

ΙΕΡΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΕΝ ΒΟΛΩ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΕΝΔΟΣΟΣ
ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ο ΕΞ ΑΓΙΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ
ΠΗΛΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΛΩ ΙΕΡΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

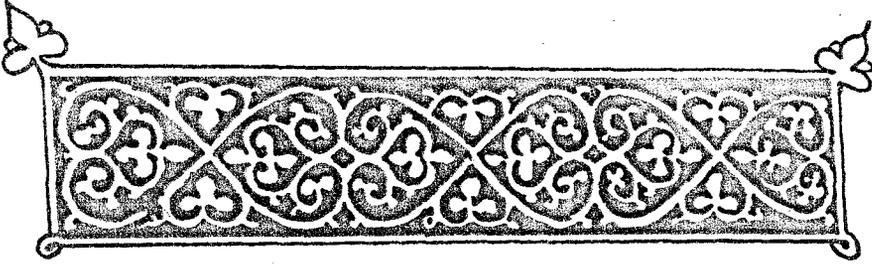
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΙΕΡΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΕΝ ΒΟΛΩ

**Ο ΑΓΙΟΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ο ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΠΗΛΙΟΥ**

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΒΟΛΩ ΙΕΡΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΒΟΛΟΣ 1998

ΕΥΛΟΓΙΑ

Μέ μεγάλην χαράν ὑποδέχομαι τήν καλήν πρωτοβουλίαν τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Καζανάκη, Ἱεροκέρυκος καί Προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ἐν Βόλφ, περὶ ἐκδόσεως τῆς παρούσης Φυλλάδας, περιεχούσης, πλὴν τῆς ἐνημερωτικῆς εἰσαγωγῆς, τόν βίον καί τά θαύματα τοῦ ἁγίου τούτου Νεομάρτυρος, συγγραφέντα παρά τοῦ εἰρημένου Ἱεροκέρυκος, καθὼς καί τήν ἐγκεκριμένην παλαιάν ῥωματικὴν Ἀκολουθίαν μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος, πρὸς λειτουργικὴν χρῆσιν. Καί ἐπαινῶ τό ἐγχείρημα τοῦτο ὡς κατάλληλον διὰ τήν προβολήν τοῦ ἁγίου μας καί τήν διευκόλυνσιν τῶν φιλομαρτύρων πιστῶν.

Ὁ ἅγιος οὗτος Νεομάρτυς εἶναι τό καύχημα τῆς περιοχῆς μας, καί τό σέμνωμα ὄλων τῶν ὀρθοδόξων. Συγκεντρώνει τήν προσκυνηματικὴν ἀφοσίωσιν χιλιάδων πιστῶν καί ἀνταμείβει αὐτοὺς μέ πλούσιες πνευματικὲς δωρεές. Ἡ τιμία καί θαυματουργὸς Κάρα Του βρῦει ἰάματα καί ἀποτελεῖ πολῦτιμον θησαύρισμα δι' ὄλους μας. Τήν προσκυνούμεν μετ' εὐλαβείας καί ἀρυσόμεθα ἐξ αὐτῆς εὐλογίαν καί χάριν.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἢ εἰς τό αὐτό τεῦχος συγκέντρωσις τῶν κατὰ τόν βίον, τήν μαρτυρικὴν τελετήν, τά θαύματα τοῦ ἁγίου, ὡς καί τῆς ῥωματικῆς Ἀκολουθίας τῆς ψαλλομένης ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ καθὼς καί τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος, συνθέτουν μίαν ἐνότητα ἢ ὁποία πέραν τῆς πρακτικῆς τῆς χρησιμότητος προσφέρεται καί ὡς ψυχωφελές ἀνάγνωσμα καί διδαχὴ καί σπουδὴ ἐναρέτου ζωῆς καί κατὰ Χριστόν θανῆς. Διό καί πατρικῶς εὐχομαι εἰς τοὺς ἀναγνώστας τήν χάριν καί τὰς μεσιτείας τοῦ ἁγίου πρὸς ὠφέλειαν καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν των, ἔπαινον δέ τῆς Ἐκκλησίας καί λατρείαν τοῦ ἐν Τριάδι ὑμνουμένου Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

† Ὁ Δημητριάδος Χριστόδουλος

1. ANTI ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ὁ σεβασμός καί ἡ εὐλάβεια, τήν ὁποίαν τρέφουν ὄχι μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ Πηλίου καί τῆς περιφέρειας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἀλλά καί ὁλοκλήρου τῆς Θεσσαλίας καί πολλῶν ἄλλων περιοχῶν τῆς Πατρίδος μας πρὸς τόν τοπικόν Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν Νεομάρτυρα Ἅγιον Ἀπόστολον, τόν Θαυματουργόν, καθὼς καί οἱ πολυάριθμοι πιστοί, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται εἰς τό ἐπ' ὀνόματί Του ἐν Βόλῳ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, εἰς τήν συμβολήν τῶν ὁδῶν Δημητριάδος καί Βλαχάβα, παρά τό πάρκον τῶν Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, καί κυρίως τά πλήθη, τό ὁποῖα μεταβαίνουν εἰς τόν ἱερόν Ναόν Του εἰς τήν γενέτειράν Του, εἰς τήν κωμόπολιν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, διά νά ἀσπασθοῦν τήν ἱεράν Εἰκόνα Του καί τήν Τιμίαν Κάραν Του καί νά ζητήσουν τήν βοήθειάν Του, ὁ ἱερός πόθος τῶν νά ἀποκτήσουν τήν ἱεράν Εἰκόνα Του, διά νά ἔχουν αὐτήν ὡς φυλακτόν των, ἢ ἐπιθυμία τῶν νά εὗρουν καί νά ἀγοράσουν βιβλίον μέ τόν βίον, τό Μαρτύριον καί τήν ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου, διά νά προσεύχωνται δι' αὐτῆς, ὠδήγησε τό Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον τοῦ Ναυδρίου μας εἰς τήν ἀπόφασιν, ὅπως, μέ τήν εὐλογίαν καί τήν ἔγκρισιν τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ καί νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρίου κ. Χριστοδούλου, ἐκδώσῃ τήν παλαιότεραν ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν δύο ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῇ στοιχείων. Ἡ ἱερά

αὐτὴ Ἐκδοθία εἶναι ποίημα τοῦ μετὰ τῶν μακαρίων πνευμάτων ἀναπαυομένου ὀσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Γερασίμου, τοῦ Μικραγιαννανίτου, καὶ ἐξεδόθη τό πρῶτον ἐν Ἀθήναις τῷ 1946 ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐφραίμ Καραγιάννη, Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου. Ἡ ἑτέρα ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἱερῶν Ἐκδοθιῶν ἔχει ἐκδοθῆ τῷ 1954 ὑπὸ τοῦ ἐν Βόλῳ ἐκδοτικοῦ Οἴκου Σωτηρίου Σχοινᾶ, εἰς ἕκτην ἔκδοσιν. Τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς μόνον ἡ Ἐκδοθία τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἅγιον ἀναφέρεται ὡς «ποίημα Γερασίμου Μικραγιαννανίτου».

Πρὸς τούτοις ἐθεωρήθη σκόπιμον, ὅπως πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ πληροφόρησιν τῶν πιστῶν προταθῶν τῆς ἱερᾶς Ἐκδοθίας ὠρισμένα ἱστορικά στοιχεῖα ἀφορῶντα, ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τόν Νεομάρτυρα Ἅγιον Ἀποστόλον, τόν βίον, τό μαρτύριον, τά θαύματα, τὴν μετακομιδὴν τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ Κάρας καὶ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ του, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τό ἐν Βόλῳ Ναῦδριον αὐτοῦ. Ἐν τέλει ἐπισυνάπτομεν καὶ ὅσας φωτογραφίας σχετικὰς ἠδυνήθημεν νὰ ἀνεύρωμεν.

Διὰ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς εὐελπιστοῦμεν ὅτι οἱ πιστοὶ θὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των τὴν ἱεράν Ἐκδοθίαν τοῦ Νεομάρτυρος Ἀγίου Ἀποστόλου, ὡς καὶ ὅσα ἄλλα σχετικὰ στοιχεῖα ὑπάρχουν δι' Αὐτόν, ὥστε καὶ τό ὄνομά Του ἀξίως νὰ μεγαλύνεται καὶ ὁ Κύριος νὰ δοξάζεται.

Ἐν Βόλῳ τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1997

Ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου
τοῦ ἐν Βόλῳ ἱεροῦ παρεκκλησίου
τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου.

Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνός Κазανάκης.

2. Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ἽΟ Ἄγιος ἔνδοξος Νεομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἄποστολος ἐγεννήθη τῷ 1667 εἰς τὴν κωμόπολιν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου Πηλίου ἀπὸ τούς εὐσεβεῖς Χριστιανούς Κωνσταντῖνον καὶ Μέλω. Ἡ ἐποχὴ ἦτο ἰδιαίτερος δύσκολος διὰ τούς Ἑλληνας Χριστιανούς. Ἡ Πατρίς εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν στυγνὴν κυριαρχίαν λαοῦ βαρβάρου καὶ ἀξέστου, τῶν Τούρκων. Οἱ ὑπόδουλοι δὲν εἶχον δικαιώματα εἰς τὴν ζωὴν. Μόνον ὑποχρεώσεις εἶχον. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἁγίου μέ κόπον καὶ ἰδρῶτα πολὺν ἐκέρδιζον τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν πολὺ ἐνωρὶς ἐγκατέλειψαν. Ὁ υἱὸς τῶν Ἄποστολος ἔμεινεν ὀρφανός εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 15 ἐτῶν. Ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιβιῶσῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἠναγκάσθη νὰ ἀποδημήσῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου εὗρεν ἐργασίαν εἰς κάποιον καπηλεῖον. Διήνυεν ἤδη τό τέταρτον ἔτος τῆς παραμονῆς του εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅταν ὁ Κύριος ἐκάλεσεν αὐτόν εἰς τό μαρτύριον, ἀλλὰ καὶ τὴν Οὐράνιον δόξαν, ὑπὸ τὰς ἀκολουθούς συνθήκας:

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ κάτοικοι τοῦ Πηλίου καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου εὐρίσκοντο εἰς δεινὴν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερόγκων φόρων, τούς ὁποίους εἶχεν ἐπιβάλει εἰς αὐτούς ὁ τοῦρκος δοικητὴς τῆς περιοχῆς, ὁ Βοεβόδας, ὁ ὁποῖος εἶχε διορισθῆ ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ Σουλτάνου Μεχμέτ τοῦ Δ' τὴν Βαλιδέ, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχε παραχωρηθῆ ἡ περιοχὴ αὐτή. Οἱ ὑπέρογκοι φόροι καὶ ἡ σκαιὰ συμπεριφορὰ τοῦ Βοεβόδα ᾠδήγησαν εἰς ἀπόγνωσιν τούς Χριστιανούς τοῦ Πηλίου. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἀπεφάσισαν τότε νὰ στείλουν ἀντιπροσωπεῖαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τούς ἀντιπροσώπους τῆς βασιλομήτορος Βαλιδέ, διὰ νὰ παρακαλέσουν αὐτούς νὰ μεσολαβήσουν εἰς τὸν Βοεβόδαν, ὥστε νὰ ἐλαττώσῃ τούς φόρους καὶ νὰ μαλακώσῃ τὴν συμπεριφορὰν του πρὸς τούς Χριστιανούς. Οἱ ἀντιπρόσωποι μετέβησαν, πράγματι, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπέτυχον μὲν νὰ λάβουν συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Βοεβόδαν, τὰς ὁποίας οἱ ἴδιοι μετέφερον, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν εἰς Ἄγιον Λαυρέντιον καὶ ἐπέδωσαν αὐτὰς εἰς

αὐτόν. Πλήν, ὅμως, ἡ κατάσταση οὐκ ἴσως μόνον δέν ἐβελτιώθη, ἀλλ' ἔγινε καί πολύ χειρότερα, διότι ὁ Βοεβόδας, τὰς μὲν ἐπιστολάς ἐχαρκτήριον ὡς πλαστάς καί ἐξέσχισεν αὐτάς, τοὺς δέ κομιστάς συνέλαβεν, ὡς ραδιούργους καί ἐπαναστάτας, καί ἐβασάνισεν αὐτούς. Τρεῖς, μάλιστα, ἐξ αὐτῶν ἔδεσεν, ὡς κακούργους, καὶ αὐτοπροσώπως ὠδήγησεν αὐτοὺς πάλιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καί ἔρριπεν αὐτοὺς εἰς τὰς φυλακάς, ὡς στασιαστάς κατὰ τῆς βασιλομήτορος καί ἐνόχους ἐσχάτης τιμωρίας. Ἡ εἶδησις αὐτή, ὅταν ἔφθασεν εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον συνετάραξε τοὺς κατοίκους, διότι ἐφοβήθησαν διὰ τὴν ζωὴν τῶν συμπατριωτῶν τῶν. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν νέαν ἀντιπροσωπείαν πρὸς τὴν ἰδίαν πλέον τὴν βασιλομήτορα Βαλιδέ, διὰ νὰ παρακαλέσουν αὐτὴν νὰ ἐπέμβῃ καί νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς φυλακισμένους.

Ἡ δευτέρα αὐτῆ ἀντιπροσωπεία, ὅταν ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνεζήτησε καί εὔρε τὸν Ἀπόστολον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε νὰ βοηθήσῃ αὐτούς, ἐπειδὴ καί τὴν πόλιν ἐγνώριζε καί τὴν γλῶσσαν ὠμίλει καί ἦτο δυνατόν εἰς αὐτόν νὰ τρέξῃ καί νὰ βοηθήσῃ αὐτούς.

Ὁ νέος Ἀπόστολος μετὰ προθυμίας ἐδέχθη νὰ βοηθήσῃ τοὺς συμπατριώτας του. Εἰς γενομένην σύσκεψιν ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ ἐπιδῶση εἰς τὴν βασιλομήτορα ἔγγραφον ἀναφορὰν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀνεφέροντο τὰ παράπονα τῶν κατοίκων κατὰ τοῦ Βοεβόδα καί θὰ ἐζητεῖτο ἡ μεσολάβησις αὐτῆς, τὸσον διὰ τὴν ἐλάφρυνσιν τῶν φόρων, ὅσον, καί κυρίως, διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν συμπατριωτῶν τῶν. Ἡ ἀναφορὰ ἐκείνη συνετάγη καί ὁ νέος Ἀπόστολος προσεφέρθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ παλάτιον καί, διὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κιζλάρ ἀγᾶ, νὰ ἐπιδώσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν Βαλιδέ Σουλτάνα.

Ὁ νέος Ἀπόστολος μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα, χωρὶς, λόγῳ τῆς ἀθωότητός του, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Χωρὶς φόβον παρουσιάζεται εἰς τὸν Κιζλάρ ἀγᾶ καί ἐνχειρίζεται εἰς αὐτόν τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὴν βασιλομήτορα. Μόλις ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσε τὴν ἀναφορὰν, ἐνημερωμένος καί ἀπὸ τὸν εὐρισκόμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν Βοεβόδαν, διατάσσει τὴν σύλληψιν τοῦ Ἀποστόλου καί τὴν παράδοσιν αὐτοῦ εἰς τὸν τελευταῖον. Ὁ Βοεβόδας, διὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν νέον Ἀπόστολον, ρίπτει αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν μετὰ τὴν κατηγορίαν ὅτι κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῆς ἀπουσίας του ἀπὸ τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον δέν ἐπλήρωσε τὸν κεφαλικὸν φόρον (χαράτσι). Ὁ νέος Ἀπόστολος μετὰ ἀπλότητα ἀπαντᾷ ὅτι χρήματα δέν ἔχει διὰ νὰ πλη-

ρώση. Ἐχει, ὅμως, εἰς τὴν πατρίδα μίαν οἰκίαν μέ μίαν μουριάν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἤμπορεῖ νά κρατήσῃ ἀντὶ τῶν φόρων. «Ἄργυριον καὶ χρυσίον οὐκ ὑπάρχει μοι. Μία δέ μόνη συκάμινος εἰς τὴν περιοχὴν τῆς οἰκίας μου εἰς τὴν πατρίδα εὐρίσκεται μοι. Καὶ ταύτην, εἰ θέλεις, πωλήσας τὰ ζητούμενα λάβε».

Ὅταν ὁ φιλάργυρος Βοεβόδας ἤκουσε τὴν πρότασιν τοῦ νέου Ἀποστόλου, ἐχάρη καὶ ὑπεσχέθη ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ ἀπέλυε καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς φυλακισμένους συμπατριώτας του, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅμως, ὅτι θὰ ἔφευγον ἀμέσως ἀπὸ τὴν Πόλιν διὰ τὴν πατρίδα των, χωρὶς νά παρουσιασθοῦν εἰς τὴν βασιλομήτορα διὰ παράπονα.

Δυστυχῶς ἡ ὑπόσχεσις αὐτῆ δέν ἐτηρήθη, ὅχι, ὅμως, ἐξ αἰτίας τῆς κακίας καὶ τῆς ἀνεπιτηρύτου τοῦ Βοεβόδα, ἀλλ' ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἄλλου ἀσυγκρίτως φοβερωτέρου καὶ ἀγριωτέρου παράγοντος, τοῦ φθόνου, ὁ ὁποῖος ἐκυρίευσεν ἕν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τῶν συμπατριωτῶν τοῦ νέου Ἀποστόλου. Διότι, ὅταν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα ἐκρύπτοντο ἀπὸ φόβον, ἐπληροφορήθησαν ὅτι οἱ συμπατριῶταί των θὰ ἀπελύοντο ἀπὸ τὰς φυλακὰς, χάρις εἰς τὴν μεσολάβησιν καὶ τὴν παρακώρησιν τῆς πατρικῆς του οἰκίας ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ γεροντιότερος, κατελήφθη ἀπὸ φθόνον. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἄσημος ἐκεῖνος νέος θὰ ἐκέρδιζε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν συμπατριωτῶν του, ἐνῶ ἐκεῖνος, ὁ πολὺς καὶ σεβάσμιος, δέν θὰ ὑπελογίζετο. Διὰ τοῦτο τὴν ἐπομένην, ὡς ἄλλος προδότης μαθητῆς, ὡς ἄλλος Ἰούδας, μεταβαίνει εἰς τὸν Βοεβόδαν καὶ διαβάλλει τὸν Ἀπόστολον ὡς ταραχοποιόν καὶ ὡς ὑποκινητὴν τῆς ὅλης κατ' αὐτοῦ καταστάσεως. Ὁ Ἀπόστολος, λέγει ὁ φθονερός ἐκεῖνος γέρον εἰς τὸν Βοεβόδαν, διήγειρε τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς καὶ παρεκίνησεν αὐτοὺς νά παρουσιασθοῦν εἰς τὴν βασιλομήτορα. Καὶ τώρα μὴ λάβης ὑπ' ὄψιν σου τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι, ἐάν ἀφήσῃς αὐτὸν ἐλεύθερον, θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ δέν θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν βασιλομήτορα διὰ νά σέ κατηγορήσῃ. Ἀντιθέτως, αὐτὸν μόνον πρέπει νά φοβῆσαι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι παρεκινήθησαν ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ ἦλθον ἐδῶ, μετενόησαν καὶ ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ τὴν πατρίδα των. Ἐπομένως δέν ἔχεις νά φοβηθῆς ἀπὸ αὐτούς.

Ὅταν ὁ Βοεβόδας ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτούς, χωρὶς νά ἐρευνήσῃ, ἐάν εἶναι ἀληθινοί, κατελήφθη ἀπὸ ὀργὴν καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νά μεταβοῦν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νά ἀρχίσουν νά βασανίζουν τὸν Ἀπόστολον, ἕως ὅτου θανατώσουν αὐτόν.

Ἐπί ἡμέρας ἐβασανίζετο ὁ νέος Ἀπόστολος μέ διαφόρους τρόπους. Μίαν ἡμέραν, ὅμως, κατώρθωσε νά ἐλευθερώσῃ τόν ἕνα πόδα του ἀπό τά δεσμά τῶν ἀλυσίδων καί ἐνθαρρυνθεῖς ἤρχισε νά ἀγωνίζεται διά νά δραπετεύσῃ. Ἄλλ' ὁ θόρυβος τῶν ἀλυσίδων ἔγινεν αἰτία νά προδοθῆ ἡ προσπάθειά του εἰς τούς φύλακας, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν καί ἤρχισαν νά ξυλοκοποῦν αὐτόν. Ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὁ Βοεβόδας, ὁ ὁποῖος κατέφθασεν εἰς τήν φυλακήν, ἔξαλλος ἀπό ὀργήν, ἤρπασεν ἕνα πέλεκυν (τσεκούρι) καί μέ ἀπάνθρωπον θηριωδίαν ἐκτύπα αὐτόν.

Ἐν τῷ νέῳ Ἀπόστολῳ ὑπομένει μέ γενναιότητα τά κτυπήματα καί μέ θάρρος καί ἠρεμίαν ἀπευθύνεται πρὸς τόν Βοεβόδαν καί τούς ὑπηρετάς του καί λέγει: «Διατί μέ δέρεις καί σκληροκαρδίως μέ τυραννεῖς; Δέν γνωρίζεις ὅτι εἶμαι καί σοῦ καί τῶν ὑπηρετῶν σου τιμώτερος;»

Εἰς τό ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ὁ Βοεβόδας παριστᾶ, δῆθεν, τόν ἐκπληκτον καί ἐρωτᾷ αὐτόν: «Καί διά ποῖον λόγον εἶσαι τιμώτερος ἀπό ἡμᾶς; Μήπως εἶσαι καί σύ Μωαμεθανός;». Ὁ νέος Ἀπόστολος διαμαρτύρεται καί διακηρύσσει ὅτι εἶναι Χριστιανός. Ἄλλ' οἱ μισόχριστοι ἐχθροί του πιστεύουν ὅτι θά προσθέσουν εἰς τούς ἑαυτοῦς τῶν θεάρεστον πρᾶξιν, ἐάν ἐξισλαμίσουν αὐτόν. Διά τοῦτο σπεύδουν νά καλέσουν τόν εἰδικόν, ὁ ὁποῖος θά ἐνεργήσῃ εἰς τόν νέον Ἀπόστολον τήν περιτομήν, διά τῆς ὁποίας θά μετέβαλλον αὐτόν εἰς Μωαμεθανόν. Ὁ νέος Ἀπόστολος μέ φωνήν δυνατήν δηλώνει ὅτι δέν θέλει νά γίνῃ Μωαμεθανός καί νά ἀρνηθῆ τήν τιμιωτάτην πίστιν του. Μέ παρηψίαν φωνάζει ὅτι εἶναι Χριστιανός καί προτιμᾷ τόν θάνατον παρά τήν περιτομήν. «Χριστιανός, εἶμι, φωνάζει, καί ἀπό τῆς ἁγίας πίστεώς μου οὐδέποτε παραιτοῦμαι».

Ἡ ὁμολογία αὐτή τοῦ νέου Ἀποστόλου καί τό θάρρος καί ἡ ἐπιμονή, μέ τήν ὁποίαν ὑπερασπίζεται τήν πίστιν του, ἐξάπτει τόν θυμόν τοῦ Βοεβόδα, ὁ ὁποῖος ξυλοκοπεῖ καί ὑβρίζει αὐτόν καί ἔπειτα διατάσσει νά μεταφέρουν αὐτόν εἰς τήν πτέρυγα τῶν μελλοθανάτων. Ἄλλ' ὁ νέος Ἀπόστολος ἀνῆκει ἤδη εἰς τήν χορείαν τῶν ἁγίων Μαρτύρων καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ περιβάλλει αὐτόν. Ἐκεῖνος εἶναι ἤδη ἔτοιμος, διά νά ὑπομείνῃ μέ καρτερίαν καί ἠρωϊσμόν τό μαρτύριόν του. Διά τοῦτο μέ εὐγένειαν καί καλωσύνην ἀξιοθαύμαστον ἀποκρίνεται πρὸς τόν βασανιστήν του: «Οὐ πτοοῦμαι τά ἀπειλάς σου, ἀσεβέστατε τύραννε, οὐδέ τόν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν ἀπαρνοῦμαι». Πλήρης ὀργῆς ὁ Βοεβόδας στέλλει τότε τόν Ἀπόστολον μέ συνοδείαν εἰς τούς ἱεροδικαστάς, διά νά ὑπογράψουν, ὡς ἄλλοι Πιλᾶτοι, τήν θανατικήν καταδίκην τοῦ ἁθώου. Διά νά ἐπι-

σπεύσουν δέ τήν καταδίκην του, συκοφαντοῦν αὐτόν εἰς τούς δικαστάς του ὅτι, δῆθεν, ἐνῶ ὠμολόγησεν ὅτι εἶναι Μωαμεθανός, ἔπειτα ἠρνήθη τοῦτο, μέ σκοπόν νά χλευάσῃ καί νά ἐμπαίξῃ τόν προφήτην των. Ὁ Ἅγιος, ὅμως, δέν δίδει πλέον εἰς αὐτούς σημασίαν. Γνωρίζει καλῶς τήν κατάληξιν. Προαισθάνεται τό μαρτυρικόν τέλος του. Καί, ὅμως, ἀντί νά κυριευθῆ ἀπό φόβον, μία ἀπέραντος γαλήνη πλημμυρίζει τήν ψυχήν του. Χαίρεται, διότι ὁ Κύριος ἀξιώνει αὐτόν νά μαρτυρήσῃ διά τό ὄνομά Του. Διά τοῦτο οὔτε αἱ ἀμοιβαί, τάς ὁποίας ὑπόσχεται εἰς αὐτόν ὁ ἴδιος ὁ Βεζύρης, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὀδηγεῖται, οὔτε ὁ μαγαλοπρεπής ἵππος, οὔτε τά χρυσᾶ νομίσματα, τά ὁποῖα θέτουν εἰς τήν διάθεσίν του, ἐάν ἀρνηθῆ τόν Χριστόν, εἶναι ἱκανά νά συγκινήσουν αὐτόν, οὔτε αἱ ἀπειλαί φοβίζουσι αὐτόν. Μέ τό θάρρος, τήν εὐγένειαν καί τήν μεγαλυψυχίαν τῶν πρώτων Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπαντᾷ πρός τούς δικαστάς: **«Μή ἀργοπορεῖτε καί χάνετε τόν καιρόν σας ματαιῶς, ἀλλ' ὁ μέλλετε ποιεῖν, ποιήσατε τάχιον. Σᾶς διαβεβαιῶ δέ ὡς τίμιος Χριστιανός ὅτι μέ οἰονδίποτε θάνατον καί ἄν μέ θανατώσῃτε, χάριν τοῦ Χριστοῦ μου, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, θά δεχθῶ αὐτόν προθυμότητα. Μή ἀργοπορεῖτε, λοιπόν. Νά μέ κατακαύσῃτε θέλετε; Ἐγώ τά ξύλα συνάζω καί τήν πυράν ἐτοιμάζω· νά μέ ἀπαγχονίσῃτε; Ἐγώ ταῖς ἰδίαις χερσί σύρω τόν βρόγχον· νά μέ ἀποκεφαλίσῃτε; δότε μοι τό ξίφος, ἵνα ἀκονίσω αὐτό, ὅσον χρειάζεται· τέλος, ὄν τρόπον στοχάζεσθε ἐπονειδιστότερον, ἀποφασίσῃτε καί ἐγώ γίνομαι ὁ πρῶτος ὑπρέτης καί σπουδαστής. Μή, λοιπόν, συλλογίζεσθε ματαιοπονοῦντες καί πρός κέντρα λακτίζοντες. Ἀλλά τελειώσατε, ὅπερ σκέπτεσθε».**

Ἐνῶ ὁ Ἅγιος ἔλεγεν αὐτά, φῶς περιέλαμψε τό πρόσωπόν του. Οἱ δικασταί του, ὅμως, καί οἱ βασανισταί του κατεντροπιασμένοι ἐκυριεύθησαν ἀπό θυμόν καί ὀργήν, διότι ὁ ἄσημος δούλος των ἀντιμετώπιζε χωρίς φόβον τήν δύναμίν των καί περιεφρόνει τήν ἐξουσίαν των. Διά τοῦτο ἀπεφάσισαν νά ἀποκεφαλίσουν αὐτόν. Ἐπειδή, ὡστόσον, εἶχε παρέλθει ἡ ὥρα, διά τοῦτο, ἀφοῦ ἐξύβρισαν καί διεπόμπευσαν καί ἐβασάνισαν αὐτόν, ἔρριψαν αὐτόν πάλιν εἰς τήν φυλακήν. Τήν δέ ἐπαύριον, 16ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1686, ἡμέραν Δευτέραν, τήν ἐπομένην τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, λίαν πρωΐ, πρὶν ἀκόμη φωτίσῃ ἡ ἡμέρα, στρατιωτικόν ἀπόσπασμα μέ ἐπικεφαλῆς ἕνα ἀξιωματικόν καί τῆ συνοδείᾳ τοῦ δημίου, παρέλαβον αὐτόν διά νά μεταβοῦν εἰς τόν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ Ἅγιος χωρίς φόβον, χαίρων, διότι ὁ Κύριος ἠξίωσεν

αὐτόν νά θυσιασθῆ διά τήν ἁγίαν πίστιν Του, ἠκολούθει τούς δημίους του, ὡς νά μετέβαιναν εἰς ἑορτήν εὐφρόσυνον. Θεῖον φῶς περιήστραπτε τήν μορφήν του καί μέσα εἰς τό θαμπόν φῶς τῆς αὐγῆς ἐφαίνετο ὡς ὀπτασία οὐράνιος, ὡς Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ.

Καθ' ὁδόν συνήντησε κάποιους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι μετέβαινον εἰς τήν ἐργασίαν. Μέ ταπείνωσιν ἐχαιρέτισεν αὐτούς καί παρεκάλεσεν αὐτούς νά τόν συγχωρήσουν καί νά προσευκηθοῦν δι' αὐτόν. Ἐκεῖνοι ἐννόησαν ὅτι ὠδηγεῖτο δι' ἐκτέλεσιν καί κρυφίως, μέ φόβον, παρηκολούθησαν αὐτόν ἀπό μακράν καί ἔγιναν αὐτόπαι μάρτυρες τοῦ ἐνδόξου καί ἡρωϊκοῦ τέλους τοῦ Μάρτυρος.

Ἡ συνοδεία ἐστάθη ἔξω ἀπό τήν πύλην τοῦ Γενί-Τζαμίου, πρὸς τόν Κεράτιον κόλπον. Ἐκεῖ ἦτο ὁ τόπος τῆς ἐκτελέσεως. Οἱ πιστοί τοῦ Μωάμεθ ἤθελον νά βάψουν τήν εἴσοδον τοῦ οἴκου τῆς προσευχῆς τῶν μέ τό αἷμα τοῦ ἁθῶου Μάρτυρος. Οἱ ἐκτελεσταί του καταβάλλουν προσπάθειάς καί αὐτήν τήν τελευταίαν στιγμήν, διά νά μεταπίσουν αὐτόν, ὥστε νά ἀρνηθῆ τόν Χριστόν. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος νοερῶς εὐρίσκεται ἤδη εἰς τόν Οὐρανόν καί ἐπείγεται νά ἀναχωρήσῃ ὀριστικῶς ἀπό τήν γῆν. Διά τοῦτο δέν δίδει σημασίαν εἰς τούς λόγους τῶν, ἀλλ' ἤρεμος κλίνει τά γόνατά του, γονατίζει καί ἀναμένει τόν δήμιον νά ἐκτελέσῃ τό ἔργον του. Ἄλλ' οἱ βάρβαροι ἐκτελεσταί του δέν εἶναι εἰς θέσιν οὔτε τό μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τοῦ Μάρτυρος νά ἀντιληφθοῦν οὔτε τό ἡρωϊκόν τέλος του σέβονται. Ἀντιθέτως, ὁ δήμιος θέλει νά ἐπιτείνῃ τόν φόβον καί τήν ἀγωνίαν τοῦ Ἁγίου. Διά τοῦτο ἐπί τρεῖς φορές καταφέρει τήν σπάθην του εἰς τόν τράχηλόν του ἐνεπιτυχῶς. Ἄλλ' ὅταν καί δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀποτυχάνουν νά μεταπίσουν τόν Ἅγιον, τότε ὁ δήμιος ἀποκόπτει πλέον τήν ἱεράν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀλλά διά νά προσφέρῃ εἰς αὐτόν τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, τόν ὁποῖον προσέφεραν εἰς αὐτόν ὁ ἀγωνοθέτης Κύριος. Ἐτίρησε τήν ἐντολήν Του «γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς» καί διά τοῦτο ἔλαβε τόν στέφανον τῆς δόξης. Ἀπό τήν ὄραν ἐκείνην οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι παρέλαβον τήν ψυχὴν του, διά νά ἀπολαμβάνῃ αἰωνίως εἰς τούς οὐρανούς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

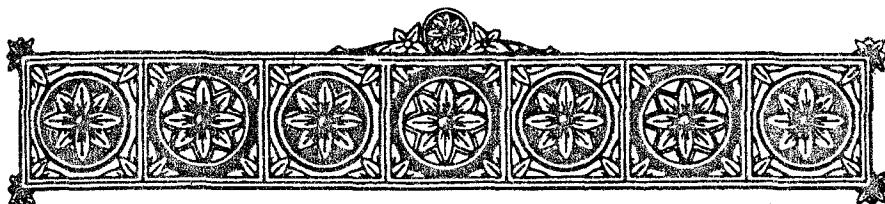
Μετά τόν ἀποκεφαλισμόν τοῦ Ἁγίου οἱ ἐκτελεσταί του ἱκανοποιημένοι διά «τό θεάρεστον ἔργον τῶν», ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον ἀπό τόν τόπον τῆς ἐκτελέσεως διά νά ἀναπαυθοῦν. Ἀλλά πρὶν ἀκόμη καθίσουν, εἶδον ἀστέρα φωτεινόν, ὁ ὁποῖος μέ τὰς ἀκτῖνάς του ἐσχημάτιζε τό σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, νά κατέρχεται καί νά μένη ἐπάνω ἀπό τό ἱερόν

Λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ πλήθη ἀνθρώπων παρουσιάσθησαν, οἱ ὁποῖοι μέ σεβασμόν ἠσπάζοντο αὐτό. Οἱ στρατιῶται ὄρμησαν ἐναντίον των, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προσῆλθον διὰ νά τιμήσουν τόν Ἅγιον. Ὄταν, ὅμως, ἐπλησίασαν, δέν εἶδον παρά μόνον τό νεκρόν σῶμα τοῦ Ἁγίου. Διά τοῦτο γεῖνοι φόβον ἔσπευσαν νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τόν τόπον ἐκεῖνον, ἀφοῦ ἔρριψαν τό ἱερόν λείψανον εἰς τήν θάλασσαν, τό ὁποῖον, ὅμως, δέν ἐβυθίσθη, ἀλλ' ἐπιπλέον ἐπί τῶν κυμάτων ἐξῆλθεν ἀπό τόν Κεράτιον κόλπον καί ἐξηφανίσθη, χωρίς νά γίνη ποτέ γνωστόν πού προσωρμίσθη καί ποῖοι ἄνθρωποι ἐδέχθησαν τήν εὐλογία τῆς παρουσίας του. Τήν ἱεράν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου παρέλαβε μαζί του τό ἐκτελεστικόν ἀπόσπασμα, διὰ νά ἐμφανίσουν αὐτήν εἰς τό παλάτιον, ὡς πιστοποιητικόν ὅτι ἐξετέλεσαν τήν δικαστικήν ἐντολήν, τήν ὁποῖαν εἶχον λάβει. Ἐν τῷ μεταξύ κατέφθασαν εἰς τό παλάτιον ἄνθρωποι τοῦ Πατριαρχείου, οἱ ὁποῖοι εἰδοποιήθησαν ἀπό τούς πιστούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶδον ἀπό μακράν τό μαρτύριον καί τήν ἐκτέλεσιν τοῦ Ἁγίου καί δι' αἰτίσεως των ἐζήτησαν αὐτήν. Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ἔλαβον αὐτήν, ἐτοποθέτησαν αὐτήν ἐντός ἀργυρᾶς θήκης καί κατέθεσαν αὐτήν εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς περιοχῆς Ταταούλων. Ἀπό ἐκεῖ μέ τήν συγκατάθεσιν τοῦ Ἰωάννου Καρυοφύλλη, Μεγάλου Λογοθέτου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος καί συνέγραψε τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου, παρέλαβεν αὐτήν ἀργότερον, μετά ἕνα καί πλέον αἰῶνα, τό 1795, ὁ συμπατριώτης τοῦ Ἁγίου, ὁ ἐπίσκοπος Σελευκείας Δοσίθεος, καί μαζί μέ τά ἐνδύματα αὐτοῦ, ἀπέστειλεν αὐτήν εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον. Τά ἱερά αὐτά κειμήλια, πηγαί εὐλογίας καί ἁγιασμοῦ, ὄχι μόνον διὰ τό χωρίον Ἅγιος Λαυρέντιος, ἀλλά καί δι' ὀλόκληρον τήν εὐρυτέραν περιοχήν τοῦ Βόλου, κατετέθησαν εἰς τήν ἰδίαν τήν πατρικήν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία μετεσκευάσθη εἰς ἱερόν Ναόν, κατόπιν καί τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγίου ἐκφρασθείσης ἐπανειλημμένως διὰ θαυμάτων καί ἐνυπνίων καί διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Ἐπισκόπου Σελευκείας Δοσιθέου. Ἐκεῖ δέ φυλάσσονται ζηλοτύπως ἕως σήμερον. Διά τήν μετατροπήν τῆς οἰκίας τοῦ Ἁγίου εἰς Ναόν, διηγοῦνται ὅτι οἱ κάτοικοι ἐζήτησαν ἀπό τας τουρκικὰς Ἀρχάς ἄδειαν ἀνεγέρσεως Ναοῦ. Καί ἐδόθη μέν εἰς αὐτούς ἡ ἄδεια, ἀλλά κατά τήν συνθήειαν τῶν Τούρκων ὁ Ναός ἔπρεπε νά κτισθῆ ἐντός συντόμου διαστήματος. Μέ τόν τρόπον αὐτόν ὑπεχρεώοντο οἱ Χριστιανοί νά κτίσουν μικρούς Ναούς. Διά νά κατασκευάσουν, λοιπόν, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου μεγαλύτερον Ναόν, ἀφήρσαν τά ὑλικά

ἀπό τὰς οἰκίας των, διὰ νὰ μὴ χρονοτριβήσουν, διότι τὰς οἰκίας των ἤμποροῦσαν νὰ ἐπισκευάσουν ἔπειτα, ἐνῶ τὸν Ναὸν δὲν ἤμποροῦσαν.

Ἐναριθμητὰ εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε καὶ τελεῖ ὁ Νεομάρτυς Ἅγιος Ἀπόστολος, πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν μὲ πίστιν καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειάν του. Ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι πάσχουν ἀπὸ ἀσθενείας ἀνιάτους, θεραπεύονται. Ἀνάπηροι ἀνακτοῦν τὰς δυνάμεις των. Καὶ πολλοὶ διασώζονται μὲ τὴν βοήθειάν του ἀπὸ διάφορα δυστυχήματα. Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ πρῶτος ἐκεῖνος Ναὸς κατεστράφη ἐκ θεμελίων κατὰ τοὺς σεισμούς τοῦ 1955, οἱ κάτοικοι ἔσπευσαν καὶ ἐντὸς συντόμου, σχετικῶς, χρονικοῦ διαστήματος, ἀνήγειραν νέον, μεγαλοπρεπέστερον τοῦ πρώτου.

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἐορτάζεται τὴν 16ην Αὐγούστου μὲ συρροήν πλήθους πιστῶν ἀπὸ ὀλόκληρον τὴν Θεσσαλίαν, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται διὰ νὰ ἐκφράσουν τὸν σεβασμὸν των πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν του εἰς τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς των. Ὁ Ἅγιος ἀνταποδίδει τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τῶν πιστῶν διὰ τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα τελεῖ πάντοτε καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης αὐτοῦ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἐορτάζουν, μὲ ἰδιαίτεραν εὐλάβειαν, καὶ τὴν μετακομιδὴν τῆς ἱερᾶς Κάρας τοῦ Ἁγίου κατὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου.

3. Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΔΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΡΑΣ

Ἡ μετακομιδὴ τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔγινε μετὰ ἀπὸ ἕνα περίπου αἰῶνα ἀπὸ τοῦ Μαρτυρίου του καὶ συγκεκριμένως τὴν 3ην Νοεμβρίου 1795 ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Σελευκείας Δοσιθέου, συμπατριώτου τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἐπίσκοπος Σελευκείας Δοσιθέος ἔλαβε τὴν Τιμίαν Κάραν τοῦ Ἁγίου καὶ δι' ἑνὸς συγγενοῦς του, τοῦ Σταμούλη Κέκια, ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Πατρίδα, διὰ πλοίου. Λέγεται, μάλιστα, ὅτι ὁ ἔμπειρος κυβερνήτης τοῦ πλοίου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, εἶδε δύο φορές εἰς τὸν ὕπνον του ἕνα νέον ἄνδρα νὰ κάθεται εἰς τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου καὶ νὰ λέγη εἰς αὐτόν: «Κοιμήσου. Μὴ ἀνψυχῆς. Γρήγορα θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Πατρίδα». Καὶ πράγματι, ὡς διηγεῖτο ἐκεῖνος ἔπειτα, ποτέ δέν εἶχε κάμει τόσον ἥσυχον καὶ τόσον σύντομον ταξίδι ἀπὸ τὴν Πόλιν εἰς τὸν Βόλον.

Τὸ πλοῖον, μὲ τὸ πολύτιμον φορτίον του, ἔφθασε τὴν 3ην Νοεμβρίου τοῦ 1795 εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀγριας. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐσχηματίσθη πομπή, μὲ τὴν συμμετοχὴν Ἱερέων καὶ πλήθους πιστῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ Ἐξαπτέρυγα, Λάβαρα, λαμπάδας καὶ θυμιατὰ παρέλαβον τὴν Ἁγίαν Κάραν, διὰ νὰ μεταφέρουν αὐτὴν εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Λαυρέντιος.

Ἡ ἐποχὴ ἦτο δύσκολος. Ἡ Πατρίς ἐστέναζε κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ, τῶν Τούρκων. Ἡ περιοχὴ τῆς Ἀγριας, ἡ ὁποία ἦτο τότε τόπος βαλτώδης, ἦτο ὀλόκληρος σχεδὸν ἰδιοκτησία, «τσιφλίκι», τοῦ τούρκου Ἀγᾶ Ἀγγλί ἢ Γιά-γλί. Ὁ Ἀγᾶς αὐτός εἶχε μόνον ἕνα υἱόν, ὁ ὁποῖος ὡς πλούσιος ἀριστοκράτης νέος κατεγίνετο μόνον μὲ τὴν ἵππασίαν καὶ τὰς πολεμικὰς τέχνας. Πρὸς χάριν του εἶχεν ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τὰ Τρίκαλα μία ἐκλεκτὴ φοράδα, ἡ Ἀράπω. Αὐτό, ὅμως, τὸ ὑπερήφανον ἄλογον ἔρριψε κάτω μίαν ἡμέραν τὸν δεκαεξάχρονον υἱόν τοῦ Ἀγᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ἔμεινε παράλυτος ἀπὸ τὴν μέσῃν καὶ κάτω. Ἐπειδὴ ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ἀγᾶ, ὁ ὁποῖος συνώδευε τὸν υἱόν του εἰς τὴν

ίππασίαν, μετά τό δυστύχημα, ἐφόνευσεν ἐπί τόπου τό ἄλογον ἐκεῖνο, διά τοῦτο ἡ τοποθεσία αὐτή, ἐκεῖ ὅπου σήμερον εὐρίσκεται ὁ ἱερός Ναός τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀγριᾶς, ἐπί πολλά ἔτη ἦτο γνωστή εἰς τούς ἐντοπίους ὡς τοποθεσία «Ἀράπω». Ὁ παράλυτος ἐκεῖνος νέος, ὡς ἀναφέρεται, μετεφέρθη ἀπό τόν πατέρα του μέχρι τήν Βενετίαν, διά νά γίνη καλά, χωρίς, ὅμως, ἀποτελέσμα. Ἀπό τότε ὁ νέος ἔμεινε καθηλωμένος εἰς τήν ἀναπηρικήν πολυθρόναν του, εἰς τό πατρικόν Ἀρχοντικόν εἰς τήν Ἀγριάν. Τήν ἡμέραν, κατά τήν ὁποίαν ἔφθασεν ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου εἰς τήν Ἀγριάν καί οἱ πιστοί παρέλαβον αὐτήν διά νά τήν μεταφέρουν εἰς τόν Ἅγιον Λαυρέντιον, ὁ Ἁγῶς ἤκουσε τόν θόρυβον, εἶδε τήν πομπήν, ἡ ὁποία ἔκαμεν εἰς αὐτόν ἐντύπωσιν καί διά τοῦτο ἠρώτησε κάποιον ἐπιστάτην του, τί συνέβαινε. Ὁ ἐπιστάτης ἀπήντησεν ὅτι κάποιον Ἅγιον φέρουν ἀπό τήν Πόλιν. Ὁ Ἁγῶς ἀμέσως ἐσκέφθη νά μεταφέρῃ τήν πολυθρόναν τοῦ υἱοῦ του πλησίον τοῦ παραθύρου, διά νά ἰδῇ καί αὐτός τήν πομπήν ἐκείνην. Ὅταν, ὅμως, ἐστράφη πρὸς τό μέρος του, εἶδε τόν υἱόν του ὄρθιον νά περιπατῇ καί νά ἔρχεται μόνος του πρὸς τό μέρος του. Ὁ Ἁγῶς ἔμεινε μέ τό στόμα ἀνοικτόν ἀπό τήν ἐκπληξιν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνελπίστου γεγονότος, τό ὁποῖον ἔβλεπεν. Ὅταν ἠρώτησε τόν υἱόν του, πῶς ἐσπώθη καί ἤρχισε μόνος του νά περιπατῇ, ἐκεῖνος ἀπήντησεν: «Ἦλθε κάποιος νέος, περίπου εἰς τήν ἡλικίαν μου. Μέ ἔπιασε ἀπό τό χέρι καί μου εἶπεν Ἔλα νά ἰδῆς. Ἦλθα εἰς τήν Πατρίδα καί ἀπό τώρα καί ἔπειτα θά μέ ἔχης πλησίον σου. Ἔτσι ἐσπώθη καί ἤρχισα νά περιπατῶ». Ὁ Ἁγῶς ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περί θαύματος, τό ὁποῖον ἔκαμεν ὁ ἄγνωστος εἰς αὐτόν Ἅγιος τῶν Χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος μετεφέρετο ἐκείνην τήν ὥραν. Διά τοῦτο, ἄν καί ἀλλόθρησκος, ἔτρεξεν, ἐσταμάτησε τήν πομπήν, ἐζήτησεν ἀπό τούς Ἱερεῖς νά ἀναπέμψουν εὐχαριστήριον δέσιν εἰς τόν Ἅγιον των, καί μαζί μέ τόν υἱόν του ἠσπίασθησαν τήν Τιμίαν Κάραν τοῦ Ἁγίου. Ἐπειτα ἀπό μερικές ἡμέρας ὁ τοῦρκος Ἁγῶς, μαζί μέ τόν θεραπευμένον πλέον υἱόν του μετέβησαν εἰς τόν Ἅγιον Λαυρέντιον, διά νά προσκυνήσουν, πάλιν, τήν Τιμίαν Κάραν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, ἡ ὁποία προχείρως εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἕως ὅτου ἡ οἰκία τοῦ Ἁγίου εὐτρεπισθῆ καί μετατραπῆ εἰς ἱερόν Ναόν, ἐπ' ὀνόματί του. Διά νά δείξη δέ ὁ τοῦρκος Ἁγῶς τήν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τόν Ἅγιον Ἀπόστολον, ὡς πρώτην προσφοράν ἐδώρησεν εἰς τόν Ἅγιον μίαν «ἀρμαθίαν ἀπό χρυσᾶ φλουριά καί πεντόλιρα», ἡ ὁποία ἔκτοτε συνθίζεται νά τοποθετῆται ἐπί τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου, κατά τήν ἡμέ-

ραν τῆς Ἑορτῆς. Ὁ ἴδιος Ἅγῶς ἐδώρησε τόν ἐπόμενον χρόνον εἰς τόν Ἅγιον Ἀπόστολον καί ὀλόκληρον τό «τσιφλίκι του» εἰς τήν Ἀγρίαν. Τό θαῦμα αὐτό τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου διεδόθη μέ ταχύτητα ὄχι μόνον μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά καί μεταξύ τῶν ἀλλοθρήσκων Τούρκων, οἱ ὁποῖοι μετέβαινον καί ἀπό τήν γύρω περιοχὴν, ἀλλά καί ἀπό μακρυνά μέρη, ἀπό τήν Θεσσαλίαν ὀλόκληρον, ἀπό τήν Εὐβοίαν, ἀπό τήν Φθιώτιδα, ἀκόμη καί ἀπό τήν Μακεδονίαν καί τήν Θράκην, διά νά προσκυνήσουν καί αὐτοί τήν θαυματουργόν Κάραν τοῦ Ἁγίου καί νά ζητήσουν τήν βοήθειάν του. Καί ὅλοι προσέφερον εἰς τόν Ἅγιον μεγάλας δωρεάς, μέ ἀπέλεσμα συντόμως ὁ προσκυνηματικός Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου νά ἀποκτήσῃ μεγάλην κινητὴν καί ἀκίνητον περιουσίαν.

4. ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ἀναρίθμητα εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἔχει τελέσει καὶ συνεχίζει νὰ τελεῖ ὁ Νεομάρτυς Ἅγιος Ἀπόστολος πρὸς χάριν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μετὰ πίστεως καὶ εὐσεβείας ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειάν του.

1. ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ.

Πολλοὶ οἰκογένειαι, αἱ ὅποιαι ἀπέκτων μὲν παιδιά, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀπέθνησκον, ἔτασαν αὐτὰ εἰς τὸν Ἅγιον καὶ ὑπέσχοντο νὰ δώσουν εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομά του. Ἐφερον, μάλιστα, αὐτὰ πολὺ πρῶτ' εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου, πρὶν ἀκόμη βαπτίσουν αὐτὰ, καὶ ἄφηνον αὐτὰ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ. Ὁ πρῶτος πιστός, ὁ ὅποῖος ἦρχετο εἰς τὸν Ναόν, ἐγένετο ἀνάδοχος καὶ ἔδιδεν εἰς τὸν ἀναδεκτὸν του τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν πολλοὶ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Βόλου καὶ τοῦ Πηλίου φέρουν τὸ ὄνομα Ἀπόστολος ἢ Ἀποστολία καὶ ἑορτάζουν τὴν 16ην Αὐγούστου, κατὰ τὴν Ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου.

2. Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Πρὸ ἐτῶν μία γυναῖκα ἐκ Βόλου προσεβλήθη ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὅποια ἐπέφερον εἰς αὐτὴν ὀλοκληρωτικὴν παράλυσιν. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν εὐρίσκετο ἐπὶ ἔτη, χωρὶς οἱ ἰατροὶ νὰ ἔμπορουν νὰ προσφέρουν εἰς αὐτὴν καμμίαν βοήθειαν. Διὰ τοῦτο μετὰ τοὺς ἰατροὺς ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατέφυγεν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου. Ἦτο ἡ ἐποχὴ μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1955. Ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου εἶχε καὶ αὐτὸς καταρρεύσει καὶ εἶχε κατασκευασθῆ πρόχειρον παράπηγμα. Εἰς τὸν πρόχειρον αὐτὸν Ναὸν μετέφερον τὴν ἀσθενῆ οἱ οἰκεῖοί της, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 2ας πρὸς τὴν

3ην Νοεμβρίου του 1960, κατά την Έορτήν τῆς ἀνακομιδῆς τῆς τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου. Μετά τόν Έσπερινόν ἡ ἀσθενής παρέμεινε ἐντός τοῦ Ναοῦ, μαζί μέ ἄλλους προσκυνητάς, οἱ ὁποῖοι διενευκτέρευον ἐκεῖ. Οἱ οἰκεῖοί τῆς ἔφυγον, διά νά φιλοξενηθοῦν εἰς τό σπίτι γνωστῆς τῶν οἰκογενείας ἐκ τοῦ χωρίου. Κατά τά μεσάνυκτα ἡ ἀσθενής ἀπεκοιμήθη εἰς τήν ἀναπηρικὴν πολυθρόναν τῆς. Καί τότε εἰς τό ὄνειρόν τῆς εἶδεν ἓνα νέον ἄνδρα, τόν Ἅγιον Ἀπόστολον, τόν ὁποῖον ἐνεγνώρισεν ἀπό τήν ἐνδυμασίαν του, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασεν αὐτήν, τήν ἐκράτησεν ἀπό τό χέρι καί τῆς εἶπε νά σκωθῆ καί νά περιπατήσῃ. Ἐκείνη, ὅμως, μέ δάκρυα εἰς τά μάτια, εἶπεν εἰς τόν Ἅγιον ὅτι δέν ἤμποροῦσε νά περιπατήσῃ, διότι ἦτο παράλυτος. Καί ἤρχισε νά παρακαλῆ τόν Ἅγιον νά τήν κάμῃ καλά. «Δέν εἶσαι πλέον ἄρρωστη», τῆς εἶπεν ὁ Ἅγιος. «Ἐχεις γίνεῖ καλά. Σήκω νά ἰδῆς καί μόνη σου». Ἡ γυναίκα ἐξύπνησε μέ ἔντονον τήν αἴσθησιν τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου πλησίον τῆς, καί ἤρχισε νά κινή τά πόδια καί τά χέρια τῆς. Ἀκολουθῶς ἐσπώθη ὀρθία καί ἤρχισε νά περιπατῆ καί νά φωνάζῃ. «Ἐγίνα καλά. Ὁ Ἅγιος μέ ἔκαμε καλά». Ἀκολουθῶς μετέβη, ἐκείνην τήν ὥραν, εἰς τήν οἰκίαν, ὅπου ἐφιλοξενοῦντο οἱ οἰκεῖοί τῆς καί ἤρχισε νά κτυπᾷ τήν θύραν. Ἀνίσυχοι ἐκεῖνοι ἐσπώθησαν, μέ τόν φόβον μήπως ἐκείνη εἶχε πάθει τίποτε καί κάποιος ἦλθε, διά νά εἰδοποιήσῃ αὐτούς. Ἄλλ' ὅταν εἶδον αὐτήν ἔξω ἀπό τήν θύραν περιχαρῆ νά ἀναγγέλλῃ εἰς αὐτούς τό θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς, τότε καί ἡ ἰδική τῶν χαρά ἐγένετο ἀπερίγραπτος. Τό πρωῖ, μόλις ἐξημέρωσεν, ἤρχισαν νά κτυποῦν αἱ καμπάναι τοῦ Ναοῦ, διά νά ἀγγείλουν τό θαῦμα τοῦ Ἁγίου.

3. ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΠΟΛΛΩΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ.

Ἡ Ἐνορία τοῦ χωρίου Ἁγίου Λαυρεντίου ἔχει πλησίον τοῦ χωρίου τῶν Κάτω Λεκωνίων μικρόν Ἐξωκλήσιον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί ἑορτάζει τήν 29ην Αὐγούστου. Εἰς τήν πανήγυριν τοῦ ἔτους 1961 πολλοί κάτοικοι εἶχον μεταβῆ εἰς τήν πανήγυριν τοῦ Ἐξωκκλησίου αὐτοῦ καί τό ἀπόγευμα ἐπέστρεφον εἰς τό χωρίον μέ τό λεωφορεῖον τῆς Γραμμῆς. Εἰς κάποιον ἀνηφορικόν σημεῖον, τό λεωφορεῖον ἔπαθε βλάβην καί ἀσυγκράτητον ἤρχισε νά κινῆται πρός τά ὀπίσω, ἐξῆλθε τοῦ δρόμου καί ἐκατρακύλησεν εἰς τόν κατήφορον, ἕως ὅτου προσέκρουσεν εἰς μίαν ἐλάναν καί διελύθη ἐντελῶς. Οἱ ἐπιβάται ἀνήμποροι νά

πράξουν τό παραμικρόν, περιωρίσθησαν νά παρακαλοῦν τόν Ἅγιον Ἀπόστολον νά βοηθήσῃ αὐτούς. Καί πράγματι, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ἐβοήθησεν αὐτούς. Διότι, ἐνῶ τό αὐτοκίνητον διελύθη τελείως, οἱ ἐπιβάται δέν ἔπαθον τό παραμικρόν. Μόνον μία ἡλικιωμένη γυναίκα ἀπέθανεν, ἀλλ' ὡς ἐπέδειξεν ἡ νεκροψία, ὁ θάνατός της προῆλθεν ἐξ ἀνακοπῆς τῆς καρδίας της, λόγῳ τοῦ φόβου της.

ΑΛΛΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου διηγοῦνται πολλά θαύματα, τά ὁποῖα ἔχει τελέσει ὁ Ἅγιός των, ὅπως ὀνομάζουν τόν Ἅγιον Ἀπόστολον. Καί εὐκῆς ἔργον θά ἦτο, ἐάν εὕρισκετο κάποιος, ὁ ὁποῖος μέ ὑπομονήν θά ἤρευνα καί θά κατέγραφεν αὐτά, ἐφ' ὅσον οἱ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν αὐτά, εὕρισκονται ἀκόμη εἰς τήν ζωήν. Ὁ νῦν Ἐφημέριος τοῦ χωρίου τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καί Προϊστάμενος τοῦ Προσκυνητάτου π. Δημήτριος Καπαδούκας, ἔχει ἀρχίσει νά καταγράφῃ τά τελούμενα θαύματα, ἀλλ' ἀπό τοῦ ἔτους 1964 καί ἐντεῦθεν. Εἰς τό βιβλίον αὐτό, τό ὁποῖον μέ πολλήν προθυμίαν ἔθεσεν εἰς τήν διάθεσίν μας, περιγράφει τά κατωτέρω θαύματα:

4. Η ΑΠΟΚΤΗΣΙΣ ΔΙΔΥΜΩΝ ΤΕΚΝΩΝ.

Ἡ Γεωργία Καπαδούκα ἀπό τήν Γλῶσσαν Σκοπέλου Μαγνησίας εἶχε πάθει δύο « ἀποβολάς», διότι, ὡς ἀνέφερον εἰς αὐτήν οἱ ἰατροί, ὑπεύθυνον ἦτο τό αἷμά της, τό ὁποῖον ἦτο ρέζους ἀρνητικόν. Ὁ μικροβιολόγος ἰατρός, μάλιστα, εἶπεν εἰς αὐτήν: «Δυστυχῶς, κυρία μου, πρέπει νά τό πάρετε ἀπόφασιν. Μάννα δέν πρόκειται νά γίνετε ποτέ. Ἐξ αἰτίας τοῦ αἵματός σας θά παθαίνετε συνεχῶς ἀποβολές».

Ἡ γυναίκα αὐτή καταφεύγει τότε εἰς τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Τόν παρακαλεῖ μέ πίστιν νά τήν βοηθήσῃ νά ἀποκτήσῃ παιδί. Καί ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ἤκουσε τήν παράκλησίν της καί ἐχάρισεν εἰς αὐτήν ὄχι ἓνα, ἀλλά δύο, δίδυμα ὑγιέστατα παιδιά.

5. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

Μίαν ημέραν, κατά τό καλακαίρι τοῦ 1972, ἕνας ἄνδρας, ὀνόματι Ἐπίστολος Κούτνας, ἀπό τό χωρίον Πουρί τῆς Ζαγοράς Πηλίου φθάνει εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου εἰς τόν Ἅγιον Λαυρέντιον. Εἰσέρχεται μέ τά γόνατα εἰς τόν Ναόν καί γονατιστός προχωρεῖ πρὸς τό ἱερόν Τέμπλον, ὅπου μέ ἀναφυλλητά ἀσπάζεται τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Καί τό ἴδιον πράττει ἔπειτα καί μέ τήν Ἁγίαν Κάραν αὐτοῦ. Ἐπειτα φέρει τό τάμα του, λαμπάδα μαγάλην, ἴσων μέ τό ἀνάστημά του.

Ὁ Ἱερεὺς, βλέπει αὐτόν, ἀντιλαμβάνεται ὅτι κάποιον ἐξαιρετικόν περιστατικόν συνέβη εἰς αὐτόν καί διὰ τοῦτο, ὅταν ἐτελείωσε τό προσκύνημά του, τόν πλησιάζει καί τόν ἐρωτᾷ: «Τί σᾶς συμβαίνει; Ἐμπορῶ νά σᾶς ἐξυπηρετήσω; Νά σᾶς προσφέρω κάποιαν βοήθειαν»; «Πάτερ, λέγει ἐκεῖνος. Εἶχα ἀρρωστήσει καί ἔμεινα παράλυτος. Ἐμεινα καιρόν εἰς τό Νοσοκομεῖον, ἀλλ' ἀποτέλεσμα δέν εἶδα. Μόλις ἔφθασε τό καλοκαίρι, ὁ ἰατρός μου συνέστησε νά μεταβῶ εἰς τά Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ, μήπως ἐκεῖνα μέ ὠφελήσουν. Ἐμεινα καί ἐκεῖ πολλές ἡμέρας, ἀλλά χωρίς καμμίαν ὠφέλειαν. Εἶχα ἀπελπισθῆ. Δέν ἤξερα τί νά κάνω. Πῶς νά ζήσω εἰς τήν κατάστασιν αὐτήν, βάρος εἰς τήν οἰκογένειάν μου; Τότε ἤρχισα ἀπό μέσα μου νά παρακαλῶ τόν Θεόν νά μέ βοηθήσῃ. Ἐνα πρωῖνόν, καθὼς πολύ στενοχωρημένος ἐσκεπτόμουν τί θά ἀπογίνω, ἤλθεν εἰς τήν σκέψιν μου ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος, ὁ Νέος, καί ἤρχισα νά τόν παρακαλῶ. Μόνον πού δέν ἔκλαια. Εἰς τήν κατάστασιν αὐτήν μέ πῆρε ὁ ὕπνος. Καί τότε ἤλθεν ὁ Ἅγιος. Ἐνοιξε τήν πόρταν τοῦ δωματίου καί εἰσῆλθε. Τόν ἀνεγνώρισα. Ἦτο, ὅπως τόν εἶχα εἰς τήν σκέψιν μου, πρὶν μέ πάρῃ ὁ ὕπνος. Μέ ἐπλησίασεν, ἀκούμπησε τά χέρια του εἰς τά πόδια μου καί μοῦ εἶπε: «Ἄκουσα πού μέ ἐφώνησες καί ἤλθα νά σέ βοηθήσω. Τώρα σῆκω ἐπάνω. Ἐγίνες καλά. Πήγαινε εἰς τό σπίτι σου νά ἐργασθῆς». Ἐξύπνησα ἀμέσως. Ἦρχισα νά κινῶ καί τά χέρια μου καί τά πόδια μου. Δέν μέ πονοῦσαν πλέον. Σηκώθηκα ὄρθιος. Ἦμουν καλά. Καί τώρα πρὶν πάω εἰς τό χωρίο μου, ἤλθα ἀπό ἐδῶ, διὰ νά εὐχαριστήσω τόν Ἅγιον καί νά προσευχηθῶ».

6. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΛΟΥ ΝΕΑΣ.

Μία κοπέλα, ὀνόματι Μαρία Βαρσάμη, τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Σοφίας, ἀπό τὰ Καλύβια Γιαννιτσῶν, ἡλικίας 27 ἐτῶν, ἔφθασε τό ἀπόγευμα τῆς 13ης Αὐγούστου τοῦ 1979, μαζί μέ τήν μητέρα της, εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Ἡ κοπέλα αὐτή, ὅταν ἦτο ἡλικίας 14 ἐτῶν, ἔφαγεν ἓνα γλυκόν, τό ὁποῖον προσέφερεν εἰς αὐτήν μία γειτόνισσά της. Ἀμέσως ἐτυφλώθη καί ἔμεινε τυφλή ἐπί 40 ἡμέρας. Μετά ἐπανῆλθε μέν ἡ ὄρασίς της, ἀλλ' ἔμεινε παράλυτος. Ἀργότερον ἔχασε καί τήν φωνήν της. Ἡ κοπέλα ἦτο μοναχοκόρη. Ἡ στεχοχωρία τῆς οἰκογενείας της ἦτο μεγάλη. Δέν ἄφησαν ἰατρόν καί Νοσοκομεῖον, εἰς τό ὁποῖον δέν μετέβησαν. Καί τό περίεργον ἦτο ὅτι οἱ ἰατροί δέν ἀνεκάλυπτον παθολογικά αἷτια. Κατόπιν τούτου ἤρχισαν νά ἐπισκέπτονται ἱερά Προσκυνήματα καί νά ζητοῦν τήν βοήθειαν τοῦ Κυρίου, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων. Ἀλλά καί πάλιν βοήθεια καμμία. Ἡ ἄρρωστη ἔγινε πολύ δύστροπος. Οἱ γονεῖς της ἐκουράσθησαν. Καί ἀπεφάσισαν νά κλείσουν αὐτήν εἰς Ἄσυλον. Τότε, ὅμως, συνέβη νά ἐπισκεφθῇ τήν οἰκογένειαν αὐτήν κάποιος εὐσεβῆς χριστιανός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει διὰ τόν Ἅγιον Ἀπόστολον, τόν Νέον, τόν Θαυματουργόν, καί συνέστησεν εἰς αὐτούς νά μεταβοῦν καί νά ζητήσουν τήν βοήθειάν του. Οἱ γονεῖς της παρ' ὄλον ὅτι εἶχον ἀπελπισθῆ, ἀπεφάσισαν νά ἔλθουν καί νά ζητήσουν καί τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου. Ἐτσι ἔφθασαν εἰς τόν Ἅγιον Λαυρέντιον τό ἀπόγευμα τῆς 13-8-1979. Ἡ μητέρα παρεκάλεσε τόν Ἱερέα νά ψάλλῃ Παράκλησιν εἰς τόν Ἅγιον Ἀπόστολον καί νά «σταυρώσῃ» τήν κόρην της μέ τήν Κάραν τοῦ Ἁγίου. Καθ' ὅλην τήν ὥραν τῆς Παρακλήσεως, ἡ μητέρα ἔκλαιε μέ λυγμούς, ἀλλ' ἔκλαιε καί ἡ ἰδία ἡ ἀσθενής. Ὁ Ἱερεὺς συγκινεῖται. Εἰς κάποιαν στιγμὴν αἰσθάνεται τήν ἀνάγκην νά διακόψῃ τήν Παράκλησιν, στρέφεται πρὸς τήν μητέρα καί λέγει εἰς αὐτήν. «Θά ἰδῆτε, θά γίνῃ θαῦμα. Ἡ κόρη σας θά γίνῃ καλά». Καί τό θαῦμα ἔγινεν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Παράκλησις καί ὁ Ἱερεὺς ἔλαβε τήν Ἁγίαν Κάραν καί ἔβαλεν αὐτήν εἰς τήν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς καί ἀνέγνωσε μίαν εὐχὴν, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς παραλύτου καί ἀλάλου ἐκείνης κοπέλας, ἡ ὁποία ἔλεγε: «Μητέρα, τό ἅγιον φῶς μπῆκε αὐτήν τήν ὥραν στό σπίτι μας!» Ἀπό ἐκείνην τήν ὥραν ἡ κοπέλλα ἔγινε καλά. ἤρχισε καί νά ὁμιλῇ καί νά περιπατῇ, χωρίς πρόβλημα.

7. ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

Τὴν Κυριακὴν 12 Δεκεμβρίου 1980, μετὰ τὴν Θεϊὰν Λειτουργίαν, πλησιάζει τὸν Ἐφημέριον τοῦ Προσκυνημάτων τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον, κάποιος κύριος, ὁ ὁποῖος συστήνεται μόνος του. «Πάτερ, λέγομαι Δημήτριος Μήτσου τοῦ Γεωργίου καὶ εἶμαι κάτοικος Βόλου ἐπὶ τῆς Ἀναλήψεως 305. Ἔρχομαι τακτικῶς εἰς τὸν Ναὸν αὐτόν, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ λησμονήσω τό θαῦμα, τό ὅποιον ἔκαμεν εἰς ἐμέ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος. Εἶχαμεν ἔλθει ἐδῶ τὴν 4ην Δεκεμβρίου τοῦ 1954, διὰ νὰ βαπτίσωμεν τό κοριτσάκι μιᾶς συγγενικῆς μας οἰκογενείας. Ὅταν εἰσήλθαμεν εἰς τὸν Ναόν, ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶπε νὰ προσκυνήσω τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Ἐγώ, ὅμως, εἶπα μέσα μου. Ἀστεία πράγματα. Εἶναι δυνατόν νὰ σώζωνται ἀπὸ τό 1684 τὰ κόκκαλα καὶ τὰ ρούχα τοῦ Ἁγίου; Μᾶς κοροϊδεύουν οἱ παπάδες. Ἀλλά, καθὼς ἐπεχείρησα νὰ πῶ αὐτά, τὰ ὅποια ἐσκεπτόμουν, εἰς τὴν γυναίκα μου, ἡ φωνή μου δὲν ἔβγαινε. Μὲ ἔκοψε κρύος ἰδρώτας. Ἐπεχείρησα πάλιν, ἀλλὰ τίποτε. Ἐξῆλθα ἀπὸ τὸν Ναόν. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀρχίσει ἡ Βάπτισις καὶ κανεὶς δὲν παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν μου. Ἐγώ μὲ ἀγωνίαν μεγάλην προσευχόμενον συνεχῶς καὶ παρεκάλουν τὸν Ἅγιον νὰ μέ συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀπιστίαν μου καὶ νὰ μέ κάμῃ καλά. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Βάπτισις, ἡ γυναίκα μου ἐντελήφθη ὅτι ἀπουσίαζα. Μὲ ἀνεζήτησε καὶ μέ πῦρε. Καθὼς, ὅμως, εἶδεν ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ ὁμιλήσω, ἐφοβήθη καὶ ἐκείνη. Μὲ ἐπλησίασαν καὶ ἄλλοι συγγενεῖς. Καὶ ἐγώ μὲν, κίτρινος ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν φόβον μου, δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐξηγήσω εἰς αὐτοὺς τί μοῦ συνέβαινε. Ἐκεῖνοι, ὅμως, ἀντελήφθησαν ὅτι ἔπαθα κάτι ἐξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς μου πρὸς τὸν Ἅγιον. Διὰ τοῦτο ἤρχισαν ἄλλοι νὰ μέ παρακαλοῦν καὶ ἄλλοι νὰ μέ σπρώχνουν, διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν Ναόν καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου. Χωρὶς νὰ τό καταλάβω εὐρέθην ἐμπρὸς εἰς τὰ ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ τὰ ἐνδύματά του. Ἐγονάτισα τότε καὶ μέ δάκρυα ἤρχισα νὰ παρακαλῶ τὸν ἅγιον νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀπιστίαν μου καὶ νὰ μέ κάμῃ καλά. Ἐπειτα ἀπὸ ὦραν ἐσοκώθηκα καὶ ἔσκυπα νὰ ἀσπασθῶ τὰ ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ ἐσυνέχιζα νὰ παρακαλῶ αὐτόν διὰ τὴν θεραπείαν μου. Ἐκείνην τὴν ὦραν ἤκουσα φωνάς καὶ εἶδα τοὺς ἄλλους γύρω μου νὰ κάνουν τὸν σταυρὸν των. Καὶ τότε ἐπρόσεξα καὶ ἐγώ ὅτι τὰ λόγια τῆς προσευκῆς μου, τὰ

ὅποια τόσπν ὥραν δέν ἤκούοντο, τώρα ἔβγαιναν δυνατά ἀπό τό στόμα μου. Ὁ Ἅγιος μέ εἶχε συγχωρήσει καί μέ εἶχε θεραπεύσει. Διά τοῦτο ἀπό τότε ἔρχομαι τακτικῶς, διά νά εὐχαριστήσω τόν Ἅγιον Ἀπόστολον».

Αὐτά εἶναι ὀρισμένα ἀπό τά θαύματα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Ἄλλ' οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι τά θαύματα, τά ὅποια τελεῖ διά μέσου τῶν αἰῶνων ὁ Ἅγιος, εἶναι πολύ περισσότερα. Διότι πολλά ἀπό τά θαύματά του δέν διεσώθησαν. Καί πολλά ἄλλα δέν ἔγιναν ποτέ γνωστά εἰς τούς πολλούς, ἐπειδή πολλοί ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δέχονται τήν θαυματουργόν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, διστάζουν νά γνωστοποιήσουν αὐτά. Ἄλλά καί αὐτά τά ὀλίγα, τά ὅποια ἀναφέρομεν, εἶναι ἀρκετά, διά νά πείσουν κάθε καλοπροαίρετον πιστόν ὅτι ἡ παρρησία τοῦ Ἁγίου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἡ θαυματουργική δύναμις, μέ τήν ὁποίαν ὁ Κύριος ἔχει προικίσει αὐτόν, εἶναι μεγάλη. Διά τοῦτο ὅλοι μας πάντοτε καί ἰδιαίτερος ὅταν εὐρισκώμεθα εἰς ἀνάγκας, πρέπει, χωρίς δισταγμόν, νά προσερχώμεθα μέ πίστιν καί νά ζητῶμεν τήν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, βέβαιοι ὅτι θά λάβωμεν ἐκεῖνο, τό ὅποιον ζητοῦμεν. Αὐτό, ἄλλωστε, βεβαιώνει καί ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ ὅποιος λέγει ὅτι, ἐάν ἔχωμεν πίστιν καί δέν ἀμφιβάλλωμεν, τότε ἐκεῖνο, τό ὅποιον θά ζητῶμεν ἀπό τόν Θεόν, θά γίνηται. «Καί πάντα ὄσα ἐάν αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσευκῇ πιστεύοντες, λήψετε» (Ματθ. κα' 21-22).

5. ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἐοσεβαςμός καί ἡ εὐλάβεια, τὴν ὁποῖαν τρέφουν οἱ πιστοὶ τῆς περιοχῆς Βόλου πρὸς τὸν Νεομάρτυρα Ἅγιον Ἀπόστολον εἶναι μεγάλη. Διὰ τοῦτο εἰς ὄλους σχεδὸν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦς τῆς περιοχῆς αὐτῆς ὑπάρχουν Εἰκόνες καὶ προσκυνητάρια τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου. Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου παρεκκλήσιον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἀνήγειρε πρῶτος ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δημητριάδος Γερμανός, ὡς παρεκκλήσιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Οἴκου.

ἘΟ Μητροπολίτης Γερμανός εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Δημητριάδος ὡς Ἱεροκῆρυξ ἐπὶ μίαν ἑξαετίαν, ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι τοῦ 1907, καὶ εἶχεν ἀφήσει ἐντυπώσεις ἀγαθὰς. Διὰ τοῦτο, ὅταν κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου 1907 ἐκοιμήθη ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Δημητριάδος Γρηγόριος, ὁ λαὸς τοῦ Βόλου διὰ συλλαλητηρίων καὶ ψηφισμάτων πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὴν Κυβέρνησιν ἐζήτησε τὴν ἐκλογὴν ὡς Ἐπισκόπου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Μαυρομάτη.

ἘΗ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπέκρινε εἰς τὴν ὁμόφωνον καὶ ἐπίμονον ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως Βόλου καὶ τῶν περικώρων, ἐξέλεξε τὸν Γερμανόν ὡς Ἐπίσκοπον Δημητριάδος, ἡ δὲ Κυβέρνησις προθύμως ἐνέκρινε τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἰσχύουσαν τότε τάξιν. Τὴν 10ην Αὐγούστου 1907 ἔγινεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ χειροτονία τοῦ νέου Ἀρχιερέως μετὰ πάσης ἐπισημότητος. ἘΟ νέος Μητροπολίτης Δημητριάδος ἀφίχθη ἀτμοπλοϊκῶς εἰς Βόλον τὴν 31ην Αὐγούστου καὶ ἔγινεν ἡ ἐνθρόνισις αὐτοῦ.

ἘΕκ τῶν πρῶτων μελημάτων τοῦ νέου Ἀρχιερέως ἦτο νὰ κατασκευάσῃ μόνιμον οἶκημα διὰ τὴν στέγασιν τῆς Ἐπισκοπῆς. Σχετικῶς εἰς τὸ βιβλίον ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ, τοῦ Στεφ. Παπαδημητρίου, Διδασκάλου τῶν Θεοσκευτικῶν, ἐκδοθέν εἰς Ἀθήνας τὸ 1941, εἰς τὰς σελίδας 46-47 ἀναφέρεται. «Διὰ νὰ μὴ εἶναι ἡ Ἐπισκοπὴ φερέοι-

κος, ἀνήγειρεν, ἰδίαις δαπάναις, λαμπρόν μέγαρον παρά τῆ παραλία, ὄπερ θά χρησιμεύη ὡς κατοικία αὐτοῦ μετά τῶν Γραφείων καί Ἐρχειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἔχων δέ βαθυτάτην τήν εὐσέβειαν ἀνήγειρεν, ἐπίσης, ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτῆς καί ναῦδριον εἰς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, τὰς δέ ἐκ τοῦ κηροῦ εἰσπράξεις παραδίδει καθ' ἕκαστον μῆνα εἰς τό Ὀρφανοτροφεῖον Βόλου πρὸς ὑλικὴν ἐνίσχυσιν αὐτοῦ».

Τό παρεκκλήσιον ἐκεῖνο εὐρίσκετο εἰς τό βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ σημερινοῦ κτηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὀπισθεν τῶν ὑπαρχόντων εἰσέτι κυπαρίσσω, ἀλλά κατέστη ἐτοιμόρροπον κατὰ τοὺς σεισμούς τοῦ 1955 καί ἀργότερον κατεδαφίσθη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κῶρος αὐτός εἶχε περιέλθει εἰς τήν κυριότητα τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., ἀπό τόν ὁποῖον ἠγόρασεν αὐτόν διά λογαριασμόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Δημητριάδος Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος καί ἐθεμελίωσε τό σημερινόν παρεκκλήσιον. Ἡ ἀνέγερσις ἐτελείωσεν εἰς σύντομον χρόνον, χάρις εἰς τὰς εὐγενεῖς φροντίδας καί ἐνεργείας τῶν ἀειμνήστων ἀδελφῶν Ἑλλῆς καί Ἀντωνίας Ἀντωνιάδου, Μαγδαληνῆς Γεωργούλα, Βασιλικῆς Χρυσοχοΐδου, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλεσαν τήν πρώτην Ἐπιτροπὴν τοῦ νέου Παρεκκλησίου, καί τῶν εὐσεβῶν περιοίκων. Τά Ἐγκαίνια τοῦ παρεκκλησίου, ἃν καί εἶχον προγραμματισθῆ ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1964, καθὼς ἀναγράφεται ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου κίονος τῆς Ἁγίας Τραπέζης, «ΗΓΙΑΣΤΑΙ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΩ ΕΤΕΙ 1964», ἐν τούτοις, τελικῶς, λόγῳ ἐπανελημμένων ἀναβολῶν, ταῦτα ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, 14-5-1967.

Τό νέον παρεκκλήσιον ἔφερε μικρόν ξύλινον Τέμπλον, ἄνευ Εἰκόνων καί ἔχει ἀγιογραφηθῆ ἀπὸ τόν Βολιώτην ἀγιογράφον Ζαχαρίαν Καραφέργιαν. Ἡ ἀγιογράφησις τοῦ Ναυδρίου ἐτελείωσεν τῷ 1968.

Κατὰ τό ἔτος 1995 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κυρίου κ. Χριστοδούλου Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν: Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Καζανάκη, ὡς προέδρου, καί τῶν κ.κ. Νικολάου Κωστοπούλου, Ζαφειρίας Κολοβοῦ, Ἐλένης Κουτσοφλίνη, Χαρικλείας Παλνοβαΐου, Ἀθηνᾶς Κωστούλα, Εὐανθίας Παπαδημητρίου, Βασιλικῆς Ἀννίβα καί Μαργαρίτας Ζωγραφίδου, ὡς μελῶν. Διά τῶν ἐνεργειῶν τῆς νέας Ἐπιτροπῆς συνεπληρώθη τό Τέμπλον, ἐτοποθετήθησαν Εἰκόνες, Κανδηλαί καί Πολυέλαιος, προσετέθη ἐμπρός μικρὸς Νάρθηξ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀγιογραφηθῆ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀγιογράφου, τοῦ κ. Ζαχαρίου Καραφέργια, ἀνα-

κατεσκευάσθη ἡ ὀροφή, ἐχρωματίσθη ἐξωτερικῶς ὁ Ναός δι' ἀδιαβρόχων ὑλικῶν, ἀνεσκάφησαν τά θεμέλια καί ἐτοποθετήθησαν στεγανοποιητικά ὑλικά, διά τήν προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπό τήν ὑγρασίαν, ἐτοποθετήθη κλιματισμός διά ψύξιν καί θέρμανσιν, ἔγινε μεγαφωνική ἐγκατάστασις, ἐφιλοτεχνήθησαν ἐπί τῶν τριῶν παραθύρων τῆς κόγχης τοῦ Ἁγίου Βήματος ὑπό τοῦ κ. Σταυρίδη ὡς «βιτρώ» ἐπί ὑάλου αἱ εἰκόνες τοῦ Κυρίου, τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καί διεσκευάσθη μικρά ἀποθήκη εἰς Γραφεῖον - Ἐξομολογητήριον, ἐνῶ ὁ Δῆμος Βόλου, εὐγενῶς προσφερθεῖς, ἐπεσκεύασε καί ἔστρωσε διά πλακῶν τό πεζοδρόμιον καί ἐτοποθέτησε τόν ἐξωτερικόν φωτισμόν. Ἐπίσης ἔχει προγραμματισθῆ καί ἡ κατασκευή μικροῦ κωδωνοστασίου, καταλλήλου, ὥστε νά συνδέεται ἁρμονικῶς μέ τό ὑπόλοιπον κτήριο.

Εἰς τόν ὑπόλοιπον κῶρον τοῦ οἰκοπέδου ἀνηγέρθη κατά τά ἔτη 1970-1972, ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Ἡλίας, δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Βερβέρη, διώροφον κτήριο, τό Βερβέρειον Ἰδρυμα, προοριζόμενον διά τήν στέγασιν καί περίθαλψιν ἀνιάτων ἀσθενῶν. Τελικῶς, ὁμως, ἐχρησιμοποιήθη ὡς οἰκοτροφεῖον θηλέων. Σήμερον στεγάζεται εἰς αὐτό ὁ Παιδικός σταθμός «ἡ Χιονάτη».

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΟΥ
ΕΚ ΤΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

Ἐκδίδεται

ΔΑΠΑΝῆ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 1946

Μένει κανείς κατάπληκτος πρό τῶν ἀγόνων τῶν ἀθανάτων ἡρώων τῆς πίστεώς μας, καί τῶν θριάμβων, τούς ὁποίους κατήγαγον οὗτοι. Εὐλαβῶς δέ γονυπετῶν πρό τῶν σεπτῶν τῶν τύμβων διερωτᾶται: προέρχονται ἄραγε ἀπό τόν κόσμον αὐτόν, τοῦ μίσους καί τῶν εὐτελῶν παθῶν, τά ἀθάνατα αὐτά τέκνα τῆς χάριτος; Τήν ἀπάντησιν τήν δίδει ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ του, γράφων: «Τοιούτων μαρτύρων οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος».

Πράγματι Ποῖος θά ἔχη τό θράσος νά ἀντιπαραβληθῇ πρὸς τήν εἰκοσαετίδα παρθένον, ἥτις ὑποστᾶσα πλεῖστα ὄσα μαρτύρια, ἐν τῷ σταδίῳ τῆς Ρώμης ἢ τῆς Καρχηδόνος, ἐθυσίασε τέλος εἰς τόν βωμόν τῆς ἀγάπης τοῦ γλυκυτάτου Νυμφίου της αὐτό τοῦτο τό ἄνθος τῆς νεότητος, τῆς ὠραιότητος, αὐτήν ταύτην τήν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος; Τίς θά ἀποτολμήσῃ νά ἐνατενίσῃ χωρίς νά ἐρυθριάσῃ ἐξ αἰσχύνης, τόν κεκυρωμένον γέροντα οὔτινος τά μέν χεῖλη ἐπέλλιζον τό ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον. «Μή χωρίσῃς με νυμφίε ἐπουράνιε», οἱ δέ πόδες μέ νεανικὴν γοργότητα ἔσπευδον πρὸς τό ἀνημμένον πῦρ τῶν τυράννων; Τίς, τέλος, θά ἀντιπαρέλθῃ ἀσυγκίνητος τήν μητέρα ἐκείνην, ἥτις ἐν τῇ ὑγρᾷ φυλακῇ ἀγογγύστως δέχεται νά τῆς ἀποσπάσουν ἐκ τοῦ στήθους τό βρέφος της διά νά τό συντρίψουν ἐπὶ τῶν λίθων, αὐτήν δέ νά ρίψωσιν ἐπὶ τῶν αἰμοβόρων, ἀλλ' ἠπιωτέρων τῶν ἀνθρώπων θηρίων;

ᾠ! Πρό τῶν Τιτάνων αὐτῶν δέν εἴμεθα παρά σκιερά σημεῖα. Ἔχομεν τοῦλάχιστον τό θάρρος νά τό ὁμολογήσωμεν;

Ἴσως τινές ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν θά πύχοντο νά ἔζων εἰς τήν μακαρίαν ἐκείνην ἐποχὴν τῶν μαρτύρων, εἰς τούς τέσσαρας ἐκείνους αἱματοβαφεῖς αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπου τό φῶς τῶν λυχνιῶν τῶν κατακομβῶν ἐφώτιζε τήν πλέον οὐρανίαν πραγματικότητα. Πραγματικῶς, ἔκλεισε πλέ-

ον ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ἐποχὴ διὰ τοῦ θριάμβου τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου. Τὰ αἵματα ὅμως τῶν μαρτύρων ἐκράτουναν καὶ ἐμεγάλυναν τὴν πίστιν, ἐξασφαλίσαντα τὴν Νίκην καὶ τὸν Θρίαμβόν της. Τό δέ φῶς τοῦ Γολγοθᾶ τό καταυγᾶσαν τὰς μακαρίας ψυχὰς ἐκπέμπει ἔκτοτε τὰς ζωογόνους του ἀκτῖνας μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως. Οὕτω δέ ὁσάκις ὑπῆρξαν συνθῆκαι καταπτώσεως καὶ παρακμῆς, εὐρέθησαν ἄνθρωποι οἵτινες καταυγασθέντες ἀπὸ τό φῶς ἐκεῖνο καὶ ἐμπνευσθέντες ἀπὸ τό παράδειγμα τῶν ἀθανάτων ἡρώων τῆς πίστεως, ὤρθωσαν τό ἠθικόν των παράστημα, τό ψυχικόν των μεγαλεῖον καὶ ἀντιμετώπισαν σθεναρῶς πᾶσαν σκότιον ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς πίστεως. Πολλάκις δέ ἡ παρρησία των αὐτῆ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν των, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως προσέφεραν εἰς τὰ ὑπέρτατα αὐτὰ ἰδανικά, χωρὶς ἡ καρδία των νά μισήσῃ καὶ τὰ κείλη των νά διατυπώσουν ἀπειλὰς. Τὰ δέ τίμια αἵματά των ἐνωθέντα μέ τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων τῆς Ρώμης, τῆς Καρχηδόνας, τῆς οἰκουμένης ὁλοκλήρου, ἀπέδειξαν ἐμπράκτως τό «Ἰησοῦς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἐνας τοιοῦτος ἦρως ὀλίγων ἐκ τῶν χρόνων μας ἀπέχων εἶναι καὶ ὁ θεῖος νεανίας τῆς γραφικῆς κωμοπόλεως Ἁγίου Λαυρεντίου, ὁ ἔνδοξος νεομάρτυς Ἁπόστολος. Ἀκμάσας εἰς ἐποχὴν ἐθνικῆς δουλείας καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως κατηύγασεν ὄχι μόνον τοὺς συγχρόνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιγιγνομένους μέ τό φῶς τῶν ἄθλων του. Εἰς τούτου τό ἱερόν τέμενος ἐν Βόλφ ἀπὸ ἐννεαετίας ἱεουργῶν καὶ τούτου τὴν πρὸς Κύριον παρρησίαν ἐν πλείστοις θαυμασίοις ἐκδηλουμένην διαπιστώσας, εὐλαβήθη τούτον εἰς τό ἔπακρον. Εἰσερχόμενος δέ καθ' ἐκάστην εἰς τὸν πάγκαλον τούτον ναόν καὶ εἰς τὴν σεβασμίαν εἰκόνα του ἀτενίζων, ἐπεθύμησα νά καταστήσω τούτου τὰς ἀριστείας γνωστάς τοῖς χριστιανοῖς καὶ δὴ τοῖς πατριώταις του, πλείστοι ὅσοι τῶν ὁποίων ἀγνοοῦν καὶ τὴν ὑπαρξιν τούτου. Ἐκ τῶν παλαισμάτων του δέ καὶ τῶν καθ' ἐκάστην θαυμασίων του ἐμπνευσθεὶς ἠθέλησα νά προσφέρω τῷ ἐνδόξῳ τούτῳ Ἁγίῳ νεομάρτυρι Ἀποστόλῳ εὐτελὲς δῶρον εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς αὐτόν εὐλαβείας μου. Τί ὅμως δῶρον κατάλληλον τῆς θυσίας του νά προσφέρω τῷ στεφανηφόρῳ τούτῳ καὶ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων ὑμνουμένῳ ἀθλητῇ; Ἐν ἀπορίᾳ εὐρισκόμενος ἐσκέφθη ὅτι μία πανηγυρικὴ ἀκολουθία, ὅσονδήποτε πενιχρά καὶ εὐτελής καὶ ἐάν ἦτο, ἐν σχέσει πρὸς τό οὐράνιον μέγεθος τοῦ Ἁγίου, θά ἐδίδασκε κάλλιστα τοὺς πιστοὺς τούτου προσκηνυτάς καὶ θά προέτρεπεν αὐτούς εἰς τὴν εἰς Χριστόν πίστιν, ὅπερ κάλλιον παντός ἄλλου θά ἐπεθύμει ὁ Ἁγιος.

Πραγματοποιῶν δέ τήν σκέψιν μου αὐτήν ἀπυθύνθην εἰς τόν κατά τό ἀγιώνυμον Ὑόρος τοῦ ὙΑθω, ἐν τῇ Λαυρεωτικῇ Σκήτῃ τῆς Μικρᾶς Ἁγίας ὙΑννης ἐφησυχάζοντα ὀσιολογιώτατον Γεράσιμον Μοναχόν, λίαν εὐδοκίμως ἀσχολούμενον περί τήν ὙΕκκλησιαστικήν ἡμῶν ὕμνογραφίαν καί ὑπό τῆς ὙΕκκλησίας ἀνεγνωρισμένον ὡς ἐκκλησιαστικόν ποιητήν, μέ τήν παράκλησιν νά συντάξῃ, χάριν τοῦ καί αὐτῷ γνωστοῦ Ἁγίου, ἱεράν πανηγυρικήν ἀκολουθίαν. ὙΕγώ δέ ἡσυχολούμην μέ τήν συλλογήν διαφόρων στοιχείων, ἐπισκεπτόμενος καί τά ὑποδεικνυόμενα μέρη ἅτινα σχετίζονται μέ τήν ἱστορίαν τοῦ Ἁγίου, δι' ὧν θά συνεκρότου τήν ὡς οἶόν τε ἀκριβῆ καί λεπτομερῆ ἱστορίαν τοῦ Ἁγίου. ὙΟμολογῶ δέ ὅτι τόσον εἶναι τό πλῆθος τῶν θαυμασίων τοῦ Ἁγίου, ὥστε παρ' ὄλην τήν προθυμίαν μου ἐλάχιστα φέρω εἰς φῶς.

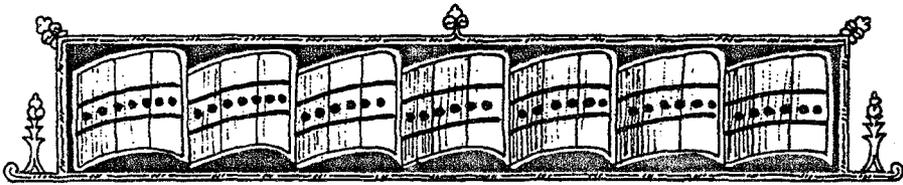
Συμπληρωθείσης δέ τῆς προεργασίας αὐτῆς, προβαίνω ἤδη εἰς τήν ἐκτύπωσιν τοῦ παρόντος πονηματίου, εἰς ἓνα καί μόνον σκοπόν ἀποβλέπων: Νά διασαλπίσω εὐήκως καί γεγυμνασῶ τῇ φωνῇ τούς ἄθλους τοῦ Νεομάρτυρος ὙΑποστόλου, ἵνα οἱ μέν ἡμέτεροι στηρικθῶσιν ἐν πίστει καί ἐπιστήσῳσι τήν προσοχήν των ἐπί τοῦ αἱματοβαφοῦς τούτου θησαυροῦ, οἱ δέ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῶσι μηδέν ἔχοντες λέγειν περί ἡμῶν φαῦλον, ψευδές καί ἀνυπόστατον.

Εὐχομαι ἡ παρούσα ἐργασία νά ἀποτελέσῃ ἀφορμήν ἐκδόσεως ἀνεκδότων ἀκολουθιῶν καί βίων διά τήν πληρεστέραν γνωριμίαν τῶν ἡρώων τῆς πίστεώς μας.

Εὐχέτης πρός Κύριον

† Ἀρχιμ. ΕΦΡΑΙΜ
Ἱερομόναχος Ἁγιορείτης

ὙἘγραφον ἐν Βόλῳ τῇ 16/8/45

MARTYRION

*Τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου
τοῦ Νέου, τοῦ ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Βόλου
ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν.*

Χαίρει σήμερον τῶν Ἀποστόλων ὁ χορός καὶ λαμπρότατα πανηγυρίζει, ἀναλαμβάνων τὸν ὁμώνυμόν του Ἀπόστολον. Ἀγάλλονται τὰ τῶν Μαρτύρων συστήματα συναριθμοῦντα ἐν ταῖς χορείαις αὐτῶν τὸν νεοφανῆ τοῦτον μάρτυρα, ὅστις ὡς ἄλλος αὐγερινός τοῦ νοπτοῦ στερεώματος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀνέτειλε κατὰ τοὺς зоφερούς ἐκείνους χρόνους τοῦ 1685, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Μεχμέτ τοῦ Δ' εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν πάντες σχεδόν οἱ ἑτερόφυλοι καὶ ἑτερόθρησκοι ἡμῶν ἄρχοντες, εἴτε τὸν μόνιμον στρατόν τῆς μεγάλης ταύτης αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰσλάμ ἀποτελοῦντες καὶ ἅπαντες ἐν γένει οἱ διοικητικοὶ ἀνώτεροι καὶ μικροὶ τοῦ κολοσσιαίου τούτου κράτους, παραγνωρίσαντες τὴν ἀποστολήν των ἐπὶ τοσοῦτον ἀθαιρεσίας καὶ φανατικότητος, ὥστε ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ παράστασις τοῦ ἐγκλήματος δι' ὀλίγων καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἄλλων ἐπεχειρίσθημεν τὴν διήγησιν. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν ἐποχὴν σκότους καὶ μισοχριστιότητος γεννηθεὶς ὁ μεγαλομάρτυς Ἀπόστολος, οὐ μόνον δὲν ἐσκοτίσθη παντελῶς, ἢ, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ρῆσιν, «καὶ ἡ σκοτία αὐτὸν οὐ κατέλαβεν», ἀλλὰ καὶ ὡς ἀδάμας ἤστραψε, τὴν μαρτυρικὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀληθινοῦ φωτός, τοῦ Χριστοῦ, περιβληθεὶς, εἰ καὶ σκληρότατα ἐβασανίσθη ὑπὸ τῶν θηριωδῶν τῆς ἐποχῆς του τυράννων, ὅπως τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀπαρνηθῆ καὶ τὸν ἄτιμον τῆς ἀρνήσεως χιτῶνα περιβληθῆ. Μετέβη δὲ τέλος πάντων ὡς χρυσός ἐν κωνευτηρίῳ δοκιμασθεὶς, εἰς τὸν οὐράνιον κύκλον, ἵνα λάμπη ἐκεῖσε καὶ ἀκτινοβολῆ, τῆς ἀθανάτου βασιλείας θερμὸς λάτρης γεγονώς, ἐστολισμένος μέ τὸν ἀμάραντον τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ὃν ἤρατο διὰ τοῦ ἁθῶου αὐτοῦ αἵματος, ποθήσας

τήν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ σκηνώματος, ἐνῶ ἀπέφυγε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νά συντελέσῃ πρὸς τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ χριστωνύμου γένους.

Οὗτος, λοιπόν, ὁ μόνος φερωνύμως κληθεὶς Ἄποστολος, πατρίδα μὲν εἶχε τὸν ἅγιον Λαυρέντιον, κωμόπολιν παρά τὰς νοτιοανατολικὰς πλευράς τοῦ Πηλίου κειμένην κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Δημητριάδος, γονεῖς δὲ ὄχι τόσον ἐπιφανεῖς, ὅσον αὐτάρκεις καὶ εὐσεβεῖς, τοῦτο μόνον πλουτοῦντας τό θεαρέστως ζῆν, ταῖς ἰδίαις κερσίν ἐργαζόμενοι καὶ τῷ ἰδρῶτι τοῦ προσώπου τῶν τρώγοντες τὸν ἄρτον αὐτῶν. Καὶ ὁ μὲν πατήρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Κώστας Σταματίου (ὅθεν καὶ ἡ σύγχυσις ἐν τῷ Μαρτυρολογίῳ, ἀναφέροντι τὸν ἅγιον, Σταμάτιον), Μέλω δὲ ἡ μήτηρ του, ἡ τὴν λογικὴν ταύτην μέλισσαν τοῦ Παραδείσου τέξασα. Τούτων δὲ ἀπορφανισθεῖς, ἄγων τό 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπεδήμυσε καὶ τινι τῶν ἐκεῖ καπήλων ὑπάλληλος ἐγένετο. Ὑπηρετεῖ δὲ παρ' αὐτῷ τό τέταρτον ἔτος, ὅτε τῶν γηϊνῶν τούτων καταφρονήσας καὶ ὑπό μόνον τὰ οὐράνια καταληφθεὶς συνέβη νά ὑποστῇ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὡς ἑξῆς:

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τοῦ Βόλου, κατ' ἐξοχὴν οἱ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου σκληρὰ βασανιζόμενοι καὶ βαρέως φορολογούμενοι ὑπὸ τοῦ τότε διοικητοῦ τῶν Βοϊβόδα, μὴ ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν του, ἀνυπόφορον καταστᾶσαν διὰ τὰς ἀθεμιτοῦργίας καὶ δὴ καὶ διὰ τὴν ὑπέρογκον ἄδικον προσθήκην τῶν φόρων, ἀπεφάσισαν νά προσδράμωσι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς βασιλομήτορος (Βαλιδές), ὀριζούσης τότε τὰ πλεῖστα τῶν χωρίων τούτων καὶ προβάλλοντες τὰ δίκαιά των νά ἐπιφέρωσι μικράν τινα τοῦ κακοῦ θεραπείαν, ἢ ἂν οὐχὶ ἄλλο νά μαλακώσωσι τοῦλάχιστον τοῦ βαρβάρου τὴν σκληρότητα. Ἄλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζον ἀνημέρω θηρίῳ μαχόμενοι, διότι καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ μετὰ τὴν ἀποστολὴν δηλαδὴ τῶν πρὸς ἐκεῖνον σταλέντων αὐθεντικῶν γραμμάτων ἐκ μέρους τῶν ἐπιτρόπων τῆς βασιλομήτορος, ἄπερ ἐκόμισαν πρὸς αὐτόν οἱ ἐπανακάμψαντες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, οὐ μόνον περιεφρόνησε καὶ ὡς ψευδῆ ἀπέρριψεν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τοσοῦτον ὠργίσθη, ὥστε λαβὼν τρεῖς ἐξ αὐτῶν δεσμίους, ὡς κακούργους τοὺς ἀναβιβάζει, συνοδεύων αὐτούς ὁ ἴδιος, εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰς σκοτεινοτάτην καὶ ὑγρὰν φυλακὴν ἐνεργεῖ νά ρίψωσιν αὐτούς ὁ ἀσεβὴς καὶ παμβέβηλος ὡς ἐνόχους τῆς ἐσχάτης τιμωρίας. Ταῦτα μαθόντες οἱ τούτων συμπατριῶται, ἀναβαίνουσί τινες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νά ἐλευθερώσωσι τοὺς ἀδίκως καθειρχθέντας τρεῖς εἰς τὰ δεσμὰ συμπολίτας των, καὶ μέ

ἀπόφασιν καί κατ' αὐτοῦ τοῦ Βοϊβόδα νά ἀναφερθῶσιν, οὐκί πλέον, ὡς οἱ πρότερον πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς βασιλομήτορος, ἀλλά πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Φθάσαντες δέ ἐκεῖσε, κατὰ πρῶτον μὲν ἔσπευσαν πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ μάρτυρος, ἀγνοοῦντες αὐτοί, ὡς πρῶτην φοράν ἀφικθέντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, τίνι τρόπῳ ἔδει νά ἐνεργήσωσι περὶ ὧν ἦλθον ἐκεῖσε. Ὅθεν ἀνταμώσαντες τὸν ἅγιον καί ἀπό κοινοῦ συμβουλευθέντες περὶ τοῦ πρακτέου, ἀπεφάσισαν τό κατ' ἀρχάς μὲν νά δώσωσιν ἀναφοράν τῷ τουρκιστί καλουμένῳ Κιζλάραγα Γιουσούφ ἀγᾶ (ἀρχιευνούκῳ τοῦ παλατίου) καί νά παραστήσωσι τοῦ Βοϊβόδα τὴν ἀδικίαν καί ὠμότητα, τὴν βαρυτάτην προσθήκην τῶν φόρων, οὓς αὐτός παρὰ τὰς διαταγὰς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καθυπέβαλε τοῖς ὑπηκόοις καί δὴ καί τὴν ἄδικον ἐκείνην φυλάκισιν τῶν τριῶν συμπατριωτῶν των, οἵτινες ἐστέναζον ὑπὸ βαρυτάτης ἀλύσεις πιεζόμενοι ἐν ταῖς φυλακαῖς οἱ δεῖλαιοι, μὴ ἔχοντες τὸν βοηθοῦντα. Καί τοῦτο μὲν παμπηφεῖ ἀπεφασίσθη, οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμα νά παρουσιασθῆ καί νά ἐπιδώσῃ τὴν ἀναφοράν. Τότε ὁ ἅγιος, ὁ εὐγενῆς κατὰ τὴν ψυχὴν οὗτος νεανίας, ὧν καί κατὰ τὴν τῶν Ὁθωμανῶν διάλεκτον ἐμπειρότατος, πλήρης ἰσχύος καί θάρρους λαμβάνει τὴν ἀναφοράν, τρέχει προθύμως, παρουσιάζεται γενναίως εἰς τό τυραννικὸν ἐκεῖνο τοῦ Κιζλάραγα πρόσωπον, καθὼς τε ὁ Δαυὶδ πρὸς τὸν Σαοῦλ, καί χωρὶς τό παράπαν νά ταραχθῆ ἢ ἀλλοιωθῆ τό χαριέστατον αὐτοῦ πρόσωπον, ἐγχειρίζει τὴν ἀναφοράν. Ὁ δέ ἀναγνούς τὸν ἠρώτησε πόθεν ἦτο. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίνατο ὅτι εἷς εἶναι ἐκείνων, ὧν ὀρίζει ἡ ἐνδοξότης του. Ταύτας δέ τὰς λέξεις ἀκούσας ἐλευθέρως προφερθείσας ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἁγίου ὁ Κιζλάραγας, ὧν καί διαβεβλημένος πρότερον ὑπὸ τοῦ Βοϊβόδα, τόσον ἐθυμώθη, ὥστε χωρὶς νά προβῆ εἰς ἄλλο, εὐθύς διέταξε νά παραδοθῆ τῷ Βοϊβόδα ὁ ἅγιος ὡς ἀνήκων ἐκείνῳ, καί τιμωρηθῆ διὰ τό αὐθάδες τόλμημά του. Τούτου δέ γενομένου, ὁ μὲν Βοϊβόδας μέ δεσμὰ σιδηρᾶ περισφίγγει τοὺς πόδας αὐτοῦ καί τεσσάρων ἐτῶν καράτσι, ἀφ' ὅτου δηλαδή ἔλειψεν ἐκ τῆς πατρίδος, μέ βιαίαν ἀπόφασιν τοῦ ζπτεῖ ὁ δέ ἅγιος μετὰ μεγάλης ἐλευθερίας τῷ ἀπεκρίνατο « Ἀργύριον καί χρυσίον οὐκ ὑπάρχει μοι, μία δέ μόνη οἰκία καί μία συκάμινος εἰς τὴν πατρίδα μου εὐρίσκεται καί ταύτην, εἰ θέλεις, πωλήσας τὰ ζητούμενα λάβε». Ἀκούσας δέ ὁ ἀκόρεστος τῆς φιλαργυρίας θιασώτης ὅτι ἀντὶ τεσσάρων ἐτῶν καράτσι θά ἐλάμβανε τὴν ἀξίαν τῆς ἐν τῇ πατρίδι τοῦ ἁγίου οἰκίας, εὐχαριστήθη τρόπον τινά καί ἔμελλε τὴν ἐπομένην ἡμέραν νά ἀπολύσῃ τὸν ἅγιον συνυποσχόμενος προσέτι ὅτι καί τοὺς τρεῖς συμπατριώτας του θά ἀπέ-

λυεν, ἄν ἔρριπτον τό παρελθόν εἰς τήν λήθην καί ἀνεχώρουν ἐκεῖθεν, χωρίς τι κατ' αὐτοῦ νά ἐνεργήσωσι, μεταβαίνοντες εἰς τήν πατρίδα των. Καί ταῦτα μέν θά ἔπραττεν ἀναμφιλέκτως ὁ Βοϊβόδας, φοβούμενος μή οἱ νεωσί ἐκεῖσε ἀφικθέντες, οὓς ἠγνῶει ποῦ διέμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει καί διά τοῦ μάρτυρος κατ' αὐτοῦ ἐνεργοῦντες, ἤθελον προσδράμει εἰς τήν βασιλομήτορα. Ἄλλ' ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, εἷς ἐκ τῶν τελευταίως ἀφικθέντων συμπατριωτῶν τοῦ ἁγίου, γέρων ζηλότυπος, μαθῶν ὅτι τήν ἐπομένην ἡμέραν θά ἀπεφυλακίζοντο οἱ τρεῖς συμπολιταί του, συγκατατεθέντος πρός τοῦτο τοῦ Βοϊβόδα, φθονήσας τόν ἅγιον μή εὐφημισθῆ ἐν τῇ πατρίδι του, δι' ἣν ἔδειξεν ἰκανότητα, ὁ ἀσήμαντος οὗτος καί πτωχός νεανίας, προσέρχεται τῷ Βοϊβόδα καί πείθει αὐτόν νά παραιτηθῆ τῆς περι τοῦ ἁγίου ἀποφάσεώς του, λέγων ὅτι οἱ μετ' αὐτοῦ συναναβάντες ἐκεῖσε δειλιάσαντες ἀνεχώρησαν οἴκαδε καί ὅτι τό αὐτό ἐπρόκειτο νά πράξη καί αὐτός, προσθέτων ἀκομήν ὅτι ὁ ἅγιος ἦτο ὁ τά πάντα ὑποκινήσας καί ὅτι ἄν ἀπέλυεν αὐτόν τόν τοσοῦτον τολμηρόν νεανίαν, δέν θά ἐβράδυνε νά τόν καταμνήσῃ εἰς τήν βασιλομήτορα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ αἰμοκαρής Βοϊβόδας, ὅστις πρότερον ἔνεκα δέους συγκατετέθη, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, τόν τε ἅγιον καί τούς τρεῖς αὐτοῦ συμπατριώτας νά ἀπολύσῃ καί ἐκ τῆς προσθήκης τῶν φόρων νά παραιτηθῆ, ἐπί τοσοῦτον ἐθρασύνη, ὥστε χωρίς κἄν στιγμῆν νά βραδύνη ἢ νά σκεφθῆ ὀλίγον περί τῆς ἀληθείας τῶν αὐτῶ διακοινωθέντων, διατάσσει τούς ὑπηρέτας του νά δράμωσιν εἰς τήν φυλακὴν καί σκληρῶς νά βασανίσωσι τόν μεγαλομάρτυρα, προσθέσας σὺν τούτοις ὅτι αὐτό νά πράττωσι πάντοτε μέχρις οὗ ἀποτελειώσωσιν αὐτόν. Καί ταῦτα μέν κατὰ κεραίαν ἐξετελοῦντο. Ὁ δέ ἅγιος τοιουτοτρόπως ἀπεινῶς καί ἀσπλάγχνως βασανιζόμενος, μίαν τῶν ἡμερῶν εὕρισκε τόν τρόπον καί ἐκβάλλει τόν ἕνα του πόδα τῶν δεσμῶν καί οὕτως ἀργοπατῶν πρός δραπετεύσιν καταγίνεται. Ἄλλὰ δέν ἦτο βεβαίως τοῦτο Θεοῦ οἰκονομία νά στερηθῆ ὁ σημερινός στεφανίτης τοῦ μαρτυρίου τόν στέφανον. Οὕτω, λοιπόν, περί τήν φυγὴν ἀγωνιζομένου τοῦ ἁγίου, ὁ κτύπος τῶν σιδήρων πλήττει τὰς ἀκοάς τῶν ἀθέων ἐκείνων ὑπηρετῶν καί παρευθὺς τήν ἀπόπειράν του ὑποπτουθέντες τρέχουσι καί κρατοῦσι τόν ἅγιον. Τούτων δέ ἔτι λογομαχούντων μετὰ τοῦ ἁγίου, ἰδοῦ ἔρχεται καί ὁ Βοϊβόδας. Ἰδὼν δέ τήν σύγχυσιν καί ταρακὴν τῶν ὑπηρετῶν ἐρωτᾷ τήν αἰτίαν. Μαθῶν δέ τήν ἀποτολμηθεῖσαν ὑπό τοῦ ἁγίου φυγὴν, δράττει τόν ἐκεῖ τυχόντα πέλεκυν καί μέ τοῦτον ἀσπλαγχνότατα τόν δέρει ὁ ἀσπλαγχνος.

Ἄλλ' ὁ γενναῖος αὗτος τῆς ἀληθείας μάρτυς, οὐ μόνον ἠψήφησε πα-

νιελῶς τὰς σκληροτάτας καὶ ἀφορήτους ἐκείνας πληγὰς, ἀλλ' ὧν ὄλως νενευρισμένος ἐκ θείας χάριτος ἐναντιοῦνται κατὰ τοῦ τυράννου καὶ χριστομιμήτως τῷ λέγει: «Διατί μέ δέρεις καὶ σκληροκαρδίως μέ τυραννεῖς; ἢ δέν ἤξεύρεις ὅτι εἰμί καὶ σοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν σου τιμώτερος;» Εἰς ταῦτα ἐκπλαγεὶς ὁ Βοϊβόδας λέγει αὐτῷ: «Καὶ τί, μήπως καὶ σύ εἶσαι Μωαμεθανός, ὡς ἐγώ, καὶ λέγεις ὅτι εἶσαι καὶ ἐμοῦ καλλίτερος;» – Ὁχι, δέν ἐννόησα τοῦτο, ἀπεκρίθη θαρραλέως ὁ ἅγιος. – Ναί, τοῦτο εἶπας, ὑπέλαβον ὁμοθυμαδόν οἱ ὑπρέται. – Μή γένοιτο, ἐπρόσθεσεν ὁ ἅγιος, ἐγὼ νά βλασφημήσω ποτέ! – Ψεύδεσαι, ἐπανελάβον οἱ ὑπρέται τῆς ἀδικίας, οἱ υἱοὶ τοῦ σκότους, πλὴν μάθε ὅτι δέν θά σέ ἀφήσωμεν νά ἐγκαταλείψης τόν Μωαμεθανισμόν, ὃν ὠμολόγησας ὁ ἴδιος. – Καί ταῦτα μέν κατεμαρτύρουν αὐτοῦ οἱ ὑπρέται συκοφαντοῦντες. Ὁ δέ Βοϊβόδας θέλων νά ὑπηρετήσῃ τόν Μωαμεθανισμόν προσθέτων εἰς τόν κολοσσόν του ἕνα ἰσλάμην, ἐπισπεύδων τήν διαδικασίαν ἔστειλεν εὐθύς καὶ ἔφερε τόν κουρέα, ἵνα ἐνεργήσῃ τήν περιτομήν. – Ἄλλ' ὁ ἅγιος γενναίως ἀντίστατο λέγων ὅτι μᾶλλον ἐπρότιμα τῆς κεφαλῆς τήν ἀποκοπήν διὰ τόν Χριστόν, ἢ νά παραδεχθῆ τήν περιτομήν διὰ τήν ζωήν. Ὁθεν καὶ μέ μεγάλην καὶ μέ πεπαρρησιασμένην φωνήν ἔκραζε λέγων. – Ἐγὼ χριστιανός εἰμι καὶ ἀπό τῆς ἀγίας μου πίστεως οὐδέποτε παραιτοῦμαι. – Οἱ δέ ὑπρέται τοῦ Βοϊβόδα ἔλεγον πρὸς τόν ἅγιον – καὶ δέν εἶσαι σύ ὅστις πρὸ μικροῦ τήν παρήτησας καὶ ἐθελουσίως ὠμολόγησας τόν ἑαυτόν σου Ὅθωμανόν; Ἄλλὰ φλυαρεῖτε, εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ ψεύδεσθε προφανῶς. Ὡ μὴ γένοιτο ἐγὼ νά ἐκφέρω παρομοίαν βλασφημίαν! Ἄν δέ πρὸ ὀλίγου ἔκρινα τόν ἑαυτόν μου τιμώτερον ὑμῶν, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τήν ἀμώμπτον μου πίστιν, δι' ἣν μάλιστα καὶ ἐγκαυκῶμαι καὶ δι' ἣν προτιμῶ μᾶλλον νά κοπῶ εἰς λεπτότατα τεμάχια ἢ νά ἀρνηθῶ τήν πρὸς τόν Χριστόν μου πίστιν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Χριστομάχοι ἐκεῖνοι ἄθεοι (ἀποσιωπῶ δέ τὰς ἄλλας λογομαχίας τὰς μεταξύ τοῦ ἁγίου καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων λαβούσας χώραν) λαμβάνουσι τόν ἅγιον καὶ ὡς μέγαν πταίστην εἰς τήν φυλακὴν, εἰς ἣν συνήθιζον νά φυλακίζωσι τούς εἰς θάνατον καταδικασμένους, τόν ἐγκλείουσιν, ἀφοῦ πρῶτον τόν ἐστεφάνωσαν, οὐκί μέ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ὡς οἱ Ἑβραῖοι τόν Χριστόν, ἀλλὰ μέ μυρίας ὕβρεις καὶ λοιδορίας καὶ μαστιγώσεις καὶ αἰκισμούς. Μετ' οὐ πολὺ δέ ἐξαγαγόντες ἐκεῖθεν τόν μεταφέρουσι, πρὸς τόν Σεΐκουῖσλάμην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τόν Καζασκέρην, ὡς ἀπό τοῦ Ἄννα εἰς τόν Καϊάφαν καὶ καθ' ἑξῆς πρὸς τούς λοιπούς παντοῦ καταμαρτυροῦντες αὐτοῦ καὶ συκοφαντοῦντες ὅτι ἐνῶ ὠμολόγη-

σεν ἑαυτὸν ὀθωμανόν, ἀρνεῖται τοῦτο νῦν πρὸς κλεῦν καὶ ἐμπαιγμὸν τοῦ προφήτου.

Ἄλλ' ὁ μὲν γενναῖος οὗτος μεγαλομάρτυς, ὢν ὠπλισμένος μέ τὰ πνευματικά τῆς πίστεως ὄπλα, οὐ μόνον δέν ἐταράττετο παντελῶς, ἀλλά καί μέ μεγαλοψυχίαν ἀπαράμιλλον καὶ ἀφοβίαν ἴστατο κατέναντι τῶν πυριπνῶν προσώπων τῶν κριτῶν. Οἱ δέ πεπλανημένοι ἐκεῖνοι καὶ ἄδικοι κριταί, μιμηταί τοῦ Βοϊβόδα γενόμενοι, θέλοντες οὕτως εἰπεῖν νά προσκτίσωσιν ἓνα Ἰσλάμην, κατὰ πρῶτον μὲν ἰδόντες τήν νεαράν ἡλικίαν τοῦ Μάρτυρος, ἤρξαντο ἐξ ὑποσχέσεων καὶ κολακειῶν, ὑπισχνούμενοι ἀξιώματα, πλοῦτη, τιμάς καί τὰ παραπλήσια, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς, ἵνα κατὰ τόν προφήτην εἶπω. Διότι ὁ ἅγιος ὄλα ταῦτα ἀπέναντι τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ θρησκείας περιφρονῶν, οὐ μόνον δέν ἐκάμφθη παντελῶς, ἀλλά καί τούς ἐκλεύαζε καί τούς περιεφρόνει. Ἄλλά μ' ὄλα ταῦτα καί ἐκεῖνοι δέν ἀπληπίσθησαν. Ὅθεν λαβόντες αὐτόν κολακευτικῶς τόν μεταφέρουσιν εἰς τό Βεζυρικόν μέγαρον (πασιά καπουσοῦ) καί ἔμπροσθεν τοῦ Βεζύρου τόν παρουσιάζουσιν. Ὁ δέ Βεζύρης ἰδὼν αὐτόν ἤρξατο καί οὗτος πρῶτον μὲν μέ λόγους νά τόν καταπέιση, ἵνα ἀπαρνηθῆ τόν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλ' ἰδὼν τό ἀμετάθετον τῆς γνώμης του ἐστοχάσθη καί αὐτός, ὡς καί οἱ ἄλλοι, νά προστρέξῃ πρὸς τὰ χαρίσματα. Ὅθεν διά νά καταπλήξῃ, οὐ μόνον τήν ἀκοήν, ὥσπερ οἱ πρό αὐτοῦ ἔπραξαν, ἀλλά καί τούς ὀφθαλμούς τοῦ ἀγίου, διατάττει νά φέρωσιν ἐκεῖ ἵππον ἐστολισμένον βασιλικῶς καί πληθύν χρυσοῦ καί ἀργυρίου, εἰς νομίσματα. Τούτων δέ προσενεχθέντων λέγει τῷ Ἀγίῳ -Νεανία, ἐάν συγκατανεύσης εἰς τούς λόγους μου, οὐ μόνον αὐτά ὅπου βλέπεις θά σοί δωρήσω, ἀλλά καί ἀξιώμασι καί τιμαῖς βασιλικαῖς θά σέ ἀνταμείψω. Ὁ δέ Ἄγιος οὐδόλως προσέχων εἰς τε τούς λόγους, τὰ δῶρα καί τās ὑποσχέσεις τοῦ τυράννου εἶπε. -Μή ἀργοπορεῖτε καί κάνετε τόν καιρόν σας ματαιῶς, ἀλλ' ὁ μέλλετε ποιεῖν ποιήσατε τάχιον. Σᾶς διαβεβαῖω δέ, ὡς τίμιος χριστιανός ὅτι, μέ ὅποιονδήποτε θάνατον θέλετε νά μέ θανατώσετε, χάριν τοῦ Χριστοῦ μου Ἰησοῦ, θέλω τόν δεχθῆ προθυμότατα· Μή ἀργοπορεῖτε λοιπόν· νά μέ κατακαύσετε θέλετε; ἐγὼ τὰ ξύλα συνάζω καί τήν πυρᾶν ἐτοιμάζω· νά μέ ἀπαχνονίσσετε; ἐγὼ ταῖς ἰδίαις μου χερσί σύρω τόν βρόγχον· νά μέ ἀποκεφαλίσσετε; δότε μοι τό ξίφος νά τό ἀκονίσω ὅσον χρειάζεται. Τέλος, ὄν τρόπον στοχάζεσθε ἐπονειδιστότερον, ἀποφασίσσατε, ἐγὼ γίνομαι ὁ πρῶτος ὑπρέτης καί σπουδαστής. Μή λοιπόν συλλογίζεσθε ματαιοπονοῦντες καί πρὸς κέντρα λακτίζοντες, ἀλλά τελειώ-

σατε ὅπερ σκέπτεσθε. Ταῦτα τοῦ Ἁγίου εἰπόντος, νέφος παχύτατον αἴσυχους ἐπεσκίασεν ὅλους τοὺς ἐκεῖ παρευρεθέντας καὶ αὐτὸν μάλιστα τὸν Βεζύρην. Ὅθεν μὴ δυνάμενοι πλέον νά ἀνεχθῶσι τὴν χλεύην ἀπεφάσισαν τέλος νά τὸν ἀποκεφαλίσωσιν, ἀφοῦ εἶδον τό ἀδύνατον τοῦ νά τὸν καταπέισωσι. Τὴν αὐτὴν οὖν στιγμὴν φραγγελώσαντες αὐτὸν ὡς ἄλλοι Πιλάτοι τὸν ρίπτουσι καὶ πάλιν εἰς τὴν εἰρκτὴν. Τῇ δὲ ἐπαύριον τῇ ἕκτη καὶ δεκάτῃ Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν, ὄρθρου βαθέος, ἀφοῦ ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα οἰκτρότατα τὸν ἐβασάνισαν, εἰς τῶν ἀνωτέρω ἀξιωματικῶν ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ εὐαρίθμων στρατιωτῶν καὶ τοῦ δημίου τὸν ἀπάγει εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Καὶ οἱ μὲν αἰμοβόροι ἐκείνοι δῆμιοι τὸν ἐβίαζον εἰς τὸν δρόμον νά τρέχη. Ὁ δὲ ἅγιος μὲ φαιδρὸν καὶ χαρούμενον πρόσωπον, ὡσεὶ ἐπορεύετο εἰς γάμον ἢ εἰς συμπόσιον ἐβάδιζε. Χριστιανούς δὲ τινὰς ἀπαντήσας εἰς τὸν δρόμον μὲ ταπεινὸν σχῆμα τοὺς ἐχαιρέτισε καὶ τοὺς ἐζήτησε συγχώρησιν. Οὗτοι δὲ ἐννοήσαντες τὴν ἀπαγωγὴν του, περίφοβοι ἠκολούθησαν αὐτὸν καὶ τὴν συνοδείαν του μακρόθεν καὶ αὐτόπαι ἐγένοντο τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ μάρτυρος, ὅστις ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸν προσδιορισμένον τόπον, ἀκριβῶς εἰς τὴν σημερινὴν θέσιν, ἔξω τῆς τὸν Κεράτιον βλεπούσης πύλης τοῦ Γενιτζαμίου, ἐπάνω τῶν λιθίνων πλακῶν τῆς αὐτῆς πύλης ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ περιέμενε τὸν δῆμιον. Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ σκότους μὴ ὑποφέροντες τὴν κατασχύνην, ἧς ἔτυχον διὰ τὴν νίκην τοῦ ἁγίου, ἤρξαντο καὶ πάλιν νά τῷ προβάλλωσι τὰς προτερινὰς ἐκεῖνας ματαιότητας -Μὴ θελήσης νεανία, τῷ ἔλεγον, νά θυσιάσης τὴν ζωὴν σου παράκαιρα. Λυπήθητι τὴν νεότητά σου. Σκέψου πόσα καλὰ ἔχεις νά στερηθῆς, καὶ πόσα πλοῦτη καὶ βασιλικὰς τιμὰς καὶ τροφὰς σωματικὰς θά χάσης κατεχόμενος ὑπὸ ἀνοήτου ἰσχυρογνωμοσύνης. Ταῦτα καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔλεγον καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὸν ἅγιον οἱ ἄφρονες, πλήν οὐδαμῶς τοῖς ὠφέλησαν. Τέλος δὲ ἰδόντες τό ἄκαμπτον τῆς γενναίας ψυχῆς του παντελῶς ἀπελπισθέντες πλέον, μὴ ἔχοντες δὲ καὶ τί ἄλλο νά προβάλλωσι, ἔδωσαν διαταγὴν τῷ δημίῳ νά τὸν ἀποκεφαλίσῃ. Ὡν δὲ καὶ οὗτος τῆς αὐτῆς σατανικῆς ρίζης καὶ τὴν αὐτὴν λύσσαν κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ λυσσῶν, δέν ἐστάθη καὶ αὐτὸς κατώτερος τῶν ὁμοφύλων του κατὰ τὴν θηριωδίαν. Ὅθεν θέλων νά αὐξήσῃ τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ ἁγίου, ἀφοῦ ἐκ τρίτου τό ζῆφος κατὰ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ ἐπίτηδες ἀνεπιτυχῶς ἐπέφερε, τέλος περιτυλίξας εἰς τὴν αἰμοβόρον χειρὰ του τὴν κόμπην τῆς ἱερᾶς του κεφαλῆς, δίκην σφαγίου, τὸν ἀποκεφαλίζει ἀσπλάγχως ὁ λιθοκάρδιος. Οὕτω λοιπὸν περαιωθή-

ντος τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου ἡ μὲν ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ ὑπὸ φωτεινῶν ἀγγέλων μετνήχθη ἐν οὐρανοῖς, ὅπως ἀπολαύσῃ παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ τῶν καρπῶν τῶν μαρτυρικῶν ἀγώνων του· ὁ δὲ δῆμιος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον τι πέραν τοῦ ἱεροῦ τοῦ Μάρτυρος λειψάνου, ὅπως μικρὸν ἀνακουφισθῶσι. Δέν εἶχε δὲ παρέλθει οὔτε λεπτόν τῆς ὥρας καὶ ἰδοὺ ἀστήρ καταβαίνων ἐξ οὐρανοῦ ἔστη ἄνω τοῦ λειψάνου τοῦ Μάρτυρος, τὸν πανάγιον τοῦ Σωτῆρος σταυρὸν παριστῶν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ πλῆθος ἀνθρώπων περιεκύκλωσεν αὐτό· Ταῦτα δὲ ἰδόντες οἱ μετὰ τοῦ δημίου συγκαθήμενοι καὶ ὑποπτουθέντες ὅτι χριστιανοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ἐλθόντες ἐκεῖσε ὅπως κλέψωσι τὸ λειψάνον, ὥρμησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλ' ὃ τῶν θαυμασιῶν σου, Χριστέ βασιλεῦ! οὐδὲν εἶδον ἐκτός τοῦ ἱεροῦ σώματος τοῦ ἁγίου.

Ἐκθαμβοὶ δὲ τότε ἐπὶ πολλήν ὄραν γεγονότες ἐλογομάχουν μεταξύ των περὶ τῶν φανέντων ἐκείνων σημείων. Ὡς δὲ ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐξυπνήσαντες ἤρχισαν νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ὁδοὺς, φοβηθέντες οὗτοι, μὴ εἰδότες οἱ χριστιανοὶ τὰ φαινόμενα, ἐξαιτήσωσι καὶ λάβωσι τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, ἵνα τὸ τιμῶσι, λαβόντες αὐτὸ τὸ ἔρριψαν ἐντὸς τοῦ Κερατίου, εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως βυθισθῇ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ βυθισθῇ, ὡς πτερωτόν τι πτηνὸν ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐξῆλθε τοῦ Κερατίου, ἀλλ' ἄγνωστόν ἐστι ποῦ προσωρμίσθη καὶ τίνες ἔσχον τὴν τύχην νὰ τὸ ἀπολαύσωσι· Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου τόσον γινώσκομεν. Ἡ δὲ ἁγία αὐτοῦ Κάρα μετνήχθη ἐν τοῖς Σεραγίοις, ὡς δεῖγμα ὅτι ἐξετελέσθησαν αἱ διαταγαὶ τῶν ἀνωτέρων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου. Ὡς δ' ἐγένετο ἡμέρα καὶ ἐπληροφορήθησαν οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχεῖσι τὰ κατὰ τὸν Μάρτυρα ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, οὓς ὁ ἅγιος ἀπαντήσας καθ' ὁδὸν τοὺς ἐκαιρέτησε καὶ συγχώρησιν ἐζήτησεν, ἔστειλαν κατὰ τὸ εἰθὸς καὶ ἐζήτησαν τὴν ἱεράν τοῦ ἁγίου Κάραν προσποιούμενοι, ὡς εἰκός, ὅτι ἐμελλον νὰ τῇ ἀποδώσωσι τὰ ὑπὸ τῆς θρῆσκείας νενομισμένα· Τούτου δὲ γενομένου, κατ' ἐπίμονον αἴτησιν τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, αἰτούντων νὰ ἀποδοθῇ αὐτοῖς ἡ ἱερά τοῦ ἁγίου Κάρα, τὴν ἀπέδωσαν οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχεῖσι αὐτοῖς, οἵτινες εἰς ἀργυρᾶν ἐμβαλόντες θήκην, τὴν κατέθεσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐν Ταταούλοις, ὅθεν μετέπειτα λαβὼν αὐτὴν ὁ μακαρίτης Δοσίθεος ὁ Σελευκείας, συμπατριώτης τοῦ Μάρτυρος, μετὰ τινων φορεμάτων ἀπέστειλεν ἐν τῇ πατρίδι του, ἔνθα κατετέθη εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ μάρτυρος οἰκίαν, εἰς ναὸν ἀνοικοδομηθεῖσαν, τῇ προτροπῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς συμπατριώτας του, διὰ θαυμά-

των, τὰ ὅποια ἐτέλεσεν ἐπανειλημμένως κατ' ἐκείνους τούς χρόνους.

Οὕτως, ὃ φιλέορτοι, ἔχει ὁ βίος καί τό μαρτύριον τοῦ νεομάρτυρος Ἰ. Ἀποστόλου, εἰς τόν ναόν τοῦ ὁποίου συνήλθομεν νά ἑορτάσωμεν σήμερον καί νά δοξολογήσωμεν τόν ἐπουράνιον ἡμῶν Πατέρα, τόν θαυμαστόν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, σύν τῷ Ἰῆσῶ καί τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ὃ πρέπει δόξα, τιμή καί προσκύνησις νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἄμην.

Ο ΑΠΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ο ΝΕΟΣ

(Ἐξ ἁγίου Λαυρεντίου)

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς του τήν 16ην Αὐγούστου καί πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, δημοσιεύομεν μικρόν ἐγκωμιαστικόν λόγον, ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ πεπνυμένου καί ἐμβριθοῦς ἐπιστήμονος, πρώην πολιτευτοῦ, ἐξ Ἁγίας Θεσσαλίας, κ. Μιλτιάδου Δάλλα, ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἰ. Ναῶ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἡμέραν τῆς μνήμης του καί δημοσιευθέντα ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ τοῦ «Δελτίου τῶν Θεσσαλικῶν Χρονικῶν».

Ὁ κ. Μιλτιάδης Δάλλας, κρατῶν μετὰ φανατισμοῦ οἰονεῖ, τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, προσέφερε μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν δικαιοσύνην πρώτον, ὡς νομικός ἐξέχων, εἰς τό Ἔθνος καί τὴν Ἐκκλησίαν δεύτερον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τουρκοκρατίας τῆς Θεσσαλίας τό 1897 ἐνίσχυεν ἐθνικῶς τούς κατοίκους τῆς Ἁγίας καί τῶν περικύκλων, ἵνα μὴ φοβῶνται ἀπὸ τόν ζυγόν τῶν Τούρκων, ἔχοντες βοηθόν τόν Θεόν, ἐκκλησιαστικῶς δέ καί μέχρι σήμερον ἀκόμη ἐν Ἀθήναις, διὰ διαφόρων δημοσιευμάτων του, ἐστήριζε καί στηρίζει τούς πιστούς ἐναντίον πάσης πλάνης θρησκευτικῆς καί δογματικῆς.

«Ποῖος δέν ἐπαινεῖ σήμερον τό ἐκκλησίασμα τοῦτο τῶν πιστῶν, τὴν γνησίαν ἀγάπην, τὴν θερμὴν διάθεσιν, ὅπως καί ἐνταῦθα εὐρισκόμενοι τιμῶμεν τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, μακρὰν τῆς ἱερᾶς πόλεως τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἐνθα πᾶσα ἡ Θεσσαλία συντρέχει, ἐνθα ὁ πόθος τῆς προσκυνησεως τῆς ἱερᾶς Κάρας τοῦ θαυματουργοῦ Ἀποστόλου ἰσοπεδώνει τόν πλούσιον καί τόν πτωχόν, τόν γέροντα καί τόν νέον, τόν ἰσχυρόν καί τόν ἀσθενῆ; Χαῖρε εὐλαβῶν προσκυνητῶν ὁμήγυρις, ἥτις διατηρεῖς τὴν φλόγα, τὴν ὁποίαν ἤναψεν εἰς τὰς ψυχὰς σου ἡ χάρις τοῦ ἁγίου. Χαίρετε εὐσεβεῖς συμπολίται, διακο-

σμήσαντες τὴν πανήγυριν ταύτην εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον ναόν τοῦ συνομίλου ἁγίου Παντελεήμονος.

Εἰς τὴν πανήγυριν ταύτην συντρέχει χορός Ἐποστόλων συγκαταριθμῶν τὸν νέον Ἐπόστολον, προσέρχονται στεφανηφόροι ἀθληταὶ τῆς Πίστεως καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ συνευφραίνονται καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ πανήγυρις τῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου, δι' ἧς ὁ οὐρανός ἀγάλλεται, δι' ἧς εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐκκλησῖαι ἐθεμελιώθησαν καὶ τρόπαια εὐσεβείας ἐστήθησαν.

Καὶ ἡ Θεσσαλία δέ, ἡ Βηθλεέμ αὕτη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὐδαμῶς ἐλαχίστη ἐδείχθη, διότι οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ διετήρησαν ἐν αὐτῇ τὴν πίστιν ἀμιγῆ, καθαρῆσαν πάσης αἰρέσεως καὶ κακοδοξίας καὶ τὸ Ἐθνικὸν φρόνημα ἀκίβδηλον. Ἐκ τοιοῦτου περιβάλλοντος ἱεροῦ προῆλθεν ὁ ἅγιος Ἐπόστολος ὁ Νέος, γεννηθεὶς τῷ 1865 ἐν τῇ κωμοπόλει τοῦ Πηλίου Ἁγιος Λαυρέντιος ἐκ γονέων εὐσεβῶν, οἵτινες ἔζων, κατὰ τὸν Ἐπόστολον, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ ταῖς ἰδίαις χερσὶν ἐργαζόμενοι. (Β' Θεσ. 3, 8).

Εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν ἀπορφανισθεὶς πατρός καὶ μητρός ἀπεδήμψεν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἔνθα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ὑπηρετεῖ εἰς τι καπηλεῖον τρηῶν ἑαυτὸν ἀμόλυντον ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο ἔγινε σκεῦος ἐκλογῆς.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχεν εἰς τὰ χωρία τοῦ Πηλίου διοικητὴς ἄρπαξ καὶ αἰμοβόρος. Οἱ προεστοὶ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου μετέβησαν εἰς Κων/πολιν διὰ νὰ ἀναφερθῶσι κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλομήτορα, ἥτις εἶχε τὸ Πήλιον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, καὶ ἐπανῆλθον κομίζοντες συστάσεις ἐπεικειάς εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις ὅμως ἀπήγαγε τούτους μεθ' ἑαυτοῦ δεσμίους εἰς Κων/πολιν καὶ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν μέ κατηγορίαν ψευδῆ ὅτι ἀντιτάσσονται τῇ ἐξουσίᾳ. Πρὸς σωτηρίαν τῶν προεστώτων, ἐξ ἀλληλεγγύης, ἀπῆλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄλλοι προεστοὶ, ἀληθεῖς πατέρες τῆς πατρίδος, εἰς προφανῆ ριπτόμενοι κίνδυνον. Οὗτοι κατέφυγον εἰς τὸν μάρτυρα ὡς ξεναγόν, ἀλλ' ἐκ τῆς συνέσεως αὐτοῦ προέκριναν αὐτὸν καὶ ὡς εἰδήμονα τῆς γλώσσης τοῦ τυράννου νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν ἐν φυλακῇ ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ Κιζλάραγα (ἀρχιευνούχου τοῦ παλατίου). Ὁ μόλις εἰκοσαετής νέος, ὁ ταπεινὸς τοῦ καπηλείου ὑπηρετῆς, δέν ποιεῖται καὶ ἄνευ κοσμικῆς σοφίας ἀντιμετωπίζει, ὡς ἄλλος Δαβὶδ, μέ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὸν τύραννον. Ἄλλ' ἀντὶ οἱ λόγοι συνέσεως καὶ χάριτος νὰ μαλάξωσι τὴν καρδίαν, σκληρύνουσι τὸν νέον

Φαραώ καί ὁ μάρτυς παραδίδεται εἰς χεῖρας τοῦ κατηγορουμένου διοικητοῦ διὰ τὴν βασανισθῆναι.

Ὁ Βοεβόδας ἔβαλε τὸν μάρτυρα εἰς τὰ δεσμά ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὀφείλει τὸν κεφαλικὸν φόρον τῆς ἀπουσίας του ἐκ τοῦ χωρίου. Ὁ μάρτυς ὡς γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ἀποδίδει αὐτῷ τὸν φόρον προσφέρων τὴν ἐν τῷ χωρίῳ του οἰκίαν. Ἡ προσφορά αὕτη κορέσασα τὴν πλεονεξίαν τοῦ τυράννου, κατεχομένου καί ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως δυνηθῶσιν οἱ προσελθόντες νὰ ἀκουσθῶσιν εἰς τὴν βασιλομήτορα, ἔπεισεν αὐτὸν νὰ ζητήσει συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ μάρτυρος καὶ τῶν προεστῶν, ὑποσχεθεὶς μεταβολὴν πολιτείας καὶ λήθην τοῦ παρελθόντος. Ὁ συμβιβασμὸς οὗτος ἀνεκοινώθη εἰς τοὺς προεστούς καὶ τὴν ἐπαύριον ἐπρόκειτο νὰ ἀνταλλαγῶσιν ὄρκοι φιλίας, κατὰ τὰ εἰθισμένα. Ὁ φθόνος ὅμως, ἡ «μεγίστη νόσος τῶν ἐν ἀνθρώποις» (Πίνδαρος), δι' ὃν καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν ἐσταύρωσαν, ὁ φθόνος λέγομεν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς τῶν προεστῶν μὴ ἀνεχομένου τὸν θρίαμβον τοῦ ταπεινοῦ νέου ὡς σωτῆρος τῆς πατρίδος. Τρέχει, λοιπόν, ὁ προδότης εἰς τὸν Βοεβόδαν καὶ πείθει αὐτὸν νὰ ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου τὸν μάρτυρα ὡς ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἐντεῦθεν ἄρχονται τὰ σκληρὰ βασανιστήρια. Ἀλλὰ ἡ σταθερότης τοῦ μάρτυρος γίνεται πλεονεξία εἰς τοὺς τυράννους καὶ ζητοῦσιν, ὡς ἔπραξαν δι' ὅλους τοὺς ἀθλητὰς τῆς Πίστεως, νὰ στολίσωσι τὸν ἰσλαμισμὸν μὲ τὸν μαργαρίτην τοῦτον. Καί ὡς μάταιοι ζητοῦν πρῶτον νὰ ἐλκύσωσιν αὐτὸν ὑποσχόμενοι πλοῦτη καὶ τιμὰς, προσκρούσαντες δὲ εἰς ἄρνησιν πολλαπλασιάζουσι τὰς βασάνους. Ἀλλ' ὁ μάρτυς σταθερῶς ἀπαντᾷ: «Δέν ἀρνούμαι τὸν Χριστόν, ὅ,τι ἔχετε νὰ κάμπετε, κάμετέ το τό ταχύτερον». Καί οὕτω λυσσῶντες ὠδήγησαν αὐτὸν τὴν 16ην Αὐγούστου εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου. Καθ' ὁδὸν συνήντα χριστιανούς παρὰ τῶν ὁποίων μὲ ταπεινώσιν ἐζήτηε συγχώρησιν. Οὕτω καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἐξωμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Οὕτω καὶ οἱ προφῆται Δανιὴλ καὶ Ἡσαΐας ἔπραττον σὺν τῷ οὐρανοβάμονι Παύλῳ, ὅστις ἐβόα, «τῶν ἁμαρτωλῶν πρῶτός εἰμι ἐγώ».

Διδαχθῶμεν, χριστιανοί, ταπεινοφροσύνην καὶ ἀποφυγὴν καταλαλιᾶς κατὰ τοῦ πλησίον. «Ὁ ταπεινὸς ἑαυτὸν ὑψωθήσεται», λέγει ὁ Κύριος. Οἱ τὸ μαρτύριόν του παρακολουθήσαντες χριστιανοί εἶδον καὶ ὡμολόγησαν ὅτι ὤφθη οὐρανόθεν κατελθὼν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἀστεροειδῆς σταυρὸς καὶ πλῆθος ἱερῶν σκιῶν. «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ».

Οἱ μάρτυρες προσήνεγκαν ἑαυτοὺς ἐξιλαστήριον θυσίαν διὰ τὸ γένος.

Καί εἰς τὰς θυσίας τῶν ἁγίων καί εἰς τὰς πρεσβείας αὐτῶν ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος καί ἀνέστησε τό γένος ἡμῶν καί παιδαγωγεῖ αὐτό ὡς τόν νέον Ἰσραήλ, διότι προωρίσθη ὄργανον τῆς ἐνώσεως τοῦ κόσμου διά τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τά πτωχά ἐγκώμιά μας. Ἡ Ἐκκλησία ἀπαραμίλλως ἐπλεξε τόν στέφανον αὐτοῦ. Τιμῶμεν τοὺς μάρτυρας, ἵνα τήν ἀρετήν αὐτῶν μιμηθῶμεν. Παρακαλέσωμεν αὐτούς νά μᾶς βοηθήσωσι νά γίνωμεν ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστιανοῦ, διότι εἰς τὰς παρούσας δεινάς δυσχερείας ἔχομεν ἀνάγκη τῆς ἐνισχύσεώς των.

Πιστεύομεν ὅτι πολὺς μᾶς ἀναμένει μισθός ἐκ τῶν θλίψεων καί μεγάλη ἀνταμοιβή, ἐάν δέν κλονισθῶμεν.

Εἶδον καί οἱ σοφοί τοῦ κόσμου καί ἐπέισθησαν ὅτι οὔτε οἱ ἐλεύθεροι θεσμοί οὔτε αἱ ἐφευρέσεις οὔτε τά πλούτη τῆς βιομηχανίας καί τοῦ ἐμπορίου εἶναι ἱκανά μόνα των νά δώσωσι τήν εὐτυχίαν εἰς τόν ἄνθρωπον. Τό ἐν Λονδίῳ συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων ἐξήκοντα ἐθνῶν δέν ἠδυνήθη νά ἔλθῃ εἰς κοινήν συμφωνίαν περί διανομῆς τῶν ἀγαθῶν καί ἄρσεως τῆς κρίσεως. Διακηρύττουσι τώρα καί οἱ οἰκονομολόγοι ὅτι ἄνευ ἠθικῆς οὐδεμία ὑλική εὐτυχία δύναται νά σταθῇ. Ἄλλ' ἄνευ τοῦ Χριστοῦ δέν δύναται νά τελειωθῇ ἠθικῶς ὁ ἄνθρωπος. Τό κλῆμα, ἐάν μή μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, δέν δύναται νά φέρῃ καρπόν. «Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή», λέγει ὁ Κύριος. Κατέχομεν τόν στέφανον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἡγουμένου τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τῶν θεοπρεπῶν λογίων, ἀντεπεξῆλθον κατά τοῦ ὕλισμοῦ τῆς ἐποχῆς των καί ἐνίκησαν τόν τύραννον, πρό τοῦ ὁποίου ἡ Εὐρώπη ὑπεκλίνετο καί παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς κληρονομίαν πολύτιμον, ὥστε πάντες νά διακηρύττωσιν ὅτι ἅγιον τό Ἔθνος τοῦτο.

Ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν μέ εὐταξίαν καί μέ σύνεσιν, διότι ἀναχωροῦμεν πρὸς νομάς οὐρανίους καί θεάματα. Σήμερον θεωρία ἀγωνισμάτων καί παλαισμάτων.

Ἀντλήσωμεν ἀπό τόν βίον τοῦ μάρτυρος ἀνδρείαν ψυχῆς, ἵνα καί ἡμεῖς ὠφεληθῶμεν καί εἰς τοὺς ἄλλους δώσωμεν παράδειγμα καλόν, καί τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τύχωμεν, χάριτι καί φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καί τό Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΜΙΛΤ. ΔΑΛΛΑΣ

Ὡσαύτως δέν παραλείπομεν τήν δημοσίευσιν ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἅγιος Λαυρέντιος» τοῦ Γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις Λαογραφικῆς Ἑταιρίας τῶν Θεσσαλῶν καί ἐξ Ἁγίου Λαυρεντίου καταγομένου κ. Σωκράτους Κ. Βαμβάκου, ὅστις μέ ὀλίγα καί ἀπλᾶ ἀλλ' εὐσεβῆ λόγια, ἐγκωμιάζει τόν Ἅγιον Ἀπόστολον τόν Νέον ὡς ἐξῆς. Ὁ Ἀπόστολος Σταματίου ἐγεννήθη ἐν Ἁγίῳ Λαυρεντίῳ τῷ 1665 ἐκ πατρός μέν Κωνσταντίνου μητρός δέ Μέλως.

Μή δυνάμενος νά ζήσῃ ἐν τῷ χωρίῳ ὁ Ἀπόστολος λόγῳ τοῦ θανάτου τῶν γονέων του, ἠναγκάσθη δεκαπενταετής νά ξενιτευθῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα προσελήφθη ὡς ὑπηρέτης ἐν τινι καπηλείῳ. Τήν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐβασίλευεν ὁ Μεχμέτ ὁ Δ΄ υἱός τοῦ Σουλτάν Ἰμβραήμ, γεννηθείς τῇ 2ᾳ Ἰανουαρίου τοῦ 1642, καί διαδεχθείς τόν πατέρα του τήν 29ην Ἰουλίου τοῦ 1648, εἰς ἡλικίαν μόλις ἐπτὰ ἐτῶν, ὑπό τήν κηδεμονίαν τῆς μητρός του καί δώδεκα πασάδων, ὧν προεξῆρχεν ὁ Μέγας Βεζύρης. Ἐξεθρονίσθη δέ δι' ἐπαναστάσεως τοῦ στρατοῦ τῇ 8ῃ Νοεμβρίου 1687 εἰς ἡλικίαν 39 ἐτῶν, καί ἀπέθανε τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου 1692, ταφείς ἐν τῷ Τζαμίῳ τῆς μητρός του (Γενί - Βαλιδέ - τζαμί). Τά χωρία τήν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ Πηλίου εἶχον δωρηθῆ παρά τοῦ ἄνω Σουλτάνου εἰς τήν Βασιλομήτορα Βαλιντέ Σουλτάνα, ἥτις δι' ἀντιπροσώπου της, Βοεβόδα καλουμένου, δίδκει τά χωρία. Ὁ τότε ὅμως Βοεβόδας ἐπίεζε παντοιοτρόπως τούς κατοίκους τῶν χωρίων καί ἰδίως τῶν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Ἀπεγνωσμένοι ὅθεν οἱ κάτοικοι ἀπεφάσισαν νά στείλωσιν ἀπεσταλμένους εἰς Κωνσταντινούπολιν, οἵτινες νά παρουσιασθῶσιν εἰς τήν Βαλιδέ Σουλτάναν καί νά παρακαλέσουν νά παραγγείλῃ εἰς τόν Βοεβόδαν νά ἐλαττώσῃ τούς φόρους καί νά εἶναι μαλακώτερος εἰς τήν εἴσπραξίν των.

Οἱ ἀπεσταλμένοι συνηντήθησαν εἰς τήν πόλιν μέ τόν συγχωριανόν των Ἀπόστολον, ὡς γνώστην δέ τῆς τουρκικῆς καί τῶν κρατουσῶν εἰς τήν Βασιλεύουσαν συνηκῶν, τόν παρέλαβον ὡς ὁδηγόν εἰς τάς ἐνεργείας των.

Ὁ Βοεβόδας μαθὼν ὅτι ἀπεσταλμένοι Ἀγιολαυρεντίται ἀνεκώρῃσαν εἰς Κωνσταντινούπολιν διά νά παραπονεθοῦν ἐναντίον του, μετέβη καί αὐτός ἐκεῖ διά νά ἐξουδετερώσῃ τάς κατ' αὐτοῦ προσπάθειάς των. Καί ἐντέχνως παραστήσας τόν Ἀπόστολον ὡς ραδιοὔργον καί ὑποκινητὴν τῆς ἀναφορᾶς τῶν Πηλιορειτῶν κατάρθωσε νά καταδικασθῆ οὗτος εἰς

θάνατον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐβασανίσθη καί ἐκακοποιήθη ὅπως ἀπαρνηθῆ τὴν θρησκείαν του καί ἐξισλαμισθῆ· ἀλλ' οὔτε διὰ τῶν παρ' αὐτῶν προσφερομένων δώρων οὔτε διὰ τῶν ἀπειλῶν κατωρθώθη νά κλονισθῆ ἡ πίστις τοῦ νεανίου, ὅστις καί προετίμησε τὸν θάνατον, ἐπελθόντα δι' ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ Ἁγίου τὴν 16 Αὐγούστου 1686 εἰς τὴν θέσιν Γενί Τζαμί παρὰ τὸν Κεράτιον, ἀφοῦ πρῶτα τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἐνέκριναν ὁ Σεΐλουλισμάκης καί ὁ Σερασκέρης.

Τὴν ἀποτημηθεῖσαν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου παραλαβόντες χριστιανοὶ Κωνσταντινουπόλῃ ἐνέκλεισαν εἰς ἀργυρᾶν θήκην καί κατέθεσαν ταύτην εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὁπόθεν ἀργότερα ὁ Σελευκεῖας Δοσιθέος, συγχωριανός τοῦ ἀποκεφαλισθέντος, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον διὰ τοῦ συμπατριώτου του Σταμούλη Κέκια καί κατετέθη εἰς τὸν ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἕως ὅτου μετὰ 5 ἔτη, τῷ 1800 ᾠκοδόμησαν, τῇ προτροπῇ τοῦ Δοσιθέου πρὸς τοὺς συγχωριανούς του, τὴν ἰδίαν τὴν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου εἰς ναόν περικαλλῆ.

Ἐκτοτε δέ καθιερώθη ὁ ἑορτασμός τοῦ Ἀποστόλου ὡς Ἁγίου, Νέου ἐπονομασθέντος, τὸ μαρτύριον καί τὸν βίον τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης, ὅστις κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων, Μέγας Λογοθέτης τῶν Πατριαρχείων λαβὼν τὸν τίτλον τοῦτον τῆς Μ. Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1843.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἑορτάζεται τὴν 16ην Αὐγούστου, ἡ δὲ μετακομιδὴ καί τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τὴν 3ην Νοεμβρίου.

Ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, κατόπιν τεραστίων ἐνεργειῶν τῶν κατὰ καιροὺς διοικησάντων καί διοικούντων τὸ χωρίον, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως, διοικεῖται παρ' Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ἐκλεγομένου ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ χωρίου καί διέπεται ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου.

Ὁ Ζήσης Θεοδοσιάδης Παχάρνικος ἐστικούργησε τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐχαράχθη ἐπὶ πλακὸς ἐντεικισθείσης εἰς τὴν πρὸς Ν. θύραν τῆς ἐκκλησίας καί κάτωθι τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου.

Ἔχει δέ ὡς ἑξῆς:

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Πρὸς τὸν μάρτυρα Ἅγιον Ἀπόστολον ἀθλήσαντα ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ βασιλείας Σουλτάν Μεχμέτ Δ' τῇ 16ῃ Αὐγούστου, ὄντα ἐκ κώμης καλουμένης Ἅγιος Λαυρέντιος τῆς Δημητριάδος, οὗ ἡ πατρικὴ οἰκία, εὐρεθεί-

σης τῆς τιμίας αὐτοῦ Κάρας ἐν τῷ ἐν Ταταούλοις ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί διὰ προσπαθείας τοῦ Ἁγίου Σελευκείας κ. Δοσιθέου, πατριώτου τοῦ μάρτυρος ὄντος, ἐξαποσταλείσης διὰ τινος Σταμούλη Κέκια, καί τούτου πατριώτου, ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἐν ἔτει 1796, κατεσκευάσθη εἰς ἱερόν οἶκον παρά τῶν πατριωτῶν αὐτοῦ περικαλλέστατον, σεμνυνόμενον ἐπί τῷ Μάρτυρι,

Τίς ποτε ἔλαβε τοιαύτην κληρουχίαν
Ἔχειν καί μετὰ θάνατον τήν πατρικὴν οἰκίαν;
Σὺ μόνος, ὦ Ἀπόστολε, παρά τοῦ νομοθέτου,
ταύτην τήν χάριν εἴληψας Χριστοῦ καί Ἀθλοθέτου,
Ὅν καί πρὸς ἔνδειξιν λαμπράν, ὡς ἔχεις παρρησίαν.
Εἰς ἱεράν ὠραίόσε σοι ταύτην Ἐκκλησίαν,
Ναόν σοι ἀπειργάσατο, οἶκον τόν τοῦ πατρός σου,
δῶμα οὐράνιον λαμπρόν οἰκίαν τῆς μητρός σου.
Ἐνῷ καί ἐξαπέστειλε Κάραν του τήν τιμίαν.
Ἐκ Βυζαντίου πόλεως πρό χρόνων λεληθυῖαν.
Ἦν εὗρεν ὁ Δοσιθεος ἐκ θείας εὐδοκίας,
Ἄρχιερέυς ἐνάρετος πατήρ τῆς Σελευκείας.
Γόνος ὑπῆρχε καί αὐτός ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος,
ἧς σπεύσας οὐκ ἠστόχησε τῆς ποθητῆς ἐλπίδος.
Ἵνα οἱ εἰσερχόμενοι δόξαν τε καί λατρείαν
Θεῷ ἀεὶ προοφέρωσι καί σοὶ εὐχαριστίαν.
Διότι ὑπερήθλησας πίστεως καί πατρίδος
καί πατριώτας ἔσωσας, ἧς εἶχον τυραννίδος.
Μακάριοι οὖν καί ὑμεῖς Ἁγιολαυρεντίται,
οἵτινες ἠξιώθητε εἶναι συμπολίται.
Ὅς ἐντυγχάνων τῷ Θεῷ ὑπὲρ ὑμῶν πρεσβεύει,
σφύζεσθαι καθ' ἑκάτερον ἀεὶ καί ἰκετεύει.
Τῆς εὐφημίας ποιητῆς Παχάρνικος ὁ Ζήσης.
οἰκέτης πατριώτης τε τοῦ μάρτυρος ἐπίσης.

**Ἄνακομιδὴ τῆς Ἁγίας Κάρας καί τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ
τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου.**

Τῇ τρίτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός ἡ προσφιλὴς πατρίς μου «Ἅγιος Λαυρέντιος» πανηγυρίζει τήν ἀνακομιδὴν τῆς Ἁγίας Κάρας καί τὰ ἐγκαίνια

τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ὅστις ἐμαρτύρησε τῷ 1686 Αὐγούστου 16 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Σουλτάν Μεχμέτ τοῦ Δ΄. Μέγας δέ βεζύρης ἦτο τότε ὁ περιβόητος Καρᾶ Μουσταφᾶ πασᾶς καὶ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Λαρίσσης Ἰάκωβος ὁ Χῖος. Τό μαρτύριον δέ τοῦ ἁγίου ἔγραψεν Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης, ὧν τότε μέγας Λογοθέτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας*. Ἡ Κάρα τοῦ ἁγίου ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου μέχρι 1795, ἦτοι 109 ἔτη μετὰ τό μαρτύριον εὕρισκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ τῆς πόλεως «Τατάουλα» καλουμένῳ. Τῷ 1795 ὁ Σελευκείας Δοσίθεος, ὁ συμπατριώτης τοῦ Ἁγίου, ἀφήρесе τὴν ἁγίαν Κάραν καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔθηκεν ἄλλην εἰς τό κυτίδιον, τότε δέ εὑρεθεῖς ἐκεῖ συμπατριώτης τις, ὀνομαζόμενος Σταμούλης Κέκιας καὶ παραλαβὼν τὴν Κάραν ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα του «Ἁγιον Λαυρέντιον», ἦν οἱ Ἁγιολαυρεντίται κατέθεσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ μετὰ πέντε ἔτη, τῷ 1800 ᾠκοδόμησαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου περικαλλῆ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου.

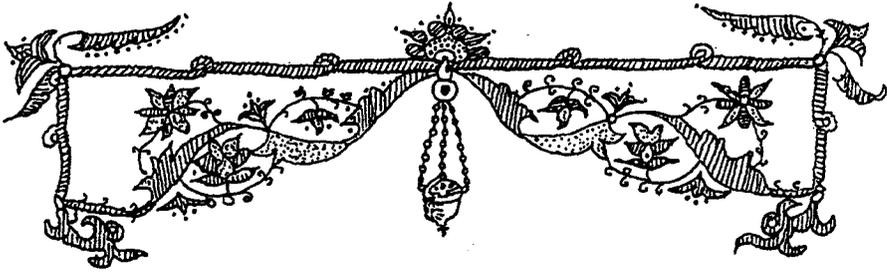
Μέχρι τοῦ 1836 ὁ Ἁγιος ἦτο ἀσήμαντος. Τῷ 1836 συνελθόντες οἱ ἀγωγιάται (κιραντισίδες) τοῦ χωρίου ἐνέκρινον, ἵνα κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου καθ' ἣν ἐορτάζουσι τὴν μνήμην αὐτοῦ καὶ διὰ συνεισφορῶν καὶ ἐράνων ἐτοιμάζωσιν Ἁγάπας, ἦτοι φαγητὰ διὰ τοὺς ξένους καὶ δι' ἑαυτούς, καὶ τρώγωσι παρά τῷ Ναῷ καὶ ὑπὸ τὸν Νάρθηκα. Ἐκτοτε δέ κατ' ἔτος αὐξάνει ἡ πανηγυρις ἐπαισθητῶς. Τό 1851 συναθροισθέντες οἱ ἱερεῖς ἀπεφάσισαν τὴν παροῦσαν ἐορτὴν καὶ ἐώρτασαν αὐτὴν μεγαλοπρεπῶς, ἥδη δέ ἐξακολουθεῖ. Ἡ μεγαλυτέρα ὁμως πανηγυρις γίνεται τῇ 16ῃ Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐκ τῶν περίξ χωρίων καὶ ἐκ τῶν ἀπωτέρων μερῶν συρρέουσιν ἐν αὐτῇ πανηγυρισταί, ἵνα προσενέγκωσιν ἕκαστος ὅ,τι ἐν καιρῷ ἀπαισιῶ ἢ ἐν χρόνῳ κακοδαίμονι ἔταξεν εἰς τὸν Ἁγιον, ἀπεκδεχόμενος ἀντίληψιν καὶ εὐόδωσιν εἰς τὰ ἔργα ἢ εἰς τὴν ὑγείαν αὐτοῦ. Περί τῆς πανηγύρεως ταύτης ἐχούσης καθαρῶς θρησκευτικὸν χαρακτῆρα ὀφείλομεν νά σημειώσωμεν ὅτι οἱ προσερχόμενοι καὶ προσφέροντες τὰς «ικετηρίους» προσφοράς αὐτῶν, ἐλαύνονται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ δοξαζόμενος νεομάρτυς Ἀπόστολος ὁ Νέος ἠγωνίσαστο τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, καὶ τοιουτοτρόπως, ἕκαστος ἔχει ὑπ' ὄψιν ὅτι προσφέρει τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὸν μάρτυρα, θύσαντα τὴν ψυχὴν

* Ὁ Ἰωάννης Καρυοφύλλης ἔγινε Μέγας Λογοθέτης τῷ 1676. Ἀπέθανε γέρον εἰς Βουκουρέστιον τῷ 1693. (Θρησκ. Ἐγκυκλοπαίδεια τ. 7 στ. 379-380).

αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Ἡ πατρίς αὐτοῦ ἐπέζετο ὑπὸ τῶν διοικητῶν αὐτῆς καὶ οἱ προσελθόντες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀντιπρόσωποι τῆς κωμοπόλεώς του, ἵνα ἀπαλλάξωσι τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς πίεσεως ταύτης, ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ. Ὁ νεαρός Ἀπόστολος ἐν ὅλῃ τῇ ἀφανείᾳ του, ἦν ἡ καταγωγὴ του εἶχε, καταγόμενος ἐκ μὴ πλουσίων γονέων, ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν καταπιεζομένην πατρίδα του καὶ μετὰ τῶν σταλέντων ἀντιπροσώπων τῆς πατρίδος του τολμήσας νὰ προβῇ μέχρι τοῦ νὰ παρασταθῇ δι' ἀναφορᾶς εἰς τὴν Ὑ. Πύλῃν, ἐδέχθη νὰ καταδιωχθῇ καί, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων τότε, νὰ ἐκβιασθῇ εἰς ἐξώμοσιν. Δύο ἄρα αἰσθήματα, ἡ πατρίς καὶ ἡ πίστις, ἐξηνάγκασαν τὸν περίδοξον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου νεανίαν νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Μέγαν Βεζύρην: ἡ πατρίς μου πίεζεταί, καὶ νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν πρότασίν του, καὶ ἕως θανάτου, νὰ μένῃ πιστός εἰς τὴν θρησκείαν του. Τοιαύτη ἡ ἑορτὴ τοῦ πανηγυριζομένου ἐνταῦθα νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου. Ἡ συρροή τοῦ πλήθους ἐκ τῶν πέριξ καὶ ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἔτι μερῶν, σκοπόν ἔχει νὰ τιμῆσιν τὴν μνήμην αὐτοῦ, θύσαντος τὴν ψυχὴν του, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν δικαίων τῆς πατρίδος του, τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως. Ἀναγράφομεν ταῦτα, ἵνα ποιήσωμεν γνωστόν εἰς τινὰς ὅτι ὁ ἑορταζόμενος ἅγιος δέν ἑορτάζεται ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου μόνον, ἀλλ' ὅτι δικαίως κέκτηται τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἑορταστῶν, διότι ἐλατήρια τοῦ θανάτου του δέν ὑπῆρξαν συμφέροντα κοινὰ ἢ ἐπουσιώδη, ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν πίστις καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσφερομένη πάνδημος ἐκ τῶν κατοίκων τῶν πέριξ χωρίων ἀφοσίωσις εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ θεωρητέα οὐκ ὡς προερχομένη ἐκ προλήψεων ἢ δεισιδαιμονιῶν, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν νεαρόν ἀθλητὴν, ὅστις πατρίδα καὶ θρησκείαν συνέδεσεν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ. Περιπτὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι βεβαίως οἱ πλείστοι τῶν ἑορταστῶν δέν φιλοσοφοῦσιν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ μάρτυρος, οὔτε ἔρχονται ἐνταῦθα ὑπὸ πεποιθήσεων διαφόρων, ἀλλ' ὅμως εἶναι γεγονός ὅτι οὐδεὶς θεωρεῖ, ὅτι δέν ὀφείλει νὰ προσενέγκῃ σέβας εἰς ἅγιον, οὔτινος ἡ ἱστορία ἐστὶ πατρίς καὶ πίστις. Συρρέει ἐνταῦθα πλῆθος προσκυνητῶν καὶ γίνεται οὐκ ἥτιον μεγάλη κοινωνικὴ συνάθροισις μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως, τηρουμένης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πανηγύρεως καὶ οὐδεὶς ἔρχεται χωρὶς νὰ εὐλαβηθῇ τὴν ιδέαν ὅτι ὁ ἑορταζόμενος ἅγιος εἶναι καὶ μετὰ θάνατον εὐεργέτης καὶ ἐλεήμων.

«Οὕτως ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα αὕτη διέρχεται ἐν κατανύξει καὶ κατηφεία μεταξύ τῶν συναθροισθέντων πανηγυριστῶν καὶ ἐν φαιδρῶ ὀρίζονται καὶ εὐθύμῳ ἀτμοσφαίρα βασιλεύει γενική σιγή καὶ ἀπάθεια, καίτοι ὑπερχίλιοι ἑορτασταὶ περιέρχονται τὴν κωμόπολιν ἡμῶν. Πάντων, λοιπόν, ἡ προσοχή εἶναι ἐστραμμένη τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν περιποίησην τῶν προσερχομένων ξένων, ὧν τοὺς πλείστους ξενίζει ὁ οἶκος τοῦ ἁγίου, διότι ὁ ναὸς εἶναι ἐκτισμένος ἐπὶ τῆς πατρικῆς αὐτοῦ οἰκίας. Μίσση καὶ πάθη καὶ πᾶν ὅμοιον αἴσθημα δὲν ἰσχύει, οὐδὲ ἀκούεται λέξις ἄλλη ἢ ἄλλη φωνή, εἰμὴ αἱ δεήσεις τῶν ἱερέων καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν κατοίκων πρὸς τοὺς ξενιζομένους προσκυνητὰς. Εὐθυμίας καὶ ῥσματα καὶ ὄργανα μουσικὰ εἰσιν ἀνεκαθεν ἀπηγορευμένα αὐτὴν τὴν ἡμέραν. Ἐμφιβάλλομεν ἄν ἄλλη θρησκευτικὴ πανήγυρις ἀλλακῶς τελῆται παρομοίως. Οἱ κάτοικοι πιστεύουν ὅτι αἱ προσφερόμεναι τῷ ἁγίῳ εὐχαὶ εἰσιν ἐξιλαστήριοι καὶ ἱαματικά καὶ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ ἡ πανήγυρις δὲν παρουσιάζει ὄψιν συναθροίσεως φανατικοῦ ὄχλου, ἀλλὰ κοινήν ὁμήγυριν λαοῦ κατεχομένου ὑπὸ ἀληθοῦς αἰσθήματος εὐγενεοῦς, πρὸς τὸν ἅγιον, ὅστις προσπνέχθη νά πατάξῃ τὰς ἐν τῇ πατρίδι του γενομένας ἀδικίας κατὰ πρόσωπον, αὐτὸς ὁ πτωχὸς καὶ ἄσημος νεανίας. Ἀντιπαθεῖς πρὸς τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχάς, ὑπέμεινε μετὰ πρωτοφανοῦς θάρρους τὰ βάσανα καὶ τὰς θλίψεις, ἅς ἀντέταξαν εἰς τὴν καρτερίαν αὐτοῦ οἱ ἀσεβεῖς τῆς πατρίδος του δυνάσται. Ἰδοὺ τό ὄλον ἱστορικὸν τῆς πανηγύρεως ταύτης, ἣν ἐπεχειρήσαμεν ἐν ὀλίγοις νά σκιαγραφήσωμεν σήμερον καὶ ὅπερ ἐνόμισα προτιμότερον ἀντὶ παντός ἄλλου θέματος νά μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας, ὅπως μὴ τινες αὐτῶν πλανῶνται εἰς ἄλλας σκέψεις καὶ ἐκτιμήσεις ἀποδίδοντες εἰς ἄλλους λόγους τὴν ἐκδηλουμένην εὐλάβειαν τῶν προσερχομένων ἐν τῇ κωμοπόλει ἀθρόων προσκυνητῶν κατὰ τὴν 16ην Αὐγούστου, ὅτε τελεῖται ἡ μεγαλυτέρα πανήγυρις τοῦ νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου».

(Ἐξ ἀντιγραφῆς ἀκολουθίας «Ἁγίου Λαυρεντίου)

ΜΗΝΙ ΑΥΓΟΥΣΤΩ ΙΣΤ΄
ΜΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ τοῦ Νέου

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Ἰστῶμεν Στίχ. Δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρά.
Προσῶμοια.

Ἦχος Β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Οτε τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἔσχες τό ἀλλόμενον ὕδωρ, ἐν τῇ καρδίᾳ Σου, τότε τῆς χρηστότητος, αὐλοῖς νάμασι, δαφιλῶς παρεμύθησας, τῶν συμφυλειῶν Σου, τὸ ἐκ τῆς δουλώσεως, λίαν ἐπίπονον ἔνθεν ἀπεδύσω νομίμως, πρὸς μαρτυρικὰς ἀριστείας, καὶ Χριστὸν ἐδόξασας Ἀπόστολε.

Οτε ἐναντίον ἀσεβῶν, ἤνοιξας τὸ στόμα Σου Μάρτυς, λόγῳ τῆς χάριτος, τότε ὡμολόγησας, εὐσήμοις κείλεσι, τοῦ Σωτῆρος τὸ ὄνομα, εὐτόνωσ κραυγάζων: Δουλὸς Χριστοῦ πέφυκα, τοῦ πάντων Ἄνακτος. Ὡ τῆς μακαρίας φωνῆς Σου! δι΄ ἧς ἐνεὸς ὁ Βελίαρ, ὄφθη καὶ ἐμβρόντητος Ἀπόστολε.

Οτε ὡς νεόθρεπτος ἀμνός, ἄνθει ἡλικίας ἐμπρέπων, ξίφει ἐκτέμψαι, τότε πρὸς οὐράνιον, μάνδραν ἀνέδραμες, καὶ ἐνδόξως ἐσκήνωσας, Ἀπόστολε μάκαρ, τῇ τοῦ Ἀρχιποίμενος λαμπρᾷ τερπνότητι ὅθεν σὺν Μαρτύρων χορείαις, τὰς Θεαρχικὰς ἀγλαΐας, πρόσωπον ὄρας αἰεὶ πρὸς πρόσωπον.

Οτε ὡς πηγὴν ἁγιασμοῦ, ἤγαγον ἐν γῆ τῇ πατρίᾳ, τὴν θεῖαν Κάραν Σου, τότε τῶν ἰάσεων, τὰ πελαγίσματα, Θεοβρύτως ἐξέβλυσε, καὶ τοῖς ἀσθενοῦσι, χάριν τε καὶ ἔλεος, νέμει ἐκάστοτε· ὅθεν τοὺς πιστῶς ἀπομέ- νους, καὶ Σὲ βοηθὸν κεκτημένους, πάσης ἀπολύτρωσαι κακώσεως.

Δόξα. Ἦχος Δ΄.

Μαρτυρικὸν ἀνύσας δίαυλον, τῆς τῶν Μαρτύρων ἀναρρήσεως, ἐνδί- κως ἠξίωσαι· ὅτι ἀψευδῆς ὁ λέγων: «Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω, καὶ τοὺς περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὄραν σπεύδοντας, ἰσοτιμία δόξης, τοῖς πρῶ- τοις συνδοξάζω». Ἄλλ' ὦ Ἀθλητῶν ὁμόσκηνε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας νεο- παγῆς θεμέλιε, ἐδραῖωσον ἡμᾶς ἐν τῇ καλῇ ὁμολογίᾳ, Ἀπόστολε μακά- ριε, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν πάνσεπτόν Σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε Ἀγνή, τῶν Ἀγγέ- λων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐπὶ τῆς γῆς μακα- ρίζομεν· ὅτι μήτηρ γέγονας, τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση δεόμεθα, τῶν εἰς Σὲ μετὰ Θεόν, τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀπόστιχα.

Ἦχος Β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ...

Στύλος ἀρτιπαγῆς, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, Ἀπόστολε ὥραθης, ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις, στερρῶς ἀγωνισάμενος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Κλέος Σε ἱερόν, Θετταλομαγνησία, Ἀπόστολε πλουτοῦσα, καυχᾶται σου τοῖς ἄθλοις, καὶ γάνυται τῇ δόξῃ Σου.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Κώμη ἡ εὐαγῆς, τοῦ θείου Λαυρεντίου, βλαστόν Σε κεκτημένη Ἀπό- στολε γεραίρει, τοὺς εὐκλεεῖς ἀγῶνάς Σου.

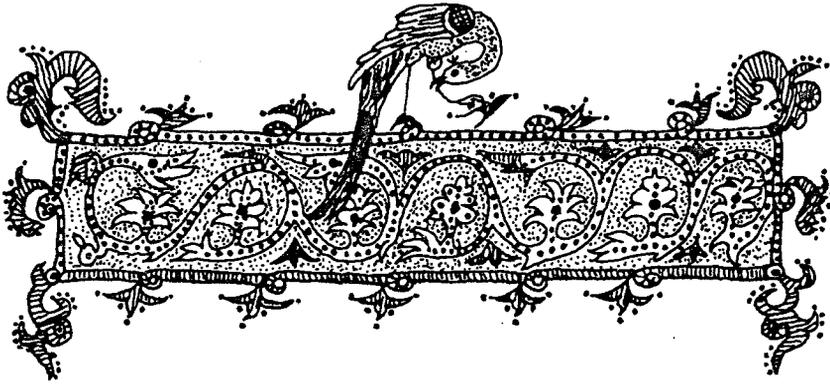
Δόξα. Τριαδικόν.

Τρία ἅμα καὶ ἕν, δοξάζει Σε Θεέ μου, Τριάς ὑπεραγία, Ἄποστολος ὁ νέος, ἀθλητικαῖς ἐνστάσεσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνω αἱ Στρατιαί, Ἄγγέλων Θεοτόκε, καὶ κάτω Ἄποστόλων, ὁ θίασος ἀνύμνουν τὴν θείαν Σου Μετάστασιν.

Καὶ τὰ λοιπά ὡς συνήθως·
τὸ δὲ Ἄπολυτίκιον βλέπε μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, τὰ Ἀνοιξαντάρια ἢ τὸ «Μακάριος ἀνὴρ» εἰς δὲ τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» ἱστῶμεν Στίχους Η΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς Β΄ καὶ τοῦ Ἀγίου Στ΄.

Ἦχος Α΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!...

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται. Εὐφραίνου Γεθσημανῆ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος. Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον. Κεχαριτωμένη καίρε, μετὰ Σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέκων τῷ κόσμῳ, διὰ Σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν Σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι Θρόνοι, Ἀρχαί Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβίμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ. Ἀγάλλονται γηγενεῖς, ἐπὶ τῇ θείᾳ Σου δόξῃ κοσμούμενοι. Προσπίπτουσι Βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι. Κεχαριτωμένη καίρε, μετὰ Σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέκων τῷ κόσμῳ διὰ Σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ παγεὶς ἐν Σταυρῷ, Ἀθλητῶν νεόλεκτον, ὡς πάλαι καὶ νῦν τρανῶς, χορείαν ἤθροισεν ἰδοὺ γὰρ μαρτυρικῶς, τὴν τοῦ Σταυροῦ διειτράνωσε δύναμιν, Ἀπόστολος ὁ κλεινός, τῆς εὐσεβείας ἐκφῆνας τὴν ἔλλαμψιν. Ἀλαλάσωμεν οὖν πάντες, ὕμνον ἐπιίκιον, τῷ ἐν ἄθλοις Μαρτύρων, εἰς αἰῶνας θριαμβεύοντι.

Βαβαί τῆς Σῆς εὐψυχίας σοφέ! τίς οὐ μὴ θαυμάσῃ, Μάρτυς τὴν ἀνδρεί-
αν Σου, καὶ ἄθλων Σου τῶν στερρῶν, τὰ κατορθώματα; εὐτόλμως γὰρ
τὸν Χριστόν, ἐπὶ κριτῶν ἀδικίας ἐκήρυξας, καὶ ὤραν νεανικὴν, ὑπεριδὼν
δι' ἀγάπην τοῦ Κτίστου Σου, ὡς ἀμνὸς ἐσφαγιάσθης, καὶ τῆς πλάνης ἔτε-
μες, νοπτῶς τὰς ἐπάρσεις, Ἄθλητὰ Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Τὴν Σὴν παγγέραστον ἄθλησιν. Ἀσωμάτων τάξεις, ἄνωθεν ἐκρότη-
σαν, καὶ πάντων τῶν Ἀθλητῶν φάλαγξ ἢ ἔνθεος ὁμότροπος γὰρ
αὐτῶν, καὶ κοινωνὸς δι' ἀθλήσεως πέφνησας, δοξάσας ἀρτιφανῶς, τὸν ἐν
Ἁγίοις ἀεὶ δοξαζόμενον ὄθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία, Μάρτυς ἢ Ὁρθόδοξος,
τὴν Σὴν χάριν ὑμνοῦσα, ἀγλαΐζεται τῇ δόξῃ Σου.

Ἔτερα Προσόμοια.

Ἦχος Δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν...

Αριστεὺς ἐννομώτατος, καὶ ὀπλίτης στερρότατος, καὶ Μαρτύρων σύμ-
φυτος, ἐχημάτισας, Νεομαρτύρων ὠραίισμα, Ἀπόστολε ἐνδοξε, καὶ
καθεῖλες τοῦ ἐχθροῦ, συμμαχία τῆς πίστεως, τὴν παράταξιν διὰ τοῦτο τῆς
ἄνω Βασιλείας, κληρονόμος ἀνεδείχθης, καὶ πρεσβευτῆς τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Θεσσαλίας ἀγλαΐισμα, Μαγνησίας ἐντρύφημα, καὶ τῆς κωμοπόλεως,
τῆς καλλιπαιδος, τοῦ Λαυρεντίου τοῦ μάκαρος, βλαστὸς εὐθαλέστα-
τος, καὶ υἱὸς θεοειδῆς, καθωράθης Ἀπόστολε, καὶ ἐπεύφρανας, τοῖς λα-
μπροῖς σου ἀγῶσιν Ἀθλοφόρε, τὴν τοῦ Λόγου Ἐκκλησίαν, μεγαλοφῶ-
ως τιμῶσάν Σε.

Ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, καὶ ἐστίαν χρησιμότητος, τὴν θεοχαρίτων,
Μάρτυς Κάραν Σου, ἀγαλλομένη ἐδέξατο, πατρίς Σου Ἀπόστολε,
καὶ ἐκ ταύτης δαψιλῶς, καρπουμένη τὰ κρείττονα, πόθῳ κράζει Σοι. Σὺ
μου σκέπη ὑπάρχεις Ἀθλοφόρε, προμνηθεὺς καὶ ἀντιλήπτωρ, καὶ ἀρωγὸς
εὐμενέστατος.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Β'.

Κήμερον ὡς ἀστήρ νεοφανής, τοῦ νέου Ἀθλητοῦ Ἀποστόλου, ἡ νέα πανήγυρις, τῷ κόσμῳ ἐπέφανεν. Δεῦτε οὖν, φιλομαρτύρων οἱ χοροί, λαμπρὰν ἑορτὴν συστησώμεθα, πνευματικῶς πανηγυρίζοντες, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες. Χαίροις ὁ τῆς εὐσεβείας χαρακτηρίσας τὸ κράτος, καὶ τῆς ἀσεβείας διελέγξας τὴν ἀσθένειαν. Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τῶν πάλαι Ἀθλητῶν ἀνακεφαλαιώσας τὰ σκάμματα. Χαίροις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, νεόδημος ἑπαλξίς, καὶ τῆς πολυμόρφου κακίας, καθαιρέτης ἰσχυρότατος. Ἀλλ' ὡς Χριστῷ παριστάμενος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Δεῦτε τὴν παγκόσμιον Κοίμησιν, τῆς παναμώμου Θεοτόκου ἑορτάσωμεν σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ πρὸς εὐωχίαν ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς συγκαλοῦσι, τοῦ βοᾶν ἀσιγήτῳ φωνῇ. Χαῖρε ἡ μεταστᾶσα ἀπὸ γῆς, καὶ πρὸς οὐρανίους μονὰς μετοικήσασα. Χαίροις ἡ τῶν Μαθητῶν τὸν χορόν, διὰ νεφέλης κούφης εἰς ἓν συναγαγοῦσα. Χαίροις ἡ ἐλπίς καὶ προστασία ἡμῶν. Σὲ γὰρ Χριστιανῶν τό γένος, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Εἵσοδος. Τὸ «Φῶς ἰλαρόν».

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιώθητωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ πᾶς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσετε, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἶμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σὺζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἐμοὶ ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἶμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπίρασεν αὐτούς, καὶ εἶρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλουῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε, οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος Α΄.

Δγάλλου ἐν Κυρίῳ, τῆς Μανγησίας ἡ περίοικος, ἡ δὲ τοῦ ἱεροῦ Λαυρεντίου κώμη, κατ' ἐξαίρετον σκίρτα. Ἴδου γὰρ ἐκ σοῦ ἐβλάσπησεν, ὡς φοῖνιξ νεοθαλῆς καὶ γλυκύκαρπος, Ἀπόστολος ὁ νέος Ἀθλητῆς, καὶ μαρτυρικὴν παγκαρπίαν, τῇ Ἐκκλησίᾳ πλουσιῶς ἀπέδωκεν. Ὅθεν τῶν καρπῶν αὐτοῦ γευομένη, γραφικῶς βόησον, ταῖς κύκλω κωμοπόλεσιν: Ἔλθετε οἱ πλησίον καὶ φάγετε, καὶ νοπτῶς ἐμπλήσθητε, ἐκ τῶν ἀθανάτων ἀγαθῶν, ὧν ἡμῖν ἠτοίμασεν, ὁ εὐκλεῆς μου γόνος. Ἀλλ' ὁ τοῦτον δοξάσας Κύριε, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, παράσχου μοι εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Β΄.

Δδελφικῆ συμπαρασχῶν κοινωνία, μαρτυρικῆς ἐτρύφησας εὐκλείας, Ἀθλοφόρε Ἀπόστολε, ὡς γὰρ ἴδιον τὸ τοῦ πλησίον ἠγούμενος, τὴν τῆς ἀγάπης εὐρεῖς ἀντίδοσιν, τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος διὸ ἐβόας τοῖς ἀσεβέσιν: οὐδέν με χωρίσει τοῦ Χριστοῦ, οὐ πτοοῦμαι τὰ ἐπίπονα, οὐκ αἰροῦμαι τὰ ἐνθήδονα· πάντα ἐρρέτω, Χριστὸς γὰρ μοι πλουτὸς ὅθεν καὶ ὁ θάνατος, τὴν ἐν αὐτῷ ζωὴν μοι πορίζεται.

Ἦχος Γ΄.

Τῆς ἡλικίας τὸ εὐανθές, τῆς ψυχῆς τὸ εὐσταθές, οὐδαμῶς ἐκαύνωσεν ἔνδοξε, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον διήγειρε, πρὸς εὐσεβείας τὰ σκάμματα ὅθεν ζέων τῷ πνεύματι, πρὸς τὸ τῆς ἀθλήσεως ἥλω στάδιον. Μακάριος σὺ εἶ, ὅτι Χριστὸν ἠγαπηκῶς, ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ζωὴν σου ἔθυσας. Καὶ νῦν ἐν ἀκηράτοις μοναῖς, τῆς ἀθανάτου δόξης κατατρυφῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἰκέτευε, Ἀπόστολε πανεύφημε.

Ἦχος Δ΄.

Ως νεανίας εὐπρεπής, στρατιώτης ἀκραιφνῆς τοῦ πάντων Βασιλέως ἀνεδείχθης· ὅθεν τὴν στερρὰν περιζωσάμενος πανοπλίαν, τῶν ἀντικειμένων τὰς φάλαγγας, ἀθλητικῶς ἐθριάμβευσας· καὶ νίκης τρόπαιον ἐγείρας μέγα, χαρὰν ἀμύθητον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐμνηστεύσω βοᾶν· Ὡς θαυμαστός καὶ ὑπερύμνητος εἶ Κύριε, ὅτι καὶ ἐν ὑστέροις χρόνοις, Μάρτυρας ἀνέδειξας, πρὸς δόξαν καὶ αἶνον, τοῦ μεγαλοπρεποῦς Σου ὄνδματος.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α΄.

Δαβιτικὴν ἀναλαβόντες κιθάραν, ἕσμα καινὸν ἤσωμεν τῷ νέῳ Ἀθλητῇ Ἀποστόλῳ· νέαν γὰρ πανήγυριν, τῇ Ἐκκλησίᾳ προεξένησεν, ἀρτιφανῶς ἀγωνισάμενος· πᾶσαν γὰρ ἐπίνοιαν καθελὼν τῆς ἀπάτης, τοῖς μὲν Ὀρθοδόξοις τὸ κράτος δέδωκε, τοὺς δὲ ἀσεβοῦντας, αἰσχύνῃς ἐπλήρωσεν· ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορείαν σπρωσόμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἕσμασι τὴν Ἐκκλησίαν, τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετοκυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδούσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθισταμένης, τῆς τεκούσης τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι. Συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάθῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν παναγίαν Σου Κοίμησιν.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ.

Ἦχος Πλ. Α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς...

Χαίροις ὁ Θεσσαλίας βλαστός, τῆς Μαγνησίας, τὸ περίβλεπτον καύχημα· τὸ κλῆμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ γεωργῆσαν λαμπρῶς, ἀφθαρσίας βότρυον τὸν παμπέπειρον· τὸ κρίνον τὸ εὖοσμον, τὸ ὠραῖον ὄσφράδιον,

τὸ διαπνέον, λεπτῇ αὔρα τοῦ Πνεύματος, τὴν ζωήρρυτον, εὐωδίαν τοῖς πέρασι. Μάρτυς ἀκαταγώνιστος, ὀπλίτης ἀήττιτος, τοῦ Παντοκράτορος Λόγου, τῶν Ἀθλητῶν ἰσοστάσιος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος...

Χαίροις ἰσοκλεῆς ἀριστεύς, καὶ μιμητής, καὶ κοινωνὸς καὶ ὁμότιμος, τῶν πάλαι διαπρεψάντων, περικλεῶν Ἀθλητῶν, τῶν Νεομαρτύρων ἀκροθίνιον· τῆς πλάνης καθαίρεσις, ἀληθείας ἀπόδειξις, Ὁρθοδοξίας, περιλάλητος θρίαμβος, ἀκαθαίρετος, εὐσεβείας θεμέλιος· λύχνος ὁ παμφαέστατος, ἡ αὔρα ἡ ἔνδροσος, ἡ φλεγομένης καρδίας, πνευματικῶς ἀναψύχουσα. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ εὐκλεῆς Σου Πατρίς, ὡς θησαυρὸν πλουτοποιὸν Θεοπάροχον, Θεόθεν ἀπολαβοῦσα, τὴν Σὴν σεπτὴν Κεφαλὴν, ἱαμάτων ῥεῖθρα πελαγίζουσαν, καὶ πάθη καθαίρουσαν, ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος· ὡς γὰρ φιάλη, ἀρωμάτων μυρίπνοος, τὰς τοῦ Πνεύματος, δωρεὰς νέμει ἅπασι. Ταύτην οὖν μετὰ πίστεως, ἐν κόλποις κατέχουσα, ἀγαλλομένη καρδίᾳ, ἀναβοᾷ Σοι Ἀπόστολε: Σὺ φύλαξ μου πέλεις, καὶ θερμότητος προστάτης, καὶ καταφύγιον.

Δόξα. Ἦχος Δ΄.

Τὴν ἀληθῆ ἐνστερνισάμενος δόξαν, οὐκ ἐπρσχύνθης τὸ μαρτύριον, τοῦ μέχρι Σταυροῦ ὑπὲρ ἡμῶν κενωθέντος· διὸ ἀνεβόας τοῖς τυράννοις: Οὐδέν με χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐκ ἀγαθῶν δωρεαί, ἀλλ' οὔτε ζωὴ οὐδὲ θάνατος· πρὸς αὐτὸν γὰρ διαβαίνω, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Τῆς Ἑορτῆς.

Οτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ Σοῦ τεχθέντα ἀφράστω, παρῆν Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης: Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν

Ἐποστολῶν χορὸς, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξαισίον τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καὶ τὸ ζωαρ-
χικὸν καὶ θεοδόχον Σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον Πανύμνπτε. Ὑπερ-
θεν δὲ αἱ πανάγια καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα
ἐκπληττόμεναι, κεκυφυῖται ἀλλήλαις ἔλεγον: Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ
ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴν δοξολογίαις τε
ἀνυμνήσωμεν, τό σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον
καὶ Κύριον. Διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην Σου ἐορτάζοντες, ἐκβοῶμέν Σοι
Πανύμνπτε: Χριστιανῶν τὸ κέρας ὑψώσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις... Τὸ Τρισάγιον κ.λπ.

καὶ τὰ Ἀπολυτικά.

Ἦχος Γ'. Θεῖας πίστεως...

Θεῖον βλάστημα, τῆς Μαγνησίας, νέον καύχημα, τῆς Ἐκκλησίας, ἀνε-
δείχθης Νεομάρτυς Ἀπόστολε· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἀθλήσας στερρό-
τατα, τῆς εὐσεβείας τὴν δόξαν εἰράνωσας. Ἀλλὰ πρέσβευε Κυρίῳ τῷ Σὲ
δοξάσαντι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον.

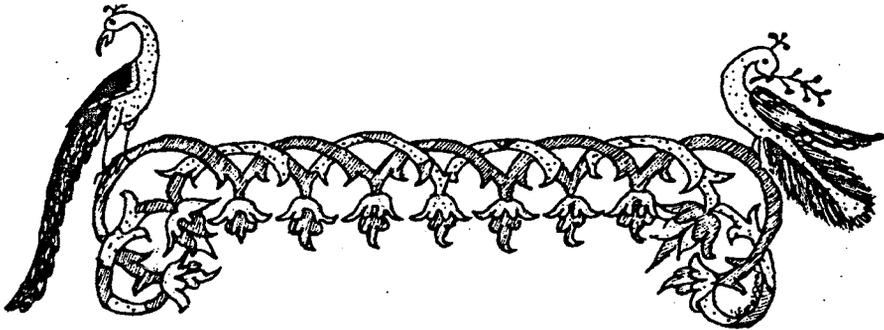
Ἦχος Α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σῶματι Ἄγγελος...

Τὸν ὑπέριτον γόνον τῆς λαμπρᾶς κωμοπόλεως, τοῦ πανευκλεοῦς
Λαυρεντίου, καὶ Μαρτύρων τὸν σύναθλον, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις
ἀδελφοί, Ἀπόστολον τὸν νέον ἀθλητὴν· χαρισμάτων γὰρ παρέχει τὰς
δωρεὰς, τοῖς πίσει ἀνακράζουσι. Δόξα τῷ δεδοκί Σοι ἰσχύν, δόξα τῷ
Σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ Σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ τῆς Ἐορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον,
οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα
τῆς ζωῆς· καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Σαῖς λυτρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ἦ τὸ· Θεοτόκε Παρθένε, ἀγρυπνίας τελουμένης, ὅτε τίθεται
καὶ Ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Μαρτυρίου τοῦ Ἀθλοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτικά ὡς ἀνωτέρω.
Μετά δὲ τὴν Α΄ Στιχολογίαν. Καθίσματα.
Ἦχος Α΄. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ...

Ως ῥόδον εὐανθοῦν, ὡς ἠδύπνευστον κρίνον, ὡς ῥάδαμνος τερπνός, καὶ νεόφυτον ἔρνος, ἐξήνθησας Ἀπόστολε, γεωργία τῶν ἄθλων Σου, καὶ διέπνευσας, ἐν τῷ καιρῷ τῆς δουλείας, ἀνακούφισιν, γλυκεράν θυμηδίαν, τοῖς Σε μακαρίζουσι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Νεότητος ἀκμήν, καὶ ἀκμάζουσαν ὥραν, καὶ πᾶσαν γενεάν, καταλέλοιπας δόξαν, καὶ καίρων ἠκολούθησας, τοῦ Σωτῆρος τοῖς ἵκνεσιν ὄθεν σύμμορφος, καὶ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐκρημάτισας, θεοπρεπῶς ἐναθλήσας, Ἀπόστολε ἔνδοξε.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Ο πάντιμος χορός, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά Σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν Σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες ἦν πίστει ἐορτάζομεν.

Μετά τὴν Β΄ Στιχολογίαν. Καθίσματα.
Ἦχος Δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ...

Κατεπλάγησαν τὴν Σὴν, ἀκαταγώνιστον ἰσχύν, καὶ τὸ ἄτρεπτον, στερ-
ρέ, τῆς μακαρίας Σου ψυχῆς, οἱ τῆς κακίας ἐχόμενοι ἀνευδότως· Σύ
γάρ ἀκλινῶς, ὡς ἄλλου πάσχοντος, βάσανα πικρά, καὶ πολυώδυνα, ὡσπερ
τριφᾶς ἐλογίζου Ἄπόστολε, διὰ Χριστὸν τὸν Σωτῆρά Σου· διὸ ἀξίως
ἀντεδοξάσθης, ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μεγαλύνας εὐπρεπῶς, ὁμολογία ἀληθεῖ, καὶ ἀγῶσιν ἱεροῖς, Χριστὸν
τὸν πάντων Ποιητὴν, πρὸς τὴν σφαγὴν ἠκολούθεις φαιδρῶ προ-
σώφῳ, ὡς ἄκακος ἀμνός, καὶ ἐνιαύσιος, καὶ θῦμα λογικόν, καὶ ὀλοκάρ-
πωμα, ἀποτμηθεὶς τὸν αὐχένα προσήνεξαι, τῷ Σὲ λαμπρῶς θαυμαστώσα-
ντι. ὦ! οἴου κλέους, κατηξιώθης, Ἄπόστολε ἀθλοφόρε.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Καθορῶσαι ἀληθῶς, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, τὴν Μετάστασιν τὴν
Σὴν, ἄκραντε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη πανύμνητε Παναγία,
ἔχοντες βουλὴν, τοῦ τεχθέντος ἐκ Σοῦ, στίφος Μαθητῶν, συναθροίσα-
σαι, ἐν εὐφροσύνῃ ἔφερον τό τίμιον, εἰς τὸν Παράδεισον σῶμά Σου, Χρι-
στὸν ὑμνοῦσαι, τὸν ζωοδότην, ὄντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα.

Ἦχος Πλ. Δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον...

Νεανίας ὑπάρχων θεοφιλῆς, στεφανίτης ἐδείχθης θεοειδῆς, γενναίως
τοῦ δράκοντος, θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, ὡς ὑπελθὼν νομίμως,
Μαρτύρων τὰ σκάμματα, καὶ τοῦ Χριστοῦ δοξάσας, τὸ Πάθος τὸ ἄκρα-
ντον ὅθεν τὰ βραβεῖα, εὐληφῶς τῶν ἀγώνων, ἰάματα ἄφθονα, ἀναβλύζεις
τοῖς κρήζουσιν, Ἀθλοφόρε Ἄπόστολε, πρεσβεύων ἐκτενῶς τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνή-
μην Σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς:

Αφθαρσίας τεκοῦσα τὸν κορνηγόν, ὡς Παρθένος πανάφθορος καὶ
Ἄγνή, πρὸς λῆξιν ἀθάνατον, πρὸς Βασιλεία πάμφωτα, ἐνδόξως με-
τετέθης, ὡς πάντων Βασίλισσα, ἡμᾶς πρὸς βασιλείαν, ἰθύνουσα ἀλη-

κτον ὄθεν τὴν ἁγίαν, καὶ φαιδρὰν καὶ φωσφόρον, ὑμνοῦντές Σου Κοίμψιν, ἐκ μυκίων βοῶμέν Σοι: Θεοτόκε Πανᾶκραντε, μὴ παύση προνοοῦσα ἡμῶν, ἀκοιμήτοις ὄντως προστασίαις Σου· ὅτι Σοί τὰς ἐλπίδας, Παρθένε ἐθέμεθα.

Τὸ Α΄ ἀντίφωνον τοῦ Δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς...

Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ᾠδὴ Ν΄. Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου...

Ἰδιόμελον Ἦχος Πλ. Β΄.

Σήμερον ὁ νεομάρτυς Ἀπόστολος, τὸν τοῦ Μαρτυρίου τελέσας δρόμον, πρὸς οὐρανὸν τὴν πορείαν ἐποίησατο. Ἄγγελοι εἰς τόπον δόξης θαυμαστῆς, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καθοδηγοῦσι πνεῦμα· θάλασσα δέ, τὸ ἀθλητικὸν αὐτοῦ σῶμα δεξαμένη, ἀφανῶς ἐκολπώσατο. Ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις Παντοδύναμε Σωτήρ, παράσχου ἡμῖν πᾶσι τὰ ἔλεῖν Σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου...

Καὶ οἱ Κανόνες.

ᾠδὴ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς σ΄.

Καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η΄.

ᾠδὴ Α΄. Ἦχος Δ΄. ᾠδὴ Εἰρμός.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσπαστος γνηθόμενος, ταύτης τὴν Κοίμψιν. (Δις)

Παρθένοι νεάνιδες, σὺν Μαρὶὰμ τῇ Προφήτιδι, ὄδὴν τὴν ἐξόδιον, νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γάρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, πρὸς λῆξιν οὐράνιον, διαβιβάζεται. (Δις)

Αξίως ὡς ἔμπυκον, Σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Πάναγνε, θεῖα σκηνώματα· καὶ παρέστηκας, φαιδρῶς ὠραῖσμένη, ὡς νύμφη πανάμωμος, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ. (Δίς)

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου. Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.
Οὓ ἡ ἀκροστιχίς.

«Γέρας Θειταλῶν Ἀπόστολε ὠράθης». Γερασίμου.

Γεραίρων τοὺς ἄθλους Σου καὶ τὴν παγγέραστον μνήμην Σου, τὴν ἄφθονον χάριν Σου, ἐπικαλοῦμαι θερμῶς, ἦν παράσχου μοι, Ἀπόστολε πλουσίως, ὡς ἂν Σοι ἐπάξιον, ἦσω ἐφύμνιον.

Εὐθύτητι βίου Σου, καὶ τῇ τῶν τρόπων χρηστότητι, ἐνθέως κοσμούμενος, ἀπὸ νεότητος. Ἀνεπίληπτος, ὠράθης νεανίας, καὶ Μάρτυς περιδοξος, ὄφθης τοῦ Κτίσαντος.

Ρημάτων ὡς ἦκουσας, βαρυαλγῶν ὁμοφύλων Σου, τὰ σπλάγχνα συνήλγησας, ἀδελφικῇ συνοχῇ ὧν τὴν λύτρωσιν, ἐπιζητῶν ἐμφρόνως, Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, εὗρες γηθόμενος.

Αγάπη ἐνούμενος, Χριστῷ τῷ πάντων Δεσπόζοντι, ὡσαύτως ἠγάπησας, καὶ τὸν ἐγγὺς ὡς σαυτόν· ὅθεν εἴληφας, μισθὸν τῆς Σῆς ἀγάπης, ἀθλήσεως στέφανον, θεοχαρίτων.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ φωτοστόλιστος, περιφανὲς ἰλαστήριον, καὶ ἔμπνουν ἀγίασμα θεοειδέστατον, ἐκρημάτισας, Μαρία Θεοτόκε, Χριστὸν σωματώσασα, τὸν ὑπεροῦσιον.

Κανὼν δεύτερος οὓ ἡ ἀκροστιχίς.
«Χριστῷ ποθητὸς Ἀθλητὰ ὄφθης». Γερασίμου.
Ἦχος Πλ. Δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε...

Χαρῆς ἀλήκτου καὶ τρυφῆς ἀμείνωνος, καὶ ἀνεσπέρου φωτός, ὡς τροπαιοφόρος, ἀθλητῆς Ἀπόστολε, ἐπόπτης καὶ συνέστιος, γεγονὼς καρμοσύνης, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην Σου, πλήρωσον ἐνθέου φαιδρότητας.

Ράδαμνος ἔφυς εὐθαλής καὶ εὐκαρπος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, καὶ τοῦ μαρτυρίου, δαψιλῶς ἐξήνθησας, ὡς ξύλον ζωοδώρητον, τοὺς καρποὺς Ἄθλοφόρε, διαπαντὸς διατρέφοντας, τὰ τῶν εὐσεβούντων συστήματα.

Ικανωθείς ἀνενδοιάστως Ἄγιε, ἔρωτι ζωοποιῶ, ὡς στερρὸς ὀπλίτης, καὶ ἄκαταπτότος, τὸ στάδιον εἰσέδραμες, εὐσταλῶς καὶ ἀνδρείως, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας, ἄδων τῷ Χριστῷ ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς οὐσίᾳ ὁ ἀπεριόριστος, ὁ ἐν οὐσίᾳ Πατρός, συμφυῆς ὑπάρχων, ὡς Υἱὸς ὁμόδοξος, διαπλασθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐξ ἁγνῶν Σου αἱμάτων, διπλοῦς τῷ κόσμῳ γενένηται, σφάζων τοὺς ὑμνοῦντάς Σε Πάναγνε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερά καὶ εὐκλεῆς Παρθένε μνήμη Σου, πάντας συνηγάγειο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρκούσης Μαρίας μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ Σῶ ἄδοντας μονογενεῖ ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ Γ΄. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου, σταφάνων δόξης ἀξίωσον. (Δίς)

Θνητῆς ἐξ ὀσφύος προαχθεῖσα, τῇ φύσει κατάλληλον Ἄγνη, τὴν ἐξοδὸν διήνυσας· τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντων ζωὴν, πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας, τὴν θεῖαν καὶ ἐνυπόστατον. (Δίς)

Ἀἦμος θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἄγγελων δὲ πληθὺς, πρὸς τὴν Σιών ἠπείγοντο, παντοδυνάμῳ νεύματι, ἀξιοχρῆως Δέσποινα, τῇ Σῇ ταφῇ λειτουργήσοντες. (Δίς)

Τοῦ Ἁγίου Ὁ αὐτός.

Θεὸν ὀλοτρόπως ἀγαπίσας, τὸν σάρκα λαβόντα τὴν θνητὴν, ἔξω σαρκὸς καὶ αἵματος, μεγαλοφρόνως γέγονας, Ἄποστολε μακάριε, καὶ θεοφρόνως ἠγώνισαι.

Εφάμιλλος ὄφθης δι' ἀγώνων, Ἄποστολε τῶν μαρτυρικῶν, τοῖς πάλαι ἀριστεύσασιν· αὐτῶν γὰρ τὴν εὐστάθειαν, ζηλώσας ἠνδραγάθησας, καὶ τὸν Χριστὸν ἐμεγάλυνας.

Τὸ στόμα Σου ἠνοιξας ἐνθέως, καὶ χάριν ἐλκύσας Θεϊκὴν, ἐμφρόνως ὡμολόγησας, ἐπὶ ἀπίστων ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὴν ἀπάτην ἐφαύλισας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄσπεκτον φύσιν καὶ οὐσίαν, ἀφλέκτως χωρήσασα Ἄγνη, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, Θεανδρικῶς ἐγέννησας, ἡμᾶς θεοποιήσαντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον.

Ἔτερος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς...

Τὸ τῆς νεότητος τερπνόν, καὶ τῶν γηϊνῶν τὴν σχέσιν, ἀπορρίψας ὡς εὐμάραντα Μάρτυς, καὶ τὴν ἄνωθεν ῥοπήν, λαμπρῶς περιζωσάμενος, γενναίως ἀπεδύσω, πρὸς μαρτυρίου τὰ σκάμματα.

Ως στρατιώτης ἀρραγῆς, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τῶν ἐχθρῶν τὰς δυσμενεῖς παρατάξεις, δι' ἀγώνων εὐαγῶν, Ἄποστολε κατέβαλες, καὶ νίκης τὰ βραβεῖα, Θεόθεν Μάρτυς ἀπέλαβες.

Πεποικιλμένη ἀγλαῶς, τῇ καρτερᾷ Σου ἀθλήσει, τοῦ Χριστοῦ ἡ εὐκλεῆς Ἐκκλησία, χαρμοσύνως ἀνυμνεῖ Ἄποστολε πανεύφημε, τὸν Σε λαμπρὸν ὀπλίτην, ἀρτιφανῶς ἀναδείξαντα.

Θεοτοκίον

Ολη λαμπρὰ καὶ παγκαλής, παρθενικαῖς ἀγλαΐαις, καὶ ἀκράντοις ἀληθῶς φωταυγείαις, πεφυκυῖα τῷ Θεῷ, ἀπειρογάμως τέτοκας, τὸν ἐκ φθορᾶς Παρθένε, τοὺς γηγενεῖς ἀνυψώσαντα.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ.

Ηδημιουργική καὶ συνεκτική τῶν ἀπάντων, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἄκλινη ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Κάθισμα.

Ἦχος Δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε...

Ἀθλήσει κατέβαλες, τὸν παλαιὸν περνιστὴν, νεάζοντι σώματι, καὶ στερροτάτη ψυχῇ, Ἀπόστολε ἔνδοξε· ὅθεν ἀθανασίας δεδεγμένος τό στέφος, χάριτας ἱαμάτων, καὶ ποικίλων θαυμάτων, πηγάζεις Ἀθλοφόρε, τοῖς πόθῳ αἰτοῦσί Σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀθρόον συνέδραμον ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, νεφέλαις φερόμενοι, οἱ θιασῶται Χριστοῦ, κηδεῦσαι Σε Πάναγνε· ὅθεν καὶ ὑπουργοῦντες, τῇ σεπτῇ Σου Κοιμήσει, Χαῖρέ Σοι ἐπεφώνουν, ἡ λαμπρῶς μεταστᾶσα, πρὸς δόξαν πανυπέρλαμπρον, ὥσπερ Βασίλισσα.

Ἦδὴ Δ΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, Σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγασε: Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε. (Δίς)

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν οὐρανόν, τοῦ παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον, τοὺς κενεῶνας, ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα Σου! Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε. (Δίς)

Εν τῇ Μεταστάσει Σου Μῆτερ Θεοῦ, τὸ εὐρυχωρότατον σῶμά Σου, καὶ θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον.

Εὶ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπός, δι' ὃν οὐρανὸς ἐχρημάτισε, ταφὴν ὑπέστη, ἐκουσίως ὡς θνητός, πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται, ἡ ἀπειρογάμως κυήσασα;

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ...

Ανενδότῳ παρρησίᾳ, καὶ γενναίῳ φρονήματι, οἷά περ ἀδάμας, ἔφερες μαστίγων τὴν ἔφοδον, καὶ τῶν ἐχθρῶν κατεμάστιζες τὴν ἄνοιαν, κράζων ἔνδοξε: Δόξα Χριστῆ τῇ δυνάμει Σου.

Δυσμένων τερπνοτήτων, καὶ φθαρτῶν ἀπολαύσεων, δι' ὧν τῆς ψυχῆς Σου, λύειν ἐπειρῶντο τὸ εὐτονον, οἱ τῆς ἀπάτης συνήγοροι κατέπτυσας, πρὸς τὰ μόνιμα, ἀνατεινόμενος ἔνδοξε.

Ὡσπερ θάλαμον ὥραϊον, καὶ λειμῶνα πανεύοσμον, ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν εἰρκτὴν ἠγήσω Ἁπόστολε, ἔνθα ὁσμῆς ἀντελάβου ἐπισκέψεως, ᾧ καὶ ἔψαλλες. Δόξα Χριστῆ τῇ δυνάμει Σου.

Νεανίας θεοφόρος, ἀθλητὴς περιδέξις, θεῖος στεφανίτης, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, ἐσχάτοις χρόνοις ἐκλάμπας ἐχημάτισας, καὶ ἐπλήρωσας πάσης καρᾶς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως συλλαβοῦσα, τὸν τὰ πάντα πρὸς ὑπαρξιν, ἐκ μὴ ὄντων λόγῳ, καὶ παραγαγόντα καὶ φέροντα, μήτηρ ἐγνώσθης Παρθένε ἀειπάρθενος. Ὡ κραυγάζομεν: Δόξα Χριστῆ τῇ δυνάμει Σου.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Θωρακισθεῖς, τῇ παντευχίᾳ τῆς πίστεως, πρὸς ἀγῶνας, ἀληθεῖς ἐκώρυσας, ἀκαταπλήκτως Μάρτυς νοῖ, καὶ τὰς ἐξουσίας, τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος, ἐνίκησας μετ' ἡξου, καὶ Μαρτύρων τῆς δόξης, ἠξιώθης ἐνδίκως Ἁπόστολε.

Ηρθης λαμπρῶς, πρὸς μαρτυρίου ἀκρόρειαν, καὶ ἐπλήσθης, θείων ἐπιλάμπων, καὶ δωρημάτων θεουργικῶν ὅθεν ἀναβλύζεις, ὥσπερ κειμάρρους χρηστότητας, ἰάσεων τὰ ρεῖθρα, πελαγίζοντα πᾶσι, τοῖς τὴν Σὴν αἰτουμένοις ἀντίληπιν.

Τί μοι τρυφάς, καὶ ἀγαθῶν ἐπαγγέλματα, καὶ γηϊνῶν χορηγίαν ρέουσαν, καθυπισχνεῖσθε διακενῆς; Χριστὸς γάρ μοι πλοῦτος, καὶ μεγαλόδωρος ὕπαρξις, εὐτόνως ἐνεβόας, τοῖς τυράννοις κραυγάζων: Τῇ δυνάμει Σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ορος δασύ, πεπουκασμένον καὶ σύσκιον, ταῖς ποικίλαις, δωρεαῖς τοῦ Πνεύματος, τὸν γλυκασμὸν τὸν ζωαρχικόν, καὶ ἀθανασίας, τὸν δροσισμὸν τὸν αἰώνιον, προρρέουσα τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθης Παρθένε: διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν τὴν δόξαν Σου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Ρήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου Σου Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσασθαι, καὶ φωνεῖ Σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει: Τῇ δυνάμει Σου δόξα Φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ Ε΄. Ὁ Εἰρμός.

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ Σου· Σὺ γὰρ ἀπειρογάμη Παρθένε, γῆθεν μετέστης, πρὸς αἰώνιους μονάς, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύουσα. (Δίς)

Κροτεῖωσαν σάλπιγγες, τῶν θεολόγων σήμερον· γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νῦν εὐφημεῖω, περιπχεῖω ἀήρ, ἀπείρω λαμπόμενος φωτί, ἄγγελοι ὑμνεῖωσαν, τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν. (Δίς)

Τὸ σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις Σου, ὄλος ἐξιστάμενος Παρθένε, ἔκδημος ὄλος, ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ὢν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε Πανύμνητε. (Δίς)

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Πληγαῖς αἰκιζόμενος, καὶ μᾶστιξι βαλλόμενος, καὶ ποικιλοτρόπως Μάρτυς πάσχων, ἠδέως φέρεις τῶν ἀλγεινῶν τὰς ποινάς, ὥσπερ ἀφορμὰς τῆς ὑπὲρ νοῦν, δόξης καὶ λαμπρότητος, ἧς πλουσίως ἐτύρφησας.

Ονοῦς Σου περούμενος, πρὸς κάλλος τὸ ἀμήχανον, τοῦ ἀγωνοθέτου Σου Σωτῆρος, σαρκὸς σφριγώσης, τὸ θαλερὸν καὶ φαιδρὸν, ἀπεῖπεν ὡς λίαν σφαλερόν· ὡς ἀσώματος, τούς ἀγῶνας διήνυσας.

Στερρότητι στάσεως, καὶ εὐτολμῖα λόγων Σου, καὶ τῶν ἀπειλῶν ὑπεροψία, τὰς τῶν τυράννων φρένας ἐξέπληξας, καὶ τὰς τούτων ὄψεις ἀληθῶς, αἰσχύνης ἐπλήρωσας, καὶ εἰς τέλος ἠμαύρωσας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄκρατον μήτραν Σου, ἀνάκτορον εὐρύχωρον, ὁ Παμβασιλεὺς καὶ Θεὸς Λόγος, Παρθενομῆτορ ἀπεργασάμενος, ἐξ αὐτῆς προῆλθε τοῖς ἐν γῆ, ὡς εἰρήνης πρύτανις, καὶ τὰ πάντα εἰρήνευσεν.

Ἔτερος. Ἴνα τί με ἀπόσω;

Στηριγμὸς κλονουμένων, καὶ συντετριμμένων ἀνόρθωσις πέφνης, εὐσεβῶς ἀθλήσας, καὶ τὴν πλάνην ὀλέσας τὴν βάρβαρον, Μάρτυς Ἀθλοφόρε, Νεομαρτύρων ὠραιότης, Ὁρθοδόξου λατρείας βεβαίωσις.

Ἀλαλάζωμεν πάντες, καὶ Δαβιτικῶς τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν Χριστὸν αἰνοῦντες, τὸν αἰεὶ θαυμαστά ἐργαζόμενον ὅτι πανοπλίτην, τῆς ἀληθείας τροπαιοῦχον, τὸν Ἀπόστολον ἄρι ἀνέδειξε.

Θαρσαλέως ἀντέστης, τοῖς Σέ πρὸς ἀσέβειαν ἐξαναγκάζουσι, καὶ αὐτοῖς ἐβόας: Τοῦ Χριστοῦ ἀληθῆς δοῦλος πέφυκα· σύνετε οὖν πλάνοι, καὶ προσκυνήσατε ἀξίως, ᾧ λατρεύει πιστῶς πνοῇ ἅπασα.

Θεοτοκίον.

Ἀμπροτάτη λυκνία, καὶ θεοειδῆς καθέδρα ὑπέρλαμπρος, ὤφθης Θεοτόκε, ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα ὡς νήπιον, τὸν ἐν τοῖς Πατρώοις, κόλποις αἰεὶ ἐνιδρυμένον. Τίς οὖν Κόρη ἐξείπη τὴν δόξαν Σου;

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν Σου Χριστέ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναΐδιον καὶ ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύγασμα,

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ σωματωθεῖς ἀνέτειλας ἥλιος.

ᾠδὴ Στ΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες. (Δις)

Εκ Σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε, τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄχραντον, ζωαρχικόν τέ Σου σκίνωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας, γέγονε μέτοχον; (Δις)

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου τετύχηκας· διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα, τὴν ἐνυπόστατον. (Δις)

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Οτῶν Μαρτύρων ἰσότημος, καὶ σκέπη καὶ προστάτης σωτήριος, τῆς κωμοπόλεως, τοῦ Λαυρεντίου τοῦ μάκαρος, Ἀπόστολος τιμάσθω, ὁ μεγαλῶνυμος.

Λαμπρὸς τῇ ὄψει ὀρώμενος, ὡς πλήρης οὐρανοῦ φαιδρότης, Μάρτυς λαμπρότατος, τῆς εὐσεβείας γεγένησαι, στερρῶς καταπαλαίσας, τὸν παναλάστορα.

Εθαυμαστώθης Ἀπόστολε, δυνάμεσι ποικίλαις τοῦ Πνεύματος· ὅθεν ἡ Κἀρα Σου, ὡς ἰατρεῖον ἀδάπανον, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, λύει νοσήματα.

Θεοτοκίον

Ως πρυτανεῖον χρηστότητας, καὶ πλοῦτος ἀγαθότητος ἄπειρος, Θεοχαρίωτε, ἡμᾶς συνήθως οἰκτείρησον, καὶ ῥῦσαι σοφισμάτων, τοῦ πολεμήτορος.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ...

Η κώμη ἡ εὐαγής, τοῦ Λαυρεντίου τοῦ μάκαρος, βλαστόν Σε θεοειδῆ,
καὶ στέφος Χρυσόπλοκον, πλουτοῦσα Ἰαπόστολε, ἱερῶς καυχᾶται,
τῇ πανσέπτῳ Μάρτυς Κάρρα Σου.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὑπὲρ πάντων Μάρτυς ὄνομα, ὡς ἀπδῶν λιγυρά,
καὶ γλῶσσα ἡδύφωνος, εὐστόκως ἐκήρυξας, μέσον τοῦ σταδίου, καὶ
τὴν πλάνην ἐστηλίτευσας.

Α γάλλεται εὐπρεπῶς, ἡ Μαγνησία περίοικος, ἀκοίμητόν Σε φρουρόν,
καὶ ἔφορον ἔτοιμον, κεκτημένη ἔνδοξε· ὅτι τῶν ἀπειρῶν, ἀγαθῶν Σου
ἀναπέπλησται.

Θεοτοκίον.

Ωραία Σου ἡ μορφὴ, λαμπροφανές Σου τὸ πρόσωπον, ἡ δὲ φωνὴ
ἀληθοῦς, εἰρήνης διάγγελμα, Παρθένε Πανάμωμε· τίς Σου ἀνυμνή-
σει, τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα;

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ.

Αλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς τριμέρου ταφῆς Σου,
τό προεικόνισμα, οὗ Ἰωάννης ὑποφήτης ἀναδέδεικται σεσωσμένος
γὰρ ὡς καὶ προῦπέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα: Θύσω Σοι μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως
Κύριε.

Κοντάκιον.

Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον...

Ανδρικῶ φρονίματι, ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, διαπρέπων ἔνδοξε, ὡς στρατιώ-
της τοῦ Λόγου, ἤσχυνας, τῶν ἐναντίων τὰς ἐπινοίας, ἤθλησας, μέχρι
θανάτου γενναιοφρόνως· διὰ τοῦτό Σε τιμῶμεν, Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ
Ἰαπόστολε.

Ὁ Οἶκος

Ως φοίνικα νεοθαλῆ, λαμπρῶς καρποφοροῦντα, χειμῶνος ὄρα νοη-
τοῦ, καρποὺς τοὺς ψυχοτρόφους, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐξήνε-

γκέ Σε μάκαρ. Σὺ γὰρ πόθω θείῳ μεταρσιωθεῖς, ἀπεινάξω νουνεκῶς, τὴν κοινωνίαν τῶν φθαρτῶν, ἐφέσει τῶν ἀφθάρτων ὅθεν θεία ῥοπῆ σημειωθείς, ἀκαταπλήκτω Σου ψυχῇ παρέστης τοῖς τυράννοις, καὶ ὠμολόγησας Χριστὸν τὸν πάντων Βασιλέα. Τίς Σου αἰνέσει ὡς εἰκός, τῆς εὐανδρίας τὸ στερρὸν καὶ ἄτρεπτον ἐν ἄθλοις; ὅτι βασάνων τὰς ποινάς, ὡς σκύβαλα ἠγήσω, καὶ τὸ θανεῖν διὰ Χριστόν, ὥσπερ ζωὴν γλυκεῖαν. Διὰ τοῦτό Σε τιμῶμεν Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Συναξάριον

Τῆ ἸΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ νέου τοῦ ἐκ τῆς κωμοπόλεως τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καταγομένου, ἐν δὲ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1686.

Στίχ. Νέος κομιδῇ Ἀπόστολε ὑπάρχων,
Ἐχθρὸν ἀρχαῖον μαρτυρικῶς καθεῖλες.
Δεκάτη ἡδ' ἕκτη αὐχένα ἐσθλὸν Ἀπόστολος κάρθη.

Καὶ τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ Συναξαρίου τοῦ Μηναίου:
Καὶ τελευταῖον.

Ταῖς αὐτῶν καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων πρεσβείαις
Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρά τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, καίροντες ἔψαλλον. Ὑπερῶμνυτε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ. (Δίς)

Νεανίσκοι, καὶ παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καὶ Θεομήτορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελωδήσατε. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ. (Δίς)

Σαλπισάτωσαν, τῇ σάλπιγγι τοῦ Πνεύματος, ὄρη οὐράνια· ἀγαλλιᾶσθωσαν νῦν, βουνοὶ καὶ σκιρτάτωσαν, θεῖοι Ἀπόστολοι· ἡ Βασιλίσις, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν αὐτῷ αἰεὶ κρατοῦσα.

Ηπανίερος, Μετάστασις τῆς θείας Σου, καὶ ἀκράτου Μιτρός, τὰ ὑπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἤθροισε Τάγματα, συνευφραίνεσθαι τοῖς ἐπὶ γῆς Σοι μέλλουσιν. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτὸς.

Ρῆμα ἔνθεον, τοῦ Πνεύματος τῆ χάριτι, ὡς ἐπηγγείλατο, ὁ ἀψευδὴς Ἰησοῦς, πλουτήσας Ἀπόστολε, Τοῦτον ἐκήρυξας, κατενώπιον, τυράνων καὶ ἐκραύγazes: Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αμνὸς ἄκακος, οὐδόλως προϊέμενος, φωνὴν ἐκ στόματος, ὤφθης Χριστοῦ Ἀθλητῆ, πρὸς τέλος μακάριον, καθοδηγούμενος, τῷ δὲ Κτίστη Σου, ἐβόας ἀγαλλόμενος ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θηριότητι, κακούργῳ καὶ ὀμότητι, ἐχθρὸς ὁ βέβηλος, δίκην σφαγίου στερρέ, τεμῶν τὸν αὐκένα Σου, ἀτρύτοις, πλήγμασι, αἷσχος ὤφλησε: Σὺ γὰρ ὡς ἄλλου πάσχοντος, τῆ σφαγῆ ἐνεκατέρεις.

Ητοῦ αἵματος, κύσις τοῦ ὑπερτίμου Σου, Μάρτυς Ἀπόστολε, πηγὴ χαρᾶς μυστικῆς, καὶ δρόσος οὐράνιος, ἱαματόβρυτος, θεῖῳ Πνεύματι, ὡς ἀληθῶς γενένηται, τοῦ Χριστοῦ τῆ Ἐκκλησίᾳ.

Θεοτοκίον.

Σωματώσασα, δίχα φθορᾶς καὶ ρεύσεως, Θεοχαρίτωτε, τὸν ἐκ φθορᾶς καὶ ὀργῆς, ἡμᾶς λυτρωσάμενον, πάσης φαυλότητος, καὶ στενώσεως, φθοροποιοῦ συννεύσεως, λύτρωσαί με Θεοτόκε.

Ἔτερος. Παῖδες Ἑβραίων...

Φόβῳ Θεοῦ παιδαγωγήσας, τὰς αἰσθήσεις Σου Ἀπόστολε Θεόφρον, πρὸς Μαρτύρων λαμπρὰν, περιωπὴν ἰθύνης, ἀναβοῶν μακάριε: Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θέρμη τελείας Σου ἀγάπης, ἀναπτόμενος, ὡς ἄνθραξ, ζωηφόρος, τὰς ψυγείσας ψυχὰς, κρυμῶ τῷ τῆς ἀπάτης, θάλπεις θεομακάριστε, τῆ σεπτῇ ὁμολογίᾳ.

Ηθλησας χρόνοις ἐν ὑστέροις, καὶ τῶν πρόπαλαι στερρῶς ἀγωνισθέντων, χαρακτήρ ἀκριβῆς, καὶ τύπος καθωράθης, ἀναβοῶν Ἀπόστολε: Ὁ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Σάρκα, ἐκ σοῦ τὴν ἡμετέραν, ὁ ὑπέρθεος μορφώσας δίχα ῥύπου, ἀπαθείας κρουνόν, ἀνέδειξέ Σε κόσμῳ, πηγάζουσαν Πανάμωμε, ἀμβροσίας θεῖον νέκταρ.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Ιταμῶ θυμῶ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρωσ ἀντιπαττόμενος. τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε: τῷ θυμῷ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν Ὁσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὄργανοις ἐν μέσῳ φλογός. Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

ᾠδὴ Η΄. Ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγειρεῖ ψάλλουσας. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Τὴν μνήνην Σου Ἄκραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καὶ Ἐξουσίαι σὺν Δυναμέσιν, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ: ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Οξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀκράντῳ νηδύϊ Σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερρον, πνευμά Σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὀφειλέτης Υἱός: διό Σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωτῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων, τῆς ἀειπαρθένου τε καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οἰκήσασα, ἔδειξε Παράδεισον: ᾧ παρεστῶτες σήμερον, καίροντες ψάλλομεν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Γόντες τῆς ψυχῆς Σου τὸ ἀνδρεῖον, καὶ πείραν τῆς Σῆς λαβόντες καρτερότιτος, Ἄγαρ οἱ ἀπόγονοι, ξίφει ἀποτέμνουσι, τὸν ἱερόν αὐχένα Σου, Χριστῷ κραυγάζοντος: Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ενθους καὶ καρᾶς ἀρρήτου πλήρης, πρὸς θάνατον ζωφόρον Μάρτυς ἔσπευδες, ὡς διψῶσα ἔλαφος, πρὸς ὕδωρ ἀθάνατον, καὶ ἐπιβὰς τοῦ αἵματος, ὡς ἄλλου ἄρματος, ἀνῆλθες νικητῆς στεφηνόρος, πρὸς ἀκαταλύτους, παστάδας Ἀθλοφόρε.

Ρεῖθροις τῶν κυθέντων Σου αἱμάτων, πλουσίως τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ὀρθόδοξον, νοπιῶς κατήρδευσας, καὶ τερπνῶς ἐδρόσισας, τῇ πίστει ἀναθάλλουσαν, καὶ πόθῳ κράζουσαν· Χριστὸν ὑπερυψοῦτε ἀπαύστως, τὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις, αὐτοῦ θαυματουργοῦντα.

Θεοτοκίον

Ακραντε Παρθένε Θεοτόκε, ἀφράστου ἐκφαντορίας ἀπακάλυψις, καὶ ταμεῖον ἔκπαυλον, πλούτου τῆς Θεότητος, ἀκτινὰ μοι ἐλλάμψεως, θείας διαύγασσον, φωτίζουσαν ψυχῆς μου τὸ σκότος, ὡς ἂν τὴν ἡμέραν, τῆς μετανοίας φθάσω.

Ἄτερος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Γενναιοφρόνως ἦνυσας, μαρτυρίου τό στάδιον, καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος, Ἀθλητῶν ὁμόστεφος, καὶ σύμφυτος πέφνης, καὶ κοινωνός καὶ σύστοιχος, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνακράζων, οἱ Παῖδες εὐλογοῦτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εγκαυχωμένη γάνυται, τοῖς καλλίστοις ἀγῶσί Σου, καὶ τῇ ὑπερτίμῳ Ἀθλοφόρε δόξῃ Σου, ὡς μήτηρ καλλίτεκνος, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τῷ ἑαυτῆς, ἀνακραυγάζει νυμφίῳ: Ὑμῶ Σε Ζωοδότα, ὅτι χρόνοις ἐσχάτοις, λαμπρῶς με περιέπεις, Μάρτυσι καλλιनीκοις.

Ρῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς κρουνὸς θεολάξευτος, τῇ ἐπιφοιτήσει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ πάντιμος Κάρα Σου, ἀναπηγάξει ποταμῆδόν, καὶ καθαγιάζει, τὴν Σὴν πατριὸν χθόνα, Ἄποστολε παμμακάριε, καρμωσύνως τελούσαν, τὴν φωταυγῆ Σου μνήμην, τὴν πλήρη θυμηδίας.

Θεοτοκίον.

Ανευ σποραῶς ἡ σύλληψις, ἄνευ πάθους ἡ πρόσληψις, ἄνευθεν ὠδίνων, μητρικῶν ἡ κύσεις· Θεὸς γὰρ γεγέννηται, ἐκ μήτρας Σου Πανάμωμε, τὴν παρθενικὴν Σου, διασώσας σφραγιδα ὧ δόξης ἀνεκφράστου! ὧ μεγάλων πραγμάτων! ὧν μέτοχος ἐγένου, Ἐπευλογημένη.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Φλόγα δροσίζουσαν ὁσίους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισί ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργασατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου καὶ ζωὴν βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι: Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Απας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουκοῦμενος· πανηγυρίζετω δὲ αὐλῶν Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε. (Δίς)

Αεῦτε ἐν Σιών, τῷ θεῷ καὶ πίνον, ὄρει τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι· πρὸς γὰρ τὴν λίαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σκηνὴν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων Χριστὸς μετατίθησι. (Δίς)

Αεῦτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτύξωμεθα, καρδίας, χεῖλη, ὄμματα, μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες· καὶ ἀρυσώμεθα, ἰαμάτων, ἄφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀεννάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ῥῆθὴν τὴν ἐξόδιον, Μῆτερ τοῦ ζῶντος Θεοῦ· καὶ τῇ φωτοφόρῳ Σου, καὶ θείᾳ ἐπισκίασον χάριτι τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἄφεςιν τοῖς μέλλουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Σύντρομοι τὸ φῶς, οἱ Ἄγαρ ἀπόγονοι, τὸ ἐπουράνιον, τὸ ἐν τῷ λείψανῳ Σου, ἐν σταυροτύπῳ σκηνῶσαν σχήματι, ὡς εἶδον ἡμαυρώθησαν, τῇ φεραυγείᾳ Σου· ὡς φωτὸς γάρ, κληρονόμος ἔνδοξε, καταυγάζεις πιστῶν τὰ νοήματα.

Ἰθυνε τὸ Σόν, πολυάθλον λείψανον, χάρις ἢ ἔνθεος· ὅθεν καὶ διέδραμε, τὰ τῆς θαλάσσης εὐπλόως ὕδατα, καὶ τούτου οὐκ ἐγνώσθησαν, τὰ ἴχνη ἔνδοξε, καὶ αἱ τρίβοι, ἀφανεῖς διέμειναν, τῷ Σωτῆρι ἀεὶ γινωσκόμεναι.

Μάρτυρες Χριστοῦ, προσθήκην ἐδέξαντο, Σὲ ἀγαλλόμενοι, ὥσπερ ἀφομοίωμα, καὶ στίλβην ἔμπνουν αὐτῶν καὶ ἀγαλμα, Ἄποστολε πανεύφημε, Νεομαρτύρων λαμπτήρ, μεθ' ὧν θείας, δόξης ἐμπιπλάμενος, καθορᾶς τὴν τοῦ Λόγου τερπνότητα.

Ολος φωταυγής, ὡς Μάρτυς ἀπίπτως, αἴγλη τῇ κρείττονι, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, καταπολαύεις ἀμέσως ἔνδοξε· διὸ ὡς συμπαθέστατος, δέχου τὸν ὕμνον μου, ὥσπερ δῶρον εὐτελές, Ἄποστολε, καὶ πρὸς φῶς μετανοίας με ἴθυνον.

Θεοτοκίον.

Υψωσας ἡμᾶς πεσόντας εἰς θάνατον, ζωὴν πρὸς ἄληκτον, τῷ ὑψίστῳ Τόκῳ Σου, Εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε· διὸ καμὲ ἀνύψωσον, ἀπὸ κοπρίας παθῶν, πρὸς ἐνθέων, ἀρετῶν ἀνάβασιν, ὅπως ἴδω τὸ φῶς τῆς θεώσεως.

Ἄτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Στολὴν ἀθανασίας πορφυραυγῆ, βεβαμμένην σταγόσιν αἱμάτων Σου, ὡς νικητῆς, περιβεβλημένος περιφανῶς, πρὸς τοὺς νυμφῶνας ἔδρα-

μες, τῆς ὑπερκοσμίου διαμονῆς, ἀπαύστως μεγαλύνων, Ἐπίστολε τρι-
σμάκαρ, τὸν θαυμαστῶς Σε ἐνισχύσαντα.

Ἰδοῦσά Σου τὴν ἔνδοξον Κεφαλὴν, ἡ τιμία πατρίς Σου Ἐπίστολε, νεύ-
σει Θεοῦ, ἀποδεδομένην αὐτῇ σεπτῶς, καρμονικῶς ἀνύμνησε, τὸν
Δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ταύτην μετὰ πόθου, αἰεὶ προσπτυσσομέ-
νη, Σε κηδεμόνα ἐπιγράφεται.

Μυρίζει ὡς ἀλάβαστρον νοπτόν, εὐωδίαν ζωῆς διαπνέουσα, διαπαν-
τός, Μάρτυς ἡ ἀγία Σου Κεφαλὴ, καὶ ἀπελαύνει πάντοτε, παθῶν
ἀκαθάρτων ἀποφορὰν ἣν πόθῳ προσκυνοῦντες, ὁσμῆς θεοπαρόχου, μά-
καρ Ἐπίστολε πληρούμεθα.

Οδὸν τοῦ μαρτυρίου τετελεκῶς, πρὸς μονὰς αἰεζώους ἐσκήνωσας, τοῦ
τῆς ζωῆς, ξύλου αἰώνιος κατατρυφῶν. Ἄλλὰ μὴ παύση ἔνδοξε, τῶν
συμπολιτῶν Σου τῶν εὐσεβῶν, ἀπαύστως προνοεῖσθαι, καὶ πάντας περιέ-
πειν, τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμην Σου.

Θεοτοκίον.

Υφάπλωσον Παρθένε ὡς συμπαθὴς, φιλάγαθος Μήτηρ καὶ εὐσπλαγ-
χνος, νῦν ἐφ' ἡμᾶς τῆς Σῆς προμηθείας τὰς δωρεάς, καὶ φιλοστόρ-
γως σκέπασον, ἐκ τῶν πυριφλέκτων ἐπινοιῶν, ἐχθροῦ τοῦ παλαμναίου,
ἡμᾶς τοὺς ἀφορῶντας νυχθημερὸν τῇ προστασίᾳ Σου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ.

Νενίκνυται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν Σοὶ Παρθένε ἄκραντε· παρθενεύει
γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρ-
θένος, καὶ μετὰ θάνατον ζωσα, σφῆρις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν
Σου.

Ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς...

Τῆ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ, ἐντεθραμμένος εὐσεβῶς, οἷά περ μέγιστον
κέρδος, τὸν θάνατον ὑπὲρ αὐτοῦ, κατὰ τὸν Παῦλον ἠγήσω, Ἐπί-
στολε ἀθλοφόρε.

Ὅμοιον.

Υίοθεσίας τῆς θείας, ὡς Ἀθλητῆς θεοειδῆς, τὴν ἐνεκλάλητον δόξαν, περιποιούμενος λαμπρῶς, θαυμάτων χάριτας νέμεις, Ἀπόστολε τοῖς Σοῖς δούλοις.

Ὅμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, συναθροισθεὶς ἐν νεφέλαις, ἀξιοχρέως κηδεύει, τὴν τοῦ Κυρίου Μητέρα, παρόντος καὶ τοῦ Σωτῆρος, σὺν μυριάσιν Ἀγγέλων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ.

Ἰστώμεν Στίχ. Δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος Α΄ Τῶν οὐρανίων Ταγματῶν...

Μαρτυρικῆ παρρησίᾳ, καλλωπιζόμενος, τυραννικῆς μαγίας, ἰσχυρῶς ἀντετάξω, καὶ πύργος Ἐκκλησίας νεοπαγῆς, ἀληθῶς ἀναδέδειξαι, τῆς εὐσεβείας ἐκφάνης περιφανῶς, τὴν λαμπρότητα Ἀπόστολε.

Τὴν θεοδώρητον χάριν, προσεπαγόμενος, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, εὐθαρσῶς ἐνεβόας: Χριστὸς πέλει τῷ ὄντι, μόνος Θεός, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ὁ σαρκωθείς καὶ θεώσας τοὺς ἐξ Ἀδάμ ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Αγαλλομένη καρδίᾳ στερρῶς ὑπέμεινας, τὴν ἐκτομὴν τοῦ ξίφους, ὡς γενναῖος ὀπλίτης: ἐντεῦθεν νικηφόρος ἀναδραμών, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω θεουργικῶς, τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων Σου.

Η τοῦ σεπτοῦ Λαυρεντίου, κλυτὴ κωμόπολις, ὡς ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἐστία χαρίτων, πλουτήσασα, θεόθεν Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν πανίερον Κάραν Σου, τὰς ἐξ αὐτῆς προΐούσας διαπαντός, δωρεὰς τρυγᾷ Ἀπόστολε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α΄.

Τῶν Ἀθλητῶν τὸν κοινωνόν, καὶ νεοφανῆς τῆς Ἐκκλησίας σέλας, Ἀπόστολον τὸν ἔνδοξον, μελωδικῶς αἰνέσωμεν. Δαβιτικὴν ἀναλα-

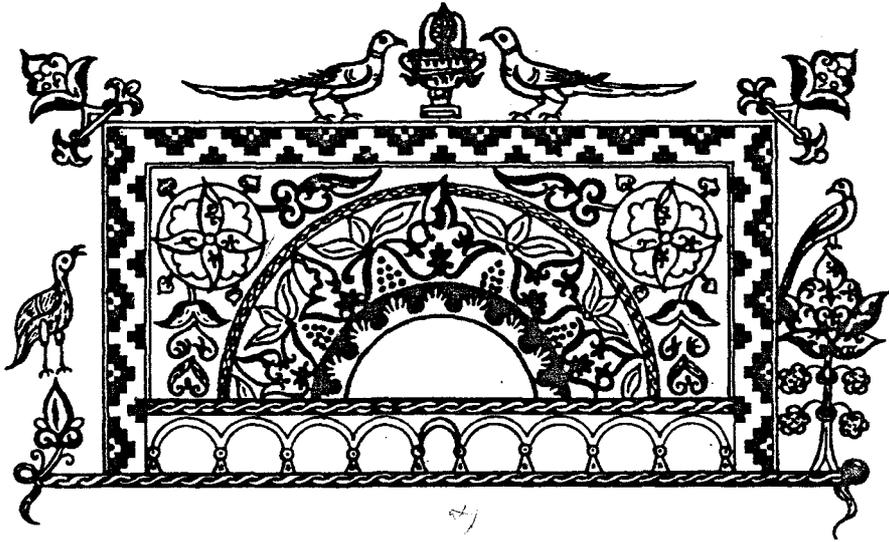
βόντες ῥῆσιν, πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς Σοι ἔσται, Ἐθλητὰ παμμακάριστε· ὅτι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲν προέκρινας, ἀλλὰ τοῖς ἴκνεσιν αὐτοῦ, ἐν αἵματι Μαρτύρων ἑβάδισας. Ἐλλ' ὦ θείας δόξης σύμφυτε, μὴ παύση πρεσβεύων, τῷ Ἐθλοθέτῃ Λόγῳ, ἐξ ἀναγκῶν ποικίλων ῥυσθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Τῆς Ἐορτῆς.

Ἄσατε λαοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσατε· σήμερον γὰρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀκράντους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σπορᾶς, παρατίθησιν. Ἐὖ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Καὶ Ἐπόλυσις.

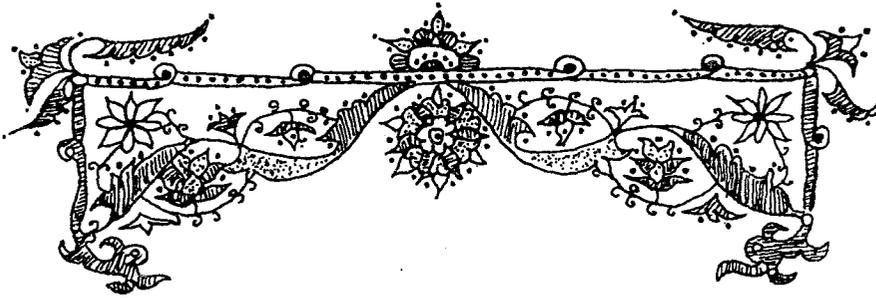
ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί.
Ὁ Ἀπόστολος τῆς ΚΖ΄ Κυριακῆς
Καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 23ης Ἀπριλίου (Ἁγ. Γεωργ.)
Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον ἔσται δίκαιος
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Χαίροις Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, καὶ τῆς Λαυρεντίου, κωμοπόλεως
ἄρωγός, χαίροις ὁ τὸ αἷμα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκκέας, Ἀπόστολε παμμά-
καρ, πιστῶν βοήθεια.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

Κοντάκιον: Ἦχος Πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἀριστεὰ τοῦ Σωτῆρος ἀκατάπληκτον
καὶ τῶν Μαρτύρων μιμητὴν καὶ ἰσοστάσιον
κατὰ χρέος εὐφημοῦμέν σε, Νεομάρτυς
Ἄλλ' ὡς θείων χαρισμάτων ὧν ἀνάπλεως
Δωρεάν χάριν καὶ ἔλεος πρυτάνευσον
τοῖς βοῶσί σοι, καίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Αγγελος ἐν τῇ στάσει, ἐν ἀθλήσει ὥραθης, Ἀπόστολε Χριστοῦ Νεο-
μάρτυς, καὶ σὺν τῇ ἀγγελικῇ μορφῇ, τῆς εὐσεβείας ἐκφαίνεις τὴν
ἐλλαμψιν, πυρσεύων τοῖς ἀγῶσί σου, τοὺς ἐκβοῶντάς σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ὑμνήθη·
Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Σατὰν ἠσχύνθη.
Χαῖρε, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ ἡ κυάρισσος·
Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τοῦ κόσμου ὁ ἄθικτος.
Χαῖρε, ὕψος τῆς φρονήσεως ἐν ἀκμῇ νεανικῇ·
Χαῖρε, βάθος τῆς συνέσεως ἐν ἰσχυῖ θεϊκῇ.
Χαῖρε, ὅτι Μαρτύρων ἀνεδήσω τὸ στέφος·
Χαῖρε, ὅτι Ἀγγέλων ἐπορίσω τὸ κλέος.
Χαῖρε, καινὸν τῆς πίστεως ἔρεισμα·
Χαῖρε, σεπτὸν τῆς χάριτος ἔναυσμα.
Χαῖρε, δι' οὗ εὐσεβοῦντες σκιρτῶσι
Χαῖρε, δι' οὗ δυσσεβοῦντες σιγῶσι.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Βλέπων συνθλιβομένην ἀπνεῖ δυναστεία τῶν σῶν συμπολιτῶν τὴν χορείαν ἐπλήγης συμπαθῶς τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν λύτρωσιν αὐτῶν ἐπιζητήσας ἀλλὰ Μαρτύρων εὔρηκας τὰ σκάμματα Χριστῷ κραυγάζων.

Ἄλληλούϊα.

Γνώμη ἀπεριτρέπτω, ἐν δυνάμει ἐνθέω, Χριστὸν τὸν Ποιτὴν τῶν ἀπάντων, ἐπὶ παρανομούντων κριτῶν εὐσήμεοις σου χεῖλεσιν ὡμολόγησας, καὶ θυμηδίας ἔπλησας, τοὺς εὐσεβῶς σοι ἐκβοῶντας.

Χαῖρε, τό κλῆμα τῆς ἀφθαρσίας
 Χαῖρε, ὁ βότρυς τῆς ἀμβροσίας.
 Χαῖρε, ἀληθείας φυτὸν εὐθαλέστατον
 Χαῖρε, ἀνομίας νεότευκτον θέριστρον.
 Χαῖρε, ἄνθος λιγυρόπνοον εὐωδίας νοπτῆς
 Χαῖρε, φοῖνιξ ἀγλαόκαρπος εὐκαρπίας μυστικῆς.
 Χαῖρε, ὅτι τὴν κλῆσιν τοῦ Σωτῆρος κηρύττεις
 Χαῖρε, ὅτι τὴν πλάνην τῶν τῆς Ἄγαρ ὀλλύεις.
 Χαῖρε, τερπνὸν καὶ ἔμπνουν ὀσφράδιον
 Χαῖρε, λαμπρὸν καὶ ἔκπαγλον μάργαρον.
 Χαῖρε, εἰκὼν τῆς Μαρτύρων ἀνδρείας
 Χαῖρε, μολπὴ τῆς ἡμῶν συμφωνίας.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Δόξαν τὴν σφαλλομένην σοὶ ὑπέσχοντο Μάρτυς οἱ ταύτης ἀκροσφαλῶς κρατοῦντες, ἀλλὰ πάντα σκύβαλα ἡγοῦ ἵνα Χριστὸν κερδήσῃς τὸν σὸν ἔρωτα Χριστὸν γὰρ ἐπεπόθησας καὶ τῷ Χριστῷ θερμῶς ἐβόας.

Ἄλληλούϊα.

Εκων ἐπερωμένες τῆς ψυχῆς τὰς αἰσθήσεις, τοῦ Λόγου τῆ ἀκράντιφ ἐλλάμψει, ὑπέστης ἀκλινεῖ λογισμῷ, τὴν τῶν μαστίγων ὀδυνηρὰν ἔφοδον, καὶ νοπτῶς ἐμάστιξας, τοὺς μὴ εἰδότας σοὶ κραυγάζειν.

Χαῖρε, ὁ ἄκμων τῆς καρτερίας
 Χαῖρε, ὁ λίθος τῆς Ἐκκλησίας.

Χαῖρε, εὐσταθείας λαμπρὰ ὑποτύπωσης·
Χαῖρε, δειλανδρίας τελεία ἀπάρνησις.
Χαῖρε, στέλεχος μετάρσιον ἀναβάσεων σεπτῶν
Χαῖρε, ἄγαλμα θεογλυπτον πανενδόξων Ἀθλητῶν.
Χαῖρε, ὅτι μαστίγων τὴν ὀρμὴν καθυπέστης·
Χαῖρε, ὅτι χαρίτων θεϊκῶν ἐπληρώθης.
Χαῖρε, τρυφὴ πιστῶν καὶ ἐκνίκημα
Χαῖρε, πληγὴ ἀπίστων καὶ ἥττημα.
Χαῖρε, Χριστοῦ τὸ νεόδρεπτον κρίνον·
Χαῖρε, ἡδὺ καὶ νεόφυτον ἴον.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Ζῆλω τῷ τῶν Μαρτύρων, τὴν ψυχὴν σου ῥυθμίζων, ἰθύνης πρὸς τὸ
ἄνω βραβεῖον, ἐπαγγελιῶν χαμαιπετῶν καὶ χαλεπῶν καταπύσας κο-
λάσεων· Θεῷ γὰρ ἐνπένιζες, τῷ δυναμοῦντι τοὺς βωῶντας.

Ἀλληλούϊα.

Ηλεγξας παρρησίᾳ θεοσδότῳ σοφία ἐχθρῶν τὰς δυσσεβεῖς ὑπολή-
ψεις, καὶ τούτων τὴν ἰσχὺν καθελῶν, κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρώπιον
ἔσπασας· διὸ τῷ νικηφόρῳ σοι, χαρμονικῶς βοῶμεν οὕτω.

Χαῖρε, λαμπρὸς ὀλυμπιονίκης·
Χαῖρε, στερρὸς τοῦ Λόγου ὀπλίτης.
Χαῖρε, εὐσεβείας νεόδμπος ἔπαλξις·
Χαῖρε, ἀσεβείας τελεία καθαίρεσις.
Χαῖρε, στρατιῶτα ἄριστε τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ·
Χαῖρε, νικητὰ περιόδεε τῆς μανίας τοῦ ἐχθροῦ.
Χαῖρε, ὅτι καθεῖλες τὴν ὄφρυν τῆς ἀπάτης·
Χαῖρε, ὅτι ἐτρώσω τῶν ἐχθρῶν τὰς δυνάμεις.
Χαῖρε, λαμπὰς ἀθλήσεως πάμφωτος·
Χαῖρε, ἀλκὴ τῆς πίστεως ἄρρηκτος.
Χαῖρε, τερπνὴ νεανία φωσφορε·
Χαῖρε, ψυχὴ εὐγενῆς θεοφόρε.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Θεϊκῆς κοινωνίας μυστικῶς ἀπολαύων, κατῴκεις εὐανθῆ ὡς λειμῶνα,
Ἐπίστολε Χριστοῦ ἀθλητά, τὴν ζωφερὰν ἀγαλλιώμενος· φωτὶ γὰρ
τῷ τοῦ Πνεύματος, ἐνετρύφας θερμῶς προσάδων.

Ἑλληλοῦία.

Ιδὸν σου τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ἄτρεπτον στάσιν, χοροὶ τῶν εὐσεβοῦ-
ντων θεόφρον, καὶ ὕμνησαν τὸν πάντων Θεόν, τὸν νικητὴν σε λα-
μπρὸν ἀναδείξαντα, ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσι, καὶ πόθῳ σοὶ ἐβόων ταῦτα.

Χαῖρε, Μαρτύρων τὸ ἔκμαγεῖον·

Χαῖρε, τοῦ κρείττονος ἀριστεῖον.

Χαῖρε, τοῦ Σωτῆρος τὸ νέον ἐκλόγιον·

Χαῖρε, τοῦ Δεσπότη τοῦ ἔμπνου γεώργιον.

Χαῖρε, στέφος χρυσοκόλλητον τῆς κορείας τῶν πιστῶν·

Χαῖρε, σθένος εὐσθενέστατον Ὁρθοδόξων εὐσεβῶν.

Χαῖρε, πεφιλημένε ἀθλονίκα τοῦ Λόγου·

Χαῖρε, πεποθημένε ἀριστεῦ τοῦ Κυρίου.

Χαῖρε, Χριστῷ ὁ λίαν ἐράσμιος·

Χαῖρε, ἐχθροῦ ὁ νέος ἀντίπαλος.

Χαῖρε, ἀμνὲ τοῦ ἀμνοῦ καὶ Ποιμένος·

Χαῖρε, φωτὸς καθαρώτατον σκεῦος.

Χαίροις, Μάρτυς Ἐπίστολε

Κόσμου τὴν εὐδοξίαν, οὐ προῖμαι ὄλω, Χριστὸν ὀλοσχερῶς ἀγαπή-
σας· τί οὖν ἐξαντλεῖσθε ἐν ἐμοί; πάντα γὰρ τὰ ὑμῶν ὡς οὐδὲν ἦγη-
μαι· οὕτω τοῖς ἐχθροῖς ἔκραζες, ψάλλον Ἁγίῃ τῇ Τριάδι.

Ἑλληλοῦία.

Λάμπων μὲν τῷ προσώπῳ τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη καὶ χαίρων ἀληθῶς
τῇ καρδίᾳ σπεύδεις ἀγαλλομένῳ ποδί, πρὸς μακαρίαν τελευτὴν καὶ
ἐνδοξον, καὶ ἅπαντας ἐξέπληξας τοὺς ὀρῶντάς σε καὶ βοῶντάς·

Χαῖρε, ὁ θάρσους ἐνθεοῦ πλήρης·

Χαῖρε, ὁ πόρρω ρεούσης ὕλης.

Χαῖρε, ὁ αἰσχύνας ἐχθρὸν τὸν παμβέβηλον·

Χαῖρε, ὁ εὐφράνας λαὸν τὸν Ὁρθόδοξον.

Χαῖρε, Μάρτυς θεοδόξατε τῶν Μαρτύρων ζηλωτά·

Χαῖρε, σταφανῖτα Πάντιμε τοῦ Σωτῆρος μιμητά.
Χαῖρε, ὅτι θανάτου κατετόλμησας καίρων
Χαῖρε, ὅτι παστάδων ἠξιώθης ἐνθέων.
Χαῖρε, θεσμῶν θεσφάτων βεβαίωσις
Χαῖρε, σοφῶν ματαίων ἀναίρεσις.
Χαῖρε, σιγῆ φληναφούντων εἰκαίως
Χαῖρε, ῥῶδὴ ἐκβοώντων ἐνθέως.

Χαίροις, Μάρτυς Ἄποστολε.

Μετ' ὀργῆς καὶ μανίας ψυχικῆ ἀπνεΐα ὁ δόλιος ἐχθρὸς καὶ κακοῦργος,
Ματῦτοις σε πλήξας σπαθισμοῖς, δίκην ἀρνίου σὸν αὐκένα ἔτεμεν ὧ
τῆς λαμπρᾶς ἀνδρείας σου! Χριστῷ γὰρ ἀκλινῶς ἐβόας.

Ἄλληλουΐα.

Νάμασι ζωφόροις, τῶν σεπτῶν σου αἱμάτων, Χριστοῦ τὴν εὐαγῆ
Ἐκκλησίαν, καταρδεύσας Μάρτυς δαψιλῶς τὰς λογικὰς αὐτῆς αὐλα-
κας ἐμέθυσας· διό τῇ πίστει θάλλουσα, ἐκβοᾷ σοι τὸ χαῖρε οὕτω·

Χαῖρε, πηγὴ αὐλῶν καρτίων
Χαῖρε, πυκτὶς ἀγώνων ἀρίστων.
Χαῖρε, θλιβομένων ψυχῶν ἀνακούφισις
Χαῖρε, κλονουμένων βεβαία ἐδραΐωσις.
Χαῖρε, θρίαμβος περίλαμπος ἐνεργείας τοῦ Σταυροῦ
Χαῖρε, τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ.
Χαῖρε, ὅτι προῤῥέεις γλυκασμὸν εὐφροσύνης
Χαῖρε, ὅτι ἐκτρέπεις νυσταγμὸν ἀφροσύνης.
Χαῖρε, Χριστοῦ τῆς δόξης ὑπέρμαξε
Χαῖρε, ἐχθροῦ τῆς πλάνης πολέμει.
Χαῖρε, πνοὴ δροσερὰ ἐκλειπόντων
Χαῖρε, ῥάνις γλαφυρὰ τῶν βοώντων.

Χαίροις, Μάρτυς Ἄποστολε.

Ζένον θέαμα ὄφθη, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, μετὰ τὴν ἐκτομὴν τοῦ
αὐκένοσ· φῶς γὰρ ἐν σταυροτύπῳ μορφῇ ἀπ' Οὐρανοῦ ἐν αὐτῷ κατα-
βέβηκε πυρσεῦον τοὺς θεόφρονας, καὶ ἀμαυροῦν τοὺς μὴ βοῶντας.

Ἄλληλουΐα.

Ομιλος νικηφόρος, ἀθλητῶν φωτοφόρων, ἐδέξαντο ἐν ἀγαλλιάσει, ἐν τόπῳ σε σκηνῆς θαυμαστῆς, ὡς χαρακτῆρα αὐτῶν καὶ ὁμότροπον, μεθ' ὧν Χριστὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σοὶ βοῶντων.

Χαῖρε, ὁ ἔνθεος ἀθλοφόρος·

Χαῖρε, ὁ ἔννομος στεφνοφόρος.

Χαῖρε, θεωρὲ τῆς τοῦ Λόγου τερπνότητος·

Χαῖρε, κοινωνὲ τῆς ἀρρήτου φαιδρότητος.

Χαῖρε, σύμπνους καὶ ὁμότροπος τῶν ἀρχαίων Ἀθλητῶν

Χαῖρε, σύναυλος καὶ σύσκηνος τῶν αὐλῶν στρατιῶν.

Χαῖρε, ὅτι ἐδέξω ἰαμάτων τὴν χάριν·

Χαῖρε, ὅτι σκεδάσεις παθημάτων τὴν ζάλην.

Χαῖρε, ζωῆς ἀλήκτου συνέστιε·

Χαῖρε, τρυφῆς αὐλοῦ συμμετόχε.

Χαῖρε, Θεοῦ Θεαυγῆς παραστάτης·

Χαῖρε, θερμὸς τῶν βοῶντων προστάτης.

Χαίροις, Μάρτυς Ἀπόστολε.

Πλήρεις ὄφθησαν θάμβους, οἱ τηροῦντες Παμμάκαρ, τὰ ἐν τῷ σκηνεῖ σου τελεσθέντα. Ἀγγέλων γὰρ πληθὺς ἐν αὐτῷ, ἐν ξενοτρόπῳ σκῆματι ἐφέστηκεν, ὑμνοῦντες τοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ βοῶντες τῷ ἀθλοθέτῃ.

Ἀλληλούϊα.

Ρεύμασι θαλαττίοις, προσριφέν σου τὸ σῶμα, οὐδόλως τῷ βυθῷ κατηνέχθη, ἀλλ' ἰστίῳ τῆς θείας ῥοπῆς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πλεῦσαν προσώρμησεν, ὅπου Θεὸς πύδοκπεν, ὁ λαμπρύνων τοὺς σοὶ βοῶντας·

Χαῖρε, τὸ ἄστρον τῆς Ἐκκλησίας·

Χαῖρε, τὸ σέλας τῆς Θεσσαλίας.

Χαῖρε, ὁ ἐκλάμπας ἐσχάτοις ἐν ἔτεσι·

Χαῖρε, ὁ πιάνας ἡμᾶς τοῖς σοῖς αἵμασι.

Χαῖρε, πύργος ὁ ἀτίνακτος ταῖς ἐφόδοις τοῦ ἐχθροῦ·

Χαῖρε, στήλη ἡ νεόγραφος τῶν ῥημάτων τοῦ Χριστοῦ.

Χαῖρε, ὅτι ἀτρόμως πρὸς τὸν θάνατον ἔστης·

Χαῖρε, ὅτι ἐνδόξως πρὸς τὰ ἄνω ἀνέπτης.

Χαῖρε, θαλλὸς Ἐδὲμ ὁ νεόπλαστος·

Χαῖρε, πυρσὸς ἡμῶν ὁ νεόφωτος.

Χαῖρε, Χριστοῦ λογικὸν ἱερεῖον
Χαῖρε, σεπτῶν δωρημάτων ταμεῖον.

Χαίροις, Μάρτυς Ἄποστολε

Κεῦος τοῦ Παρακλήτου, καὶ τερπνὴ μυροθήκη, καὶ θείων ἀρωμάτων
φιάλη, ὥράθη σοῦ ἢ κἀρα σοφέ, ἰαμάτων τὴν ὁσμὴν διαπνεύουσα, καὶ
πάντας ἀγιάζουσα, Ἄποστολε τοὺς ἐκβοῶντας

Ἄλληλούϊα.

Τεῖχος σε κεκτημένη, καὶ θερμὸν κηδεμόνα, τοῦ θείου Λαυρεντίου ἢ
κώμη, ἢ εὐκλείης σου Μάρτυς πατρίς, τῇ σῇ προστασίᾳ ἐγκαλλωπίζε-
ται, καὶ τὴν Πάνσεπτον Κάραν σου, προσπτυσσομένη σοι κραυγάζει

Χαῖρε, τὸ κλέος τῶν Ὁρθοδόξων
Χαῖρε, τὸ βέλος τῶν κακοδόξων.
Χαῖρε, τῆς στρατείας τοῦ Λόγου ὁ σύμφυτος
Χαῖρε, τῆς εὐκλείας τῆς τούτου ὁ σύγκληρος.
Χαῖρε, βάσις καὶ θεμέλιος εὐσεβῶν ἀρτιπαγής
Χαῖρε, τύπος ἀκριβέστατος Ἀθλητῶν ἰσοκλείης.
Χαῖρε, ὅτι σφραγίζεις τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν
Χαῖρει, ὅτι μαστίζεις τὴν καχέσπερον πλάνην.
Χαῖρε, πιστῶν νεόπλεκτε στέφανε
Χαῖρε, ἐχθρῶν σφοδρότατε ἔλεγε.
Χαῖρε, πριστῆρ πολυμόρφου ἀπάτης
Χαῖρε, ἀκτὶς θυμηδίας ἀπάσης.

Χαίροις, Μάρτυς Ἄποστολε.

Υμνοὶς χαριστηρίοις, ἢ τιμία πατρίς σου, Χριστὸν τῶν ἀγαθῶν τὸν
δοτῆρα, ὕμνησεν ἐν मुखία καρᾶ, δεδοκῶτα αὐτῇ τὴν θεῖαν Κάραν
σου, ἦν ὡς πηγὴν χρηστότητος, πλουτισαμένη πιστῶς ψάλλει

Ἄλληλούϊα.

Φωταυγῆς ὡς νεφέλη, ἐναθλήσας ἐφάνης, καιρῷ τῆς νοπιῆς ἀνομ-
βρίας, τό ὕδωρ τό λαλοῦν καὶ ζωοῦν, ζωηρότως ὑετίζων Ἄποστο-
λε, καὶ ἀληθῆ ἀνάψυξιν, παρέχων τοῖς σοὶ ἐκβοῶσι

Χαῖρε, ἡ αὔρα τῆς θυμηδίας·
 Χαῖρε, ἡ δρόσος τῆς συμπαθείας.
 Χαῖρε, ἐκλειπόντων γλυκεῖα ἀνάκτησις·
 Χαῖρε, ἀσθενούντων τῇ πίστει θεραπείσις.
 Χαῖρε, ἄφθονα ἰάματα ἀναβλύζων κρουνηδόν·
 Χαῖρε, θείας ἀγαθότητος πρυτανεύων πορισμόν.
 Χαῖρε, ὅτι ἰᾶσαι δυσσαθλεῖς καχεξίας·
 Χαῖρε, ὅτι κουφίζεις ψυχικὰς ἀρρώστιας.
 Χαῖρε, ἀλκὴ πιστῶν θεοδώρητε·
 Χαῖρε, Χριστοῦ ὀπλῖτα στερρότατε.
 Χαῖρε, ἰσχύς εὐσεβούντων καὶ θάρσος·
 Χαῖρε, ἰσχύς εὐσεβούντων καὶ θάμβος.

Χαίροις, Μάρτυς Ἄποστολε.

Χαρισμάτων ποικίλων, εὐκλεὲς πρυτανεῖον, ἐλεύσει τῇ τοῦ Πνεύματος
 ὄντως, ὄφθη ἡ σεπτὴ σου κεφαλὴ, τὰς μυστικὰς εὐεργεσίας νέμου-
 σα, τοῖς πόθῳ προσπελάζουσι, καὶ βοῶσι τῷ Κυρίῳ οὕτως·

Ἄλληλούϊα.

Ψυχικῶν νοσημάτων, καὶ δεινῶν συμπτωμάτων, ἀκέστορα θερμὸν σὲ
 πλουτοῦσα, ἡ σεπτὴ σου Πατρίς ἀθλητά, ἐπιβοᾶται ἀεὶ σου τὴν
 εὐνοίαν, ἣν δαφιλῶς πρυτάνευε, ὡς ἂν ἀσιγήτως κράζη·

Χαῖρε, ὁ γόνος τῆς Θεσσαλίας·
 Χαῖρε, τὸ κλέος τῆς Μαγνησίας.
 Χαῖρε, Λαυρεντίου τῆς κώμης ἀγλαΐσμα·
 Χαῖρε, τῆς σεπτῆς σου Πατρίδος ἀνάδημα.
 Χαῖρε, ἔφορος θερμότητος πάντων σου συμπολιτῶν·
 Χαῖρε, καύκημα περιδοξὸν στίφους σου εὐπατριδῶν.
 Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας νεοδόμητον ἔρκος·
 Χαῖρε, τῆς εὐσεβείας νεοφύτευτον ἔρνος.
 Χαῖρε, δι' οὗ κακίας ῥυσθήσομαι·
 Χαῖρε, δι' οὗ σοφίας πλησθήσομαι.
 Χαῖρε, παθῶν τῶν ἐμῶν θεραπεία·
 Χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς προστασία.

Χαίροις, Μάρτυς Ἄποστολε.

Ω Χριστοῦ Νεομάρτυς, Ὁρθοδόξων ἡ δόξα, Ἀπόστολε φωτὸς κληρονόμο (τρῖς), ἐπίβλεπον ἡμῖν προσπνῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἡμῶν ὕμνους πρόσδεξαι, καὶ χάριν θεοδώρητον, ἀεὶ παρέχε τοῖς βοῶσιν·

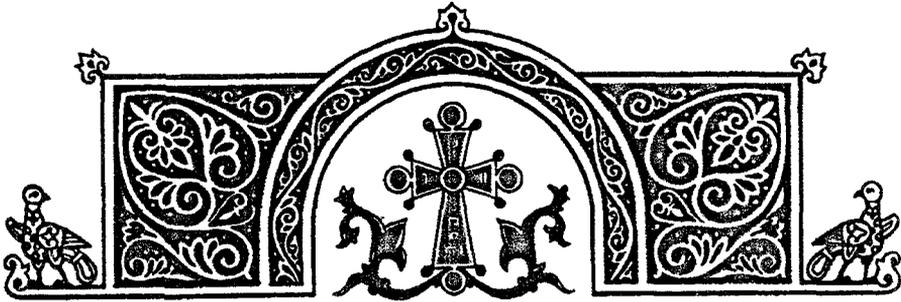
Ἄλληλούϊα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον
Τῇ ὑπερμάχῳ·

Ως ἀριστεὰ τοῦ Σωτῆρος ἀκατάπληκτον
Καὶ τῶν Μαρτύρων μιμητὴν καὶ ἰσοστάσιον
Κατὰ κρέος εὐφημοῦμέν σε Νεομάρτυς.
Ἄλλ' ὥς θείων χαρισμάτων ὧν ἀνάπλεως
Δωρεὰν χάριν καὶ ἔλεος πρυτάνευσον
Τοῖς βοῶσί σοι καίροις Μάρτυς Ἀπόστολε.

Δίστικον

Χαράν τῇ ψυχῇ Ἀπόστολε παράσχου
Γερασίμου καῖρέ σοι ἀναβοῶντος.

ΚΑΝΩΝ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ΥΠΟ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
τὸ Θεὸς Κύριος τετράκις καὶ τὸ ἐξῆς
Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως τῶν πασχόντων ἐτοιμότητος ῥύστης, καὶ τῶν νοσοῦντων ἰατρὸς
καὶ θεράπων, Ἐπίστολε πανεύφημε Μαρτύρων κοινωνέ, πρόφθα-
σον καὶ λύτρωσαι, τῆς παρούσης ἀνάγκης, τοὺς προσκαλουμένους σε εἰς
βοήθειαν Μάρτυς, καὶ τῶν σωμάτων ἅμα καὶ ψυχῶν, τὴν θεραπείαν, πα-
ράσχου τοῖς δούλοις σου.

Δόξα... τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομὲν ποτε...

Ὁ Ν' καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἐπιβώμεθα, Ἀθλητᾶ σὴν χάριν. Γερασίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Επάκουσον Μάρτυς ὡς συμπαθὴς, τῶν σὲ προσκαλούντων εἰς βοήθει-
αν ἐκ ψυχῆς, καὶ πᾶσι παράσχου τὰς αἰτήσεις, τοῖς προσιοῦσι θερμῶς
τῇ πρεσβείᾳ σου.

Παθῶν δυσιάτων καὶ χαλεπῶν, νόσων δυσφορήτων, καὶ παντοίων
ἐπιφορῶν, ἀπρώτους διάσφζε λιταῖς σου, τοὺς σὲ προστάτην πλου-
τοῦντας Ἐπίστολε.

Ιάσεις πηγάζων παντοδαπάς, ψυχῶν τὰς κηλίδας καὶ σωμάτων ἔλκη δεινὰ, ἀπόπλυνον ρείθροις ζωηφόροις, καὶ τὴν ὑγιάν παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Θεοτοκίον

Βασίλισσα πέλουσα τοῦ παντός, παθῶν βασιλέα, κάμῃ ἔργασαι Μαριάμ, καὶ τῆς τοῦ Υἱοῦ σου βασιλείας, μετὰ τὸ τέλος πολίτην με ποιήσον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων καρίτων, τὰ δαψιλῆ νάματα, οἷά περ κρουνὸς εὐσπλαχνίας, βλῦσον Ἄποστολε, τοῖς τηκομένοις δεινῶς, τῶν πειρασμῶν τῇ καμίνῳ ἴασιν καὶ λύτρωσιν τούτοις δωρούμενος.

Ως θερμὸς ἀντιλήπτωρ, καὶ ἀρωγὸς ἔτοιμος, τῶν εἰλικρινῶς ἀφορώτων, τῇ προστασίᾳ σου, ἰλέψ ὄμματι, ἴδε ἡμῶν τὴν ὀδύνην, καὶ τὸν πόνον κούφισον ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μολυσμῶν κατωδύνων, ἀνιαρῶν θλίψεων, νόσων λοιμικῶν ἀκαθάρτων, καὶ περιστάσεων βιαιῶν λύτρωσαι, τοὺς ἐκ ψυχῆς αἰτουμένους, τὴν κηδεμονίαν σου Μάρτυς Ἄποστολε.

Θεοτοκίον.

Εὔρομί σε προστάτην καὶ βοηθὸν Ἄκραντε, ὥρα χαλεπῆ τοῦ θανάτου, ἐκ τῶν τοῦ δράκοντος, χειρῶν με σκέπουσαν, καὶ ἀσφαλῶς ὀδηγοῦσαν, πρὸν τὰ ἐπουράνια Κόρη σκηνώματα.

Διάσωσον ἐκ συμφορῶν πολυτρόπων καὶ πάσης βλάβης τοὺς ἐκ πόθου προσπεφευγότες τῇ σκέπῃ σου, Ἄποστολε Νεομάρτυς Κυρίου.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενεΐᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα Ἦχος β'. Πρεσβεΐα θερμῆ

Προστάτης θερμός, καὶ φύλαξ ἀπροσμάχητος, καὶ σκέπη στεῆρά, καὶ ἀσφαλὲς προσφύγιον, γενοῦ τοῖς σὲ γεραίρουσιν, Ἄθλοφῶρε Παμμάκαρ Ἄπόστολε, ἐνὶ ἐκάστῳ παρέκων δαψιλῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε

Θεραπείας ἀξίωσον, τῆς κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα Ἄπόστολε, τοὺς προστρέχοντας τῇ Κάρᾳ σου, καὶ ἀπὸ ψυχῆς ἀντιβολοῦντάς σε.

Ἀσθενέσι τὴν ἴασιν, καὶ τοῖς τεθλιμμένοις τὴν ἀνακούφισιν, καὶ τοῖς πάσχουσι τὴν λύτρωσιν, Ἄθλητὰ παράσχου ὡς φιλάγαθος.

Ἀνωτέρους διάσφζε, τῶν κατὰ τὸν βίον ποικίλων θλίψεων, Νεομάρτυς ἀξιάγαστε, τοὺς ἐκδεχομένους τὴν σὴν εὐνοίαν.

Θεοτοκίον

Θανατώσασα Δέσποινα, τὸν ἐν τῇ σαρκί μου νόμον τοῦ κείρονος, ζωῆς θείας με ἀξίωσον διὰ πολιτείας φωτοδοτίδος.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἀύμης τῶν παθῶν, καὶ σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, καὶ παντοίας καλεπῆς ἐπιβουλῆς, διαφύλαττε ἡμᾶς ἀτρώτους ἔνδοξε.

Ἡδη πειρασμῶν, ἐπελθοῦσαί μοι αἱ μάστιγες, κατατρύκουσι δεινῶς μου τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ σὺ με ἐλευθέρωσον Ἄπόστολε.

Τεῖχος ἀρράγες, καὶ καράκωμα καὶ στήριγμα, ἡ πρεσβεία σου γεννήθητι ἡμῖν, πᾶσαν χάριν τοῖς ἰκέταις σου παρέκουσα.

Θεοτοκίον

Ἀφθορε Ἄγνη, Θεοτόκε Μητροπάρθενε, ἐκ φθορᾶς καὶ πολυτροπῶν συστροφῶν, τὴν ζωὴν μου ἰκετεύω σε ἀπάλλαξον.

᾽Ωδὴ στ΄. Τὴν δέσιν.

Στροβούμενοι, πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, καὶ δεινῶν ἀρρώσθημάτων τῷ σάλῳ, πρὸς τὴν θερμὴν σου προστρέχομεν σκέπην, καὶ ἐκ βαθέων ψυχῆς ἐκβοῶμέν σοι. Γαλήνην δίδου εὐσταθῆ, καὶ ἀνάρρῳσιν Μάρτυς τοῖς δούλοις σου.

Ηκόντισε, κατ' ἐμοῦ ὁ δόλιος, τῆς αὐτοῦ κακεντρεχείας τὰ βέλη, καὶ τὴν ψυχὴν μου καιρίως πληγώσας, ὄδυνηρὰν τὴν ζωὴν μοι πεποίηκεν. ἀλλ' ἐπιστάς ᾧ Ἄθλητά, τῆς αὐτοῦ κακουργίας με λύτρωσαι.

Ναόν σου, τὸν ἱερόν Ἄπόστολε, ὡς λιμένα ἀσφαλῆ σωτηρίας, καὶ γαλήνῳτατον ὄρμον εὐρόντες, διαπαντὸς ἐν αὐτῷ καταφεύγομεν, καὶ νοπτῶν τρικυμιῶν, τῶν ἐν βίῳ ἀεὶ ἐκλυτρούμεθα.

Θεοτοκίον

Χαρίτωσον ὡς πηγὴ τῆς χάριτος, Μαριάμ θεοχαρίτωτε Κόρη, τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν δυσωπῶ σε, τὴν ἐν αὐτῇ ἁμαρτίαν ἐξαίρουσα, καὶ πρὸς ἐνάρετον ζωὴν, ἐξ ὁδοῦ ἐσφαλμένης με ἴθυνον.

Διάσωσον ἐκ συμφορῶν πολυτρόπων καὶ πάσης βλάβης τοὺς ἐκ πόθου προσπεφευγῶτας τῇ σκέπῃ σου, Ἄπόστολε Νεομάρτυς Κυρίου.

Διψᾶτε, ἢ διὰ Λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον ὡς ἔχουσα Μητρικὴν παρρησίαν.

Αἵτησις, καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Προστασία τῶν Χριστιανῶν

Προστασία τῆς πρὸς Θεὸν μεσιτείας σου, καὶ προνοία τῆς μαρτυρικῆς σου χρηστότητος, μὴ ἐλλίπης ὡς εὐμενῆς ἐποπτεύειν ἐσαεὶ, τοὺς ἀφορῶντας ὀλοσχερῶς, τῇ ὀξυτάτῃ ἀρωγῇ, τῆς στερρᾶς βοθηίας σου φύλαξ γὰρ καὶ προστάτης, δέδοσαι Ἄθλοφόρε, παρὰ Χριστοῦ ὡς ἀληθῶς, τοῖς τιμῶσί σε Ἄπόστολε.

Προκείμενον

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ...

Εὐαγγέλιον Μαρτυρικὸν

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Νάματα αἰέρροα θεαρχικῶν δωρημάτων, καὶ πηγὴν Θεόβρυτον ἰαμάτων Ἁγίε Θείῳ Πνεύματι νοπιῶς βλύζουσα, ἡ σὴ Θεία Κάρα, νοσημάτων τὰ μιάσματα, ἐκπλύνεις πάντοτε, καὶ παθῶν κηλίδας καὶ μώλωπας, καὶ ῥώννυσιν Ἀπόστολε, τοὺς αὐτῇ πιστῶς προσπελάζοντας· ὅθεν τῆς ἐν ταύτῃ, αὔλου ἐνεργείας ζωτικῆς, κάμοι μετάδος τῷ κάμνοντι, συμφοραῖς καὶ θλίψεσι.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ασφαλῆ σε προστάτην, καὶ θερμὸν κηδεμόνα καὶ ἀρωγὸν εὐμενῆ, πλουτοῦντές σε θεόφρον, ποικίλων συμπτωμάτων, ἐκλυτρούμεθα ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ρυπτικῇ σου προσβεία, καὶ θερμῇ ἰκεσίᾳ πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, παθῶν τῶν ἀκαθάρτων, καὶ νόσων ἀνιάτων, ἀποκάθαρρον ἔνδοξε, τοὺς τῷ σεπτῷ σου Ναφ̄ ἐνθέως προσιόντας.

Ιλαστήριον θεῖον, καὶ ταμεῖον χαρίτων καὶ ἰαμάτων πηγὴ, ἡ πάνσεπτός σου Κάρα, ἐδείχθη Ἀθλοφόρε, πᾶσαν χάριν παρέχουσα, τοῖς εὐφημοῦσιν αἰεὶ, τοὺς εὐαγεῖς σου ἄθλους.

Θεοτοκίον

Νεκρωθεῖς τῇ κακίᾳ, ἐδουλώθην τῷ πλάνῳ δι' ἐγκακίστου ζωῆς· ἀλλ' ὦ Παρθενομῆτορ τῆς τούτου με δουλείας, συμπαθῆς ἐλευθέρωσον ἵνα ὕμνῳ σου αἰεὶ, τὰς Θείας δυναστείας.

ᾠδὴ η´. Τὸν Βασιλέα

Γενοῦ μοι, Μάρτυς, καταφυγὴ ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἀντίληψις ἐν θλιβεροῖς τοῦ βίου, ἵνα μεγαλύνω τὸν σὲ ἐνισχυκότα.

Επιφοιτῆσας, ἀπ' Οὐρανοῦ Ἀθλοφόρε, περισκέπασον ἡμᾶς τὰ σὰ νοσοσία, ἐκ τῶν πυριφλέκτων, βελῶν τοῦ παλαμναίου.

Ρῶσιν σωμάτων, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ὑγείαν, ἐπιβράβευσον Ἀπόστολε τρισμάκαρ, τοῖς ἐξαιτουμένοις τὴν σὴν ἐπιστάσιαν.

Θεοτοκίον

Ακραντε Μήτηρ, εὐλογημένη Μαρία, τῶν ποικίλων με σκανδάλων τοῦ Βελίαρ, λύτρωσαι ἐν τάχει, ὡς Μήτηρ εὐσπλαγχνίας.

ᾠδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον

Σωμάτων τὰς ὀδύνας, παῦσον Ἀθληφόρε, καὶ περιστάσεων λύσον τὸν τάραχον, τῶν ἀκλινεῖ διανοία μεγαλυνόντων σε.

Ιλέω ὄμματί σου, πρόσχευς οὐρανόθεν, καὶ τὰς φωνὰς ἐνωτίζου Ἀπόστολε τῶν ἐκζητούντων Θεόφρον τὴν προστασίαν σου.

Μεγίστων χαρισμάτων, μέτοχος ὑπάρχων, μεγίστων πόνων καὶ θλίψεων λύτρωσαι, Μεγαλομάρτυς Ἀπόστολε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον

Υψίστου Θεῆ θρόνε, Κεχαριτωμένη, ἀπὸ κοπρίας παθῶν με ἀνύψωσον, πρὸς ἀρετὴν ἀναβάσεως ἵνα δοξάζω σε.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεγαλυνᾶρια.

Χαίροις Μαγνησίας ἄνθος τερπνόν, καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἐγκαλλώπισμα ἱερὸν Χαίροις Ἀθλοφόρων, Ἀπόστολε, προσθήκη καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων θερμὸς ὑπέρμαχος.

Λάμπας ἐν ἐσχάτοις Μάρτυς καιροῖς, ὡς ἀστήρ φωσφόρος, κατελάμπρυνας τοὺς πιστοὺς, τῇ σῇ ἀνευδότῳ σεπτῇ ὁμολογίᾳ καὶ ἄθλοις Μαρτυρίου ἀξιοθαύμαστε.

Ανθος τῆς νεότητος παριδῶν, εὐτόλμως ὑπῆλθες, ἐν φρονήματι καρτερῶ, τὸν τοῦ Μαρτυρίου, θεοπρεπῆ ἀγῶνα, καὶ νικητῆς ἐδείχθης κατὰ τοῦ δράκοντος.

Χαίροις Ἀθλοφόρε νέε Χριστοῦ, χαίροις ἰαμάτων ὁ ἀκένωτος θησαυρός, χαίροις ὁ παρέχων ἀφθόνως τὰς ἰάσεις τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, τῇ ἀντιλήψει σου.

Πνεύματος ἐστία ζωαρχικοῦ, ἡ σεπτὴ σου Κάρα, ἀναδέδεικται Ἀθλητά ὅθεν ἀγιάζει, ταῖς θεαῖς ἐνεργείαις τὴν πατριὸν σου χθόνα, σὲ μεγαλύνουσαν.

Δόξης ἀπολαύων Θεαρχικῆς, παθῶν ἀδοξίας, καὶ παντοίων ἐπιφορῶν, ῥύου καθ' ἐκάστην, Ἀπόστολε θεόφρον, τοὺς προσιόντας Μάρτυς, τῇ προμηθείᾳ σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενῆς καὶ ἀπόλυσις,
μεθ' ἧν τό ἐξῆς

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλλου...

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῇ σῇ προστασίᾳ θεόφρον, καὶ αἰτουμένους σε, πάσης περιστάσεως καὶ χαλεπῶν συνοχῆς, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ νόσων ποικίλων, ἀσινεῖς διάσωσον ταῖς ἰκεσίαις σου· σὺ γὰρ βοηθὸς ἐν ἀνάγκαις, ὤφθης τοῖς θερμῶς σε ὑμνοῦσιν Ἀθλητὰ Ἀπόστολε Μακάριε.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθηνι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με
ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε...

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα

Δίστιχον.

Θλίψεων πολλῶν καὶ νόσων καὶ κινδύνων
Ἄποστολε ῥύου τοὺς σὲ εὐφημοῦντας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Περατωθείσης αίσίως τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βίου καὶ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου αἰσθάνομαι κατὰ πρῶτον λόγον τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἐμπνεύσαντά με καὶ ἐνισχύσαντα Κύριον.

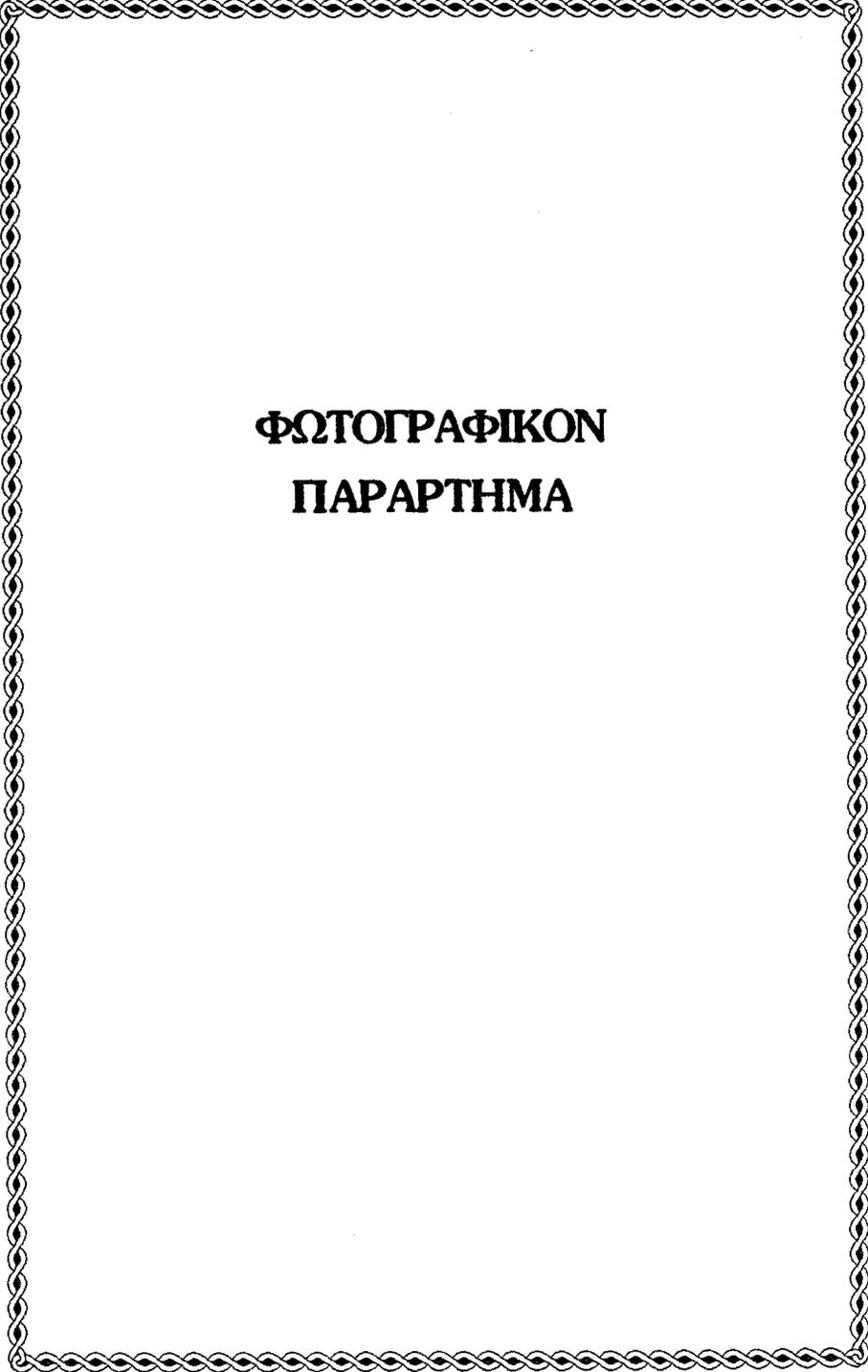
Ἐν συνεχείᾳ ὀφείλω νὰ μνησθῶ καὶ εὐγνωμόνως νὰ ἀναφέρω τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς συνεργάτας, καθὼς καὶ τὰ πνευματικά μου τέκνα, οἵτινες, διὰ τῆς ἐπιδεικθείσης προθυμίας, συνέβαλον σπουδαίως εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ πραγματοποιηθέντος διὰ τοῦ παρόντος σκοποῦ μου.

Ὅλως ἰδιαιτέρως καὶ δημοσίως εὐχαριστῶ τὸν ἐκλεκτὸν Κύριον Χαράλαμπον Συνοδινόν, ὅστις οὐ μόνον διὰ τῆς τυπογραφικῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐπιδειχθέντος ζήλου καὶ προθυμίας με ἀνεκούφισεν ἄρκετὰ, ἀποδειχθεὶς ὄντως εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος χριστιανός.

Τέλος στρεφόμενος πρὸς τὸν εὐλαβῆ ἀναγνώστην ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν τούτου διὰ τὰς διαφυγούσας τὴν προσοχὴν μου ἀβλεψίας καὶ ζητῶ τὰς πρὸς Κύριον εὐχὰς του διὰ τὴν ψυχικὴν μου σωτηρίαν.

Τελευτῶν εὐχομαι ὅπως ὁ ἐνδοξος Νεομάρτυς Ἀπόστολος, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ ὁποίου ἡ ὅλη ἐργασία ἐγένετο, πρεσβεύῃ παρὰ τῷ Ἀθλοθέτῃ καὶ Θεῷ τῆς ἀγάπης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ παρηγορίας πάσης θλιβομένης καὶ καταπονουμένης χριστιανικῆς ψυχῆς.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον
† Ἀρχιμ. ΕΦΡΑΙΜ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

**ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ**

Ο χώρος, όπως ήτο επί τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Γερμανοῦ. Ὅπισθεν τῆς κυπαρίσσου εὐρίσκετο ὁ Μητροπολιτικός Οἶκος.

Φώτο Σολομωνίδης

Ὁ ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου, Παρεκκλήσιον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Οἴκου, ὅπως ἀνήγειρεν αὐτό ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δημητριάδος κυρός Γερμανός.

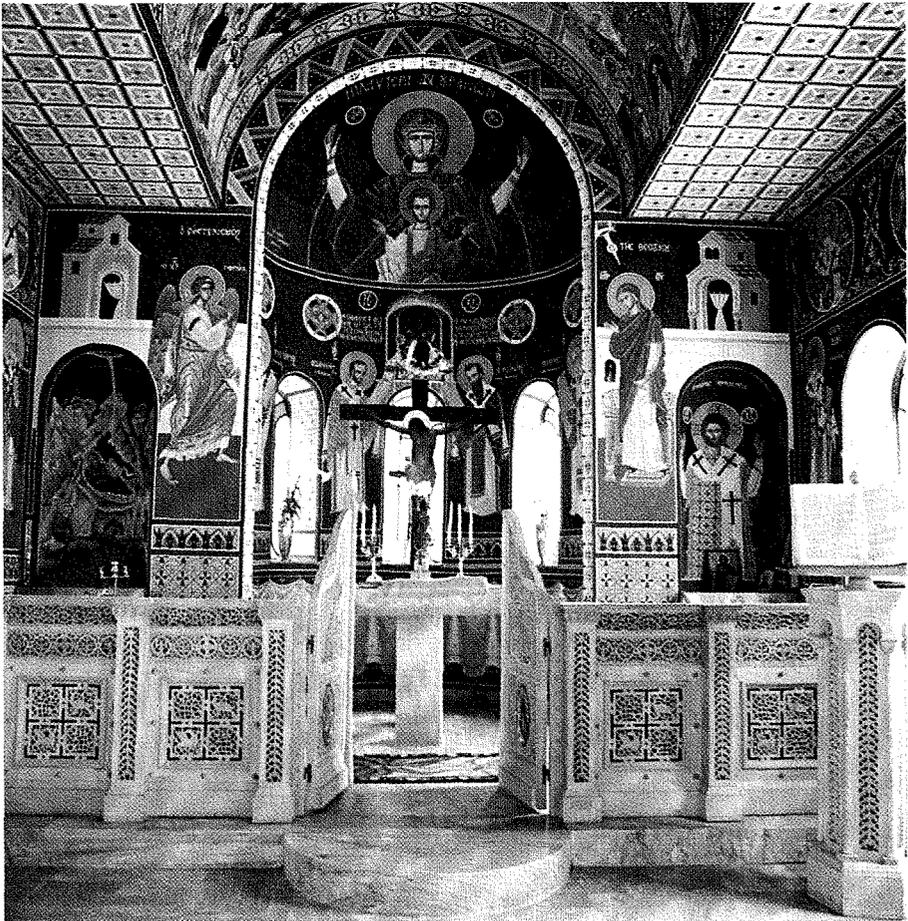

*Από τήν θεμελίωσιν τοῦ σημερινοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου ἐν Βόλῳ γενομένην τήν 16ην Σεπτεμβρίου 1961 ὑπό τῶν, ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Δαμασκηνοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τότε Μύρων καί νῦν Ἐφέσου κυρίου κ. Χρυσσοτόμου.

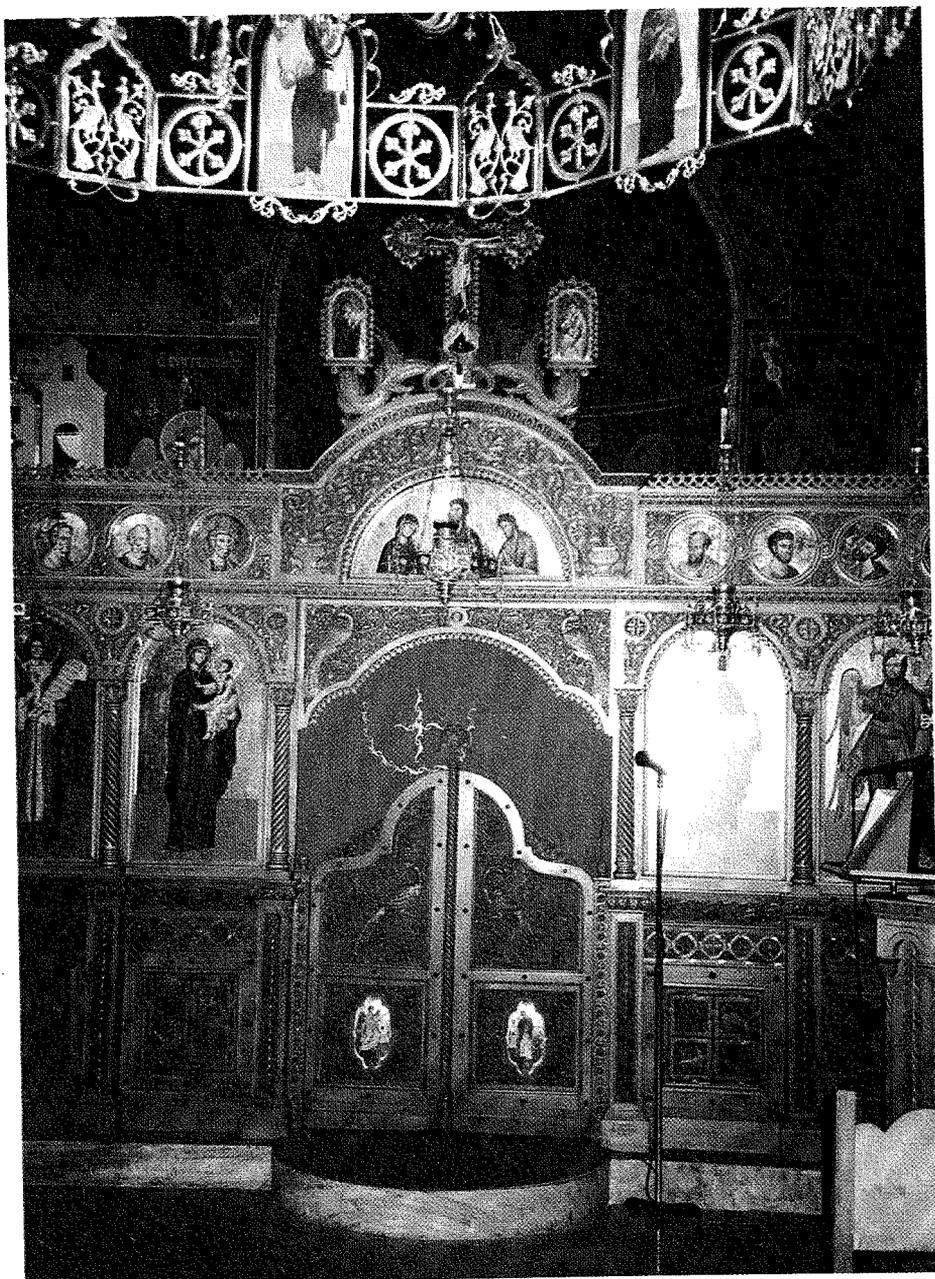
Τό παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου σήμερα.

Φώτο Μπακλατζῆς

Ἀπό τό ἐσωτερικόν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος
Ἀποστόλου πρό τῆς συμπλήρωσεως τοῦ ἱεροῦ τέμπλου.

Φώτο Σολομωνίδης

Ἀπό τό ἐσωτερικόν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος
Ἀποστόλου σήμερον.

Φώτο Σολομωνίδης

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου.
(Εἰκὼν τοῦ Τέμπλου)

Φῶτο Σολομωνίδης

· Η Εικών τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ ἱεροῦ Τέμπλου

Φώτο Σολομωνίδης

Ἡ Εἰκὼν τῆς Κυρίας Θεοτόκου

Φῶτο Σολομωνίδης

Ο πρώτος ιερός Ναός του Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου
εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον

Φώτο Ζημέρης

Ο σημερινός ιερός Ναός του Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου
εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον.

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τὸ Τέμπλον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ του εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον

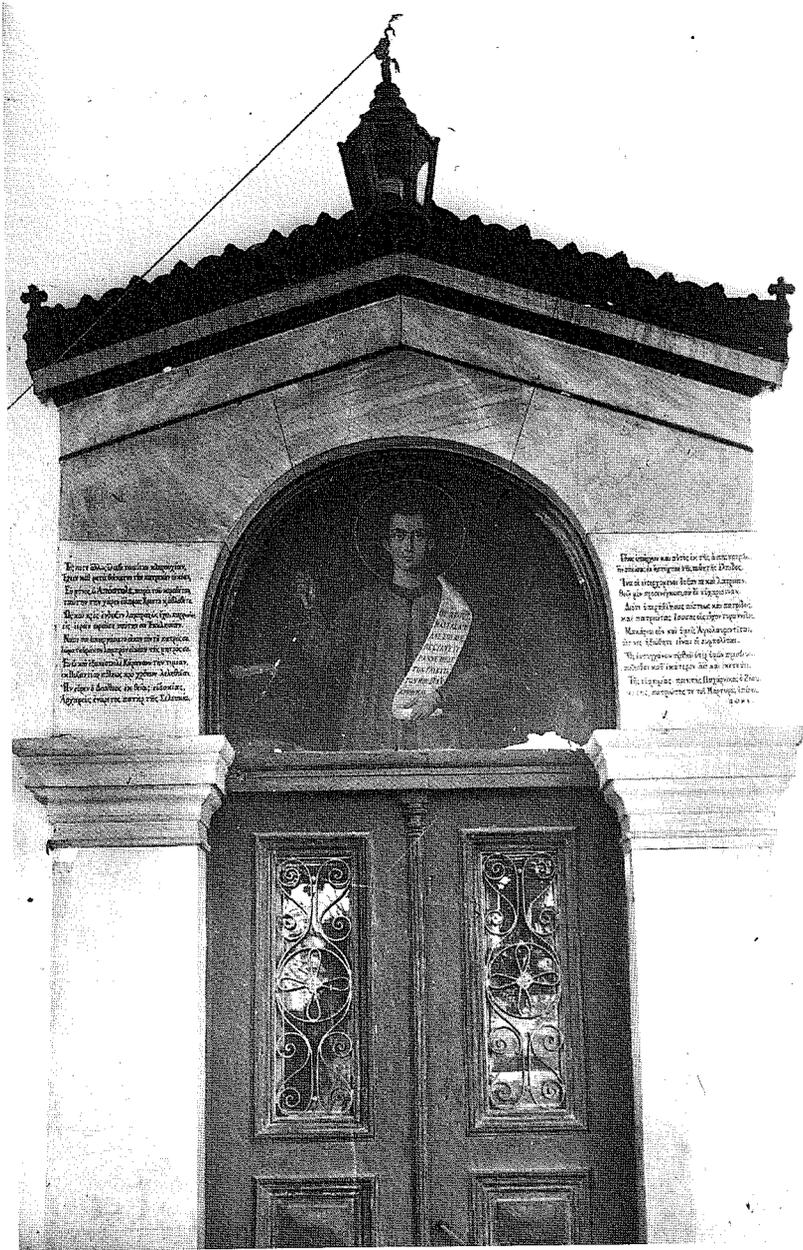
Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου
εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον καὶ ἄλλα ἱερά Λείψανα.

Φῶτο Νικ. Στουρνάρα

Τό κωδωνοστάσιον τοῦ ἱεροῦ Νεοῦ εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον
σφζόμενον ἕως σήμερον.

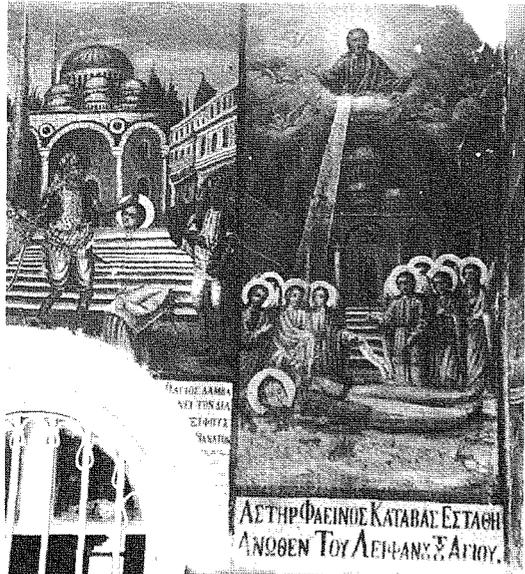
Φωτο Ζημέρης

Ἀπό τὴν εἴσοδον τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον
Φώτο Ζημέρης

Ἀπό τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου
ἐκ τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τοῦ
Ἁγίου εἰς Ἁγιον Λαυρέντιον
Φώτο Ζημέρης

Ἀπό τό Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου
ἐκ τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ εἰς
Ἁγιον Λαυρέντιον
Φώτο Ζημέρης

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Εὐχαριστοῦντες τῷ Κύριῳ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἠξίωσε, διὰ τῆς Χάριτός Του καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἀποστόλου νά ἐκτυπώσωμεν τὰ κείμενα αὐτά, ἐνθυμούμεθα τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου καὶ βασιλέως Δαβίδ: «Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ ἔθαυμάστωσεν ὁ Κύριος, πάντα τὰ θελήματα Αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς» (Ψαλμ. 15, 3). Ὁ Θεός, λέγει ὁ ἱερός Ψαλμωδός, ἐδόξασε τοὺς Ἁγίους Του εἰς τὴν γῆν Του καὶ ἀνέδειξεν αὐτοὺς ἀξίους, ὥστε νά θαυμάζουν αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι. Διότι εἰς αὐτοὺς ἔχει χαρίσει ὁ Θεός ὅλα τὰ θελήματά Του, ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν Χάριν Του, διὰ νά ἡμποροῦν οἱ ἴδιοι νά ἀπολαμβάνουν τὴν δόξαν Του εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ διὰ νά μεταδίδουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπικαλοῦνται τὴν μεσπεῖαν των, τὰς θείας δωρεάς καὶ νά προσφέρουν εἰς αὐτοὺς, διὰ τῶν θαυμάτων των, τὴν βοήθειάν των.

Θαυμάζομεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἔνδοξον Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλον τὸν Νέον, τὸν καταγόμενον ἐκ τῆς Περιφέρειας μας, ἀπὸ τὴν κωμόπολιν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, διότι ἠξιώθη διὰ τοῦ Μαρτυρίου του νά συναριθμηθῆ μετὰ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Τὰ θαύματά του ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργεῖ δι' αὐτοῦ ἡ θεία δύναμις καὶ παρέχεται δι' αὐτοῦ ἡ θεία Χάρις εἰς τοὺς πιστοὺς. Διὰ τοῦτο δοξάζεται ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Δοξάζομεν τὸν Θεόν διὰ τὸ πολύτιμον Οὐράνιον τοῦτο δῶρόν Του, τὸ ὁποῖον ὡς ἄστρον φωτεινόν μᾶς καθοδηγεῖ εἰς τὸν δρόμον τῆς πίστεως, τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ προορισμοῦ μας καὶ ὡς μαγνήτης πνευματικός μᾶς προσελκύει πλησίον του καὶ πλησίον τοῦ Θεοῦ. Εὐγνωμονοῦμεν τὸν ἔνδοξον Μάρτυρα τοῦ Κυρίου, «τὸν συνόμιλον τῶν ἀθλοφόρων καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἀγαλλίαμα» διὰ τὴν πνευματικὴν χαρὰν καὶ τὴν μεγάλην βοήθειαν, τὴν ὁποῖαν προσφέρει εἰς ἡμᾶς. Χαιρόμεθα διὰ τὴν δόξαν, μέ τὴν ὁποῖαν περιβάλλει αὐτόν ὁ

Κύριος. Ζηλεύομεν αὐτόν διά τήν μέχρι θανάτου ἀφοσίωσίν του εἰς τόν Θεόν καί διά τήν οὐράνιον δόξαν, τήν ὁποίαν ἀξίως ἀπολαμβάνει εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καί παρακαλοῦμεν τόν Κύριον νά ἀξιώσει καί ἡμᾶς, διά τῶν πρεσβειῶν του, νά γίνωμεν μιμηταί του εἰς τήν πίστιν, εἰς τήν ἀρετήν, εἰς τό ἀγωνιστικόν φρόνημα, διά νά ἀξιωθῶμεν νά ἀναδειχθῶμεν καί ἡμεῖς κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἄμήν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΝΔΟΞΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Ο ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΠΗΛΙΟΥ

ΕΥΛΟΓΙΑ	3
1. ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ	4
2. Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ	6
3. Η ΜΕΤΑΚΟΜΙΔΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΡΑΣ	14
4. ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ	17
1. Διάσωσης παιδιών από τόν θάνατον	17
2. Θεραπεία παραλύτου γυναίκος	17
3. Διάσωσης πολλών ανθρώπων από αυτοκινητικόν δυστύχημα	18
4. Ἀπόκτησις διδύμων τέκνων	19
5. Θεραπεία παραλύτου ἀνδρός	20
6. Θεραπεία παραλύτου καί ἀλάλου νέας	21
7. Τιμωρία καί θεραπεία ἀνδρός	22
5. ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ	24
6. ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ	27
(Ἡ Παλαιά Φυλλάδα)	
α. Πρόλογος	29
β. Μαρτύριον	32
γ. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος ὁ Νέος	40
δ. Ἐπίγραμμα	45
ε. Ἀνακομιδή τῆς Ἁγίας Κάρας καί ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ	46
στ. Ἡ Ἀκολουθία	51
1. Μικρός Ἑσπερινός	51
2. Μέγας Ἑσπερινός	54
3. Ὁρθρος	62
4. Θεία Λειτουργία	83
5. Οἴκοι 24 εἰς Ἅγιον Ἀπόστολον	84
6. Κανὼν Παρακλητικός εἰς Ἅγιον Ἀπόστολον τόν Νέον	93
7. Ἐπίλογος	101
7. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	103
8. ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ	117

